62-63

Christ College

MAGAZINE

OUR NEW AUDITORIUM

RINJALAKUDA MAY, 1963

CHRIST COLLEGE MAGAZINE

1962-'63.

CHRIST COLLEGE LIBRARY
ACC. No. 10399
CALL NO.

10399

VOL. VI

Edited by
Sri. T. V. OUSEPH, M. Com., LL. B.

MISC-146

Published by
Sri. STANLEY PAUL, IRINJALAKUDA.

Printed at
ST. GEORGE'S PRESS,
MAIN ROAD, IRINJALAKUDA. (KERALA)

Misc-69

CHRIST COLLEGE MAGAZINE

1962-'63.

CHRIST COLLEGE LIBRARY
ACC. No. 10399
CALL NO.

10399

VOL. VI

Edited by
Sri. T. V. OUSEPH, M. Com., LL. B.

Published by
Sri. STANLEY PAUL, IRINJALAKUDA.

Printed at
ST. GEORGE'S PRESS,
MAIN ROAD, IRINJALAKUDA. (KERALA)

misc-146
Misc-69

Magazine Committee

President:

Rev. Fr. **GABRIEL**, C. M. I. (Principal) - Ex-Officio

Vice-President:

Rev. Fr. **DISMAS**, C. M. I. (Vice-Principal)

Treasurer:

Rev. Fr. **MODESTUS**, C. M. I.

Chief Editor:

Sri. T. V. **OUSEPH**, M. Com., LL. B.

Student Editor:

Sri. C. V. **RAJASEKARAN**, III B. A.

Staff Representatives:

Sri. C. PURUSHOTHAMAN ELAYATH, M. A.
,, P. N. RAMACHANDRAN NAMBISAN, M. A., B. T.
,, K. J. JOSEPH, M. A.

Student Representatives:

T. K. Bhaskaran *(Chairman, College Union)*
P. Sivan *(Secretary, College Union)*
A. J. Sakaria, M. Sc. (Final)
A. Vijayanarayanan II B. Com.

"Lead Kindly Light"

"Lead Kindly Light"

EDITORIAL.

Introduction.

It is with feelings of pride and pleasure that we bring out the sixth issue of the Christ College Magazine. Within the short span of seven years since the inception of the College, it has been possible for her to build for herself a reputation which has already spread far and wide. In the ensuing pages we have tried to present to the public the hopes and aspirations, the achievements and short-comings of our students.

Chinese Aggression.

While it is true to say that in the year 1962, many a conflict and conflagration was averted and the world was made "safe for democracy", we in India had had the bitter experience of a wanton and ruthless attack on our borders from a people we considered brothers. More unfortunate still, it came at a moment when we least expected it, and were not prepared to fight it tooth and nail. Now we have unforgettably learnt that eternal vigilance is the price for liberty, and the nation has risen as one man to take up arms against the aggressor. The time has come for every patriotic Indian to remember the famous lines,

"He nothing mean or common did
Upon that memorable scene."

With courage and determination we have to put in our best efforts to preserve our freedom and culture. No sacrifice that we make will be too great in forging an India strong enough to repulse the Chinese menace.

Pattern of Education.

More than at any other time in the history of our Motherland, at this critical juncture it is that we have to tackle anew the problems of education. Everyone connected with and interested in matters related to education wants the standard of education to be raised so that the intellectual vacuum, which is detrimental to the progress of democracy, may satisfactorily be filled. This has so far been only a cry in the wilderness. While it is necessary to do something positive in the matter, the fact must adequately be borne in mind that the type of education imparted to our young men and women must be such as would make them conscious of those eternal human values without which education is but incomplete.

EDITORIAL.

Introduction.

It is with feelings of pride and pleasure that we bring out the sixth issue of the Christ College Magazine. Within the short span of seven years since the inception of the College, it has been possible for her to build for herself a reputation which has already spread far and wide. In the ensuing pages we have tried to present to the public the hopes and aspirations, the achievements and short-comings of our students.

Chinese Aggression.

While it is true to say that in the year 1962, many a conflict and conflagration was averted and the world was made "safe for democracy", we in India had had the bitter experience of a wanton and ruthless attack on our borders from a people we considered brothers. More unfortunate still, it came at a moment when we least expected it, and were not prepared to fight it tooth and nail. Now we have unforgettably learnt that eternal vigilance is the price for liberty, and the nation has risen as one man to take up arms against the aggressor. The time has come for every patriotic Indian to remember the famous lines,

"He nothing mean or common did
Upon that memorable scene."

With courage and determination we have to put in our best efforts to preserve our freedom and culture. No sacrifice that we make will be too great in forging an India strong enough to repulse the Chinese menace.

Pattern of Education.

More than at any other time in the history of our Motherland, at this critical juncture it is that we have to tackle anew the problems of education. Everyone connected with and interested in matters related to education wants the standard of education to be raised so that the intellectual vacuum, which is detrimental to the progress of democracy, may satisfactorily be filled. This has so far been only a cry in the wilderness. While it is necessary to do something positive in the matter, the fact must adequately be borne in mind that the type of education imparted to our young men and women must be such as would make them conscious of those eternal human values without which education is but incomplete.

Changes in Management.

The College organ avails itself of this occasion to record the changes that have occurred in our management. Very Rev. Father Malachias, who had been our Prior, was elected the Provincial. We are certain that, knowing fully as he does our institution, his prayers and blessings for us will always be there in an abundant measure. Though we miss his benign presence, it heartens us that he has entered a wider field wherein his unique talents will be of immense use. It gives us immense pleasure to welcome Very Rev. Father Leontius once again into our midst as our Rector. We are confident that he, with his unstinted devotion to duty and his zealous and ceaseless efforts, will pave the way for the further progress of the institutions under his care. We offer our loyalty and sincere co-operation to him in the discharge of his onerous responsibilities.

Welcome to the new Vice-Chancellor.

Dr. K. C. K. E. Raja, who was the Vice-Chancellor of the University of Kerala for three years, has retired. We wish him well. Mr. Samuel Mathai, an eminent Oxonian and educationist and who, till recently, was the Secretary of the University Grants Commission, has assumed charge as the new Vice-Chancellor of our University. As one holding definite, authentic views on education, he, we feel certain, will take firm steps to purge the University of many of its unhealthy and irrational traditions and practices. Our most hearty welcome to Mr. Mathai!

Dr. Rajendra Prasad.

We record here our deep sorrow on the demise of Dr. Rajendra Prasad, the first President of the Republic of India. He dedicated himself to the service of the country and fought against heavy odds in the struggle for freedom. He was, indeed, that rare combination of the man, the politician and the statesman. Whenever the future appeared dark and uncertain and the present, unpalatable, everyone looked up to him for advice and encouragement. Gone he is for ever from our midst. But he has left indelineable "foot-prints on the sands of time"; everything that he preached and practised will continue to inspire the millions of India to heroic and noble actions for all times to come.

The two Jubilarians.

Very Rev. Fathers William and Seraphim C. M. I., celebrated the Golden Jubilee of their Religious Profession on August 15, 1962.

Fr. William has been connected with Christ College from the very inception of the scheme. His influence in the higher circles of the University brushed aside numerous obstacles and secured affiliation for the College. He has been and continues to be its guide for the successful functioning of the College and has been a member of its Managing Board from the very outset. When the construction of the College started, Fr. Seraphim in spite of his old age and indispositions, was in charge of the works. Fr. Seraphim has done much more for the College, unnoticed, without making any fuss about it. Many difficult situations have been adroitly tackled and successfully negotiated by him. Above all, he serves Christ College by his immense love for it.

While wishing the two Jubilarians '*Multos Annos*', we would like to place on record on this occasion our sincere appreciation for their services.

And lastly, the Editor takes this opportunity to thank the numerous contributors for the encouraging response to his call for articles. It has not been possible to include some of the items received within the limited space in this "Emergency" issue. Owing to various factors the publication of this issue is a bit late, and the Editor again avails himself of this occasion to apologise for the delay.

Au Revoir.

Fr. William has been connected with Christ College from the very inception of the scheme. His influence in the higher circles of the University brushed aside numerous obstacles and secured affiliation for the College. He has been and continues to be its guide for the successful functioning of the College and has been a member of its Managing Board from the very outset. When the construction of the College started, Fr. Seraphim in spite of his old age and indispositions, was in charge of the works. Fr. Seraphim has done much more for the College, unnoticed, without making any fuss about it. Many difficult situations have been adroitly tackled and successfully negotiated by him. Above all, he serves Christ College by his immense love for it.

While wishing the two Jubilarians '*Multos Annos*', we would like to place on record on this occasion our sincere appreciation for their services.

And lastly, the Editor takes this opportunity to thank the numerous contributors for the encouraging response to his call for articles. It has not been possible to include some of the items received within the limited space in this "Emergency" issue. Owing to various factors the publication of this issue is a bit late, and the Editor again avails himself of this occasion to apologise for the delay.

Au Revoir.

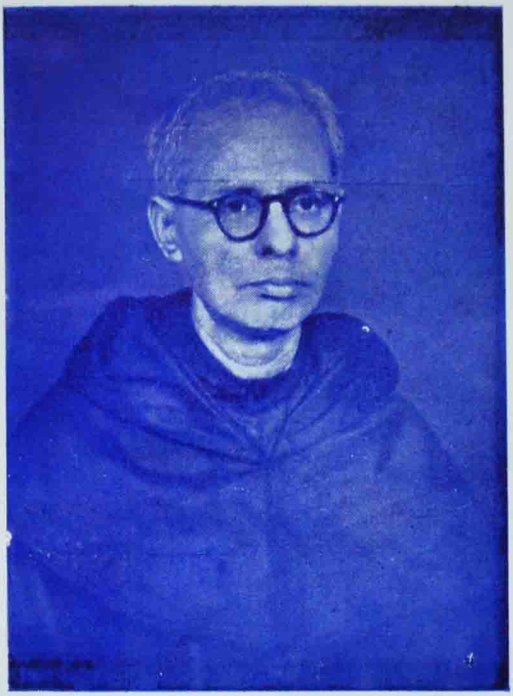

V. REV. FR. MALACHIAS C. M. I.
OUR NEW PROVINCAL
&
FORMER RECTOR

V. REV. FR. LEONTIUS C. M. I.
OUR NEW RECTOR

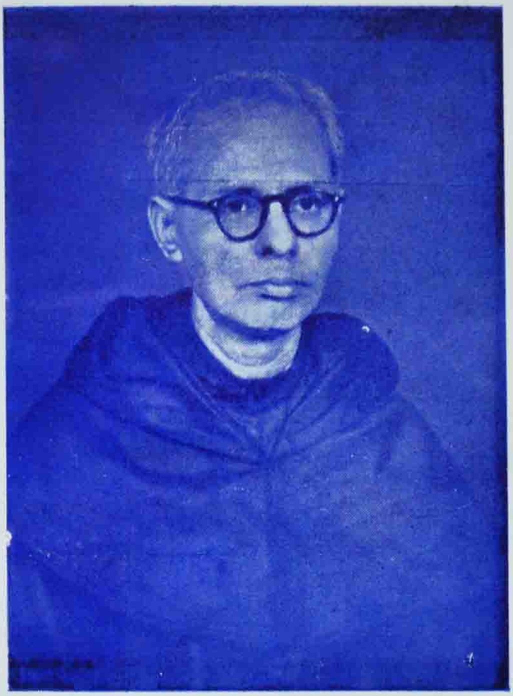

V. Rev. Fr. Malachias C. M. I.
OUR NEW PROVINCAL
&
FORMER RECTOR

V. Rev. Fr. Leontius C. M. I.
OUR NEW RECTOR

THE JUBILERIANS

Very Rev. Frs. SERAPHIM & WILLIAM THOMAS C. M. I.

ABOUT OURSELVES

		Page
1.	Annual Report 1962–'63	1
2.	University Examination Results March–April 1962	5
3.	A Brief Report of the Working of the College Associations, 1962–'63	7
4.	Literary and Academic Prizes during the year 1962–'63	9
5.	College Athletic Association Annual Report 1962–'63	12
6.	Prize Winners - Games and Sports 1962–'63	20

ABOUT OURSELVES

Page

1. Annual Report 1962–'63 — 1
2. University Examination Results March–April 1962 — 5
3. A Brief Report of the Working of the College Associations, 1962–'63 — 7
4. Literary and Academic Prizes during the year 1962–'63 — 9
5. College Athletic Association Annual Report 1962–'63 — 12
6. Prize Winners - Games and Sports 1962–'63 — 20

COLLEGE ANNUAL REPORT*

1962—'63.

Mr. President, Rev. Fathers, Ladies and Gentlemen,

It is now seven years since Christ College opened its portals to the enthusiastic seekers of knowledge from far and near. Seven years is a very brief span in the life of an institution, but the first seven years are a very important and decisive stage regarding its future destiny. From 240 students on the rolls in June 1956, we have now grown up to hold within our embrace nearly 1000 students, distributed in the Pre-University, Degree and Post-Graduate courses. The admission to our hostels also have outrun the ambitious target we had set for it. All these go to prove that Christ College is an institution that has come to stay and is going to play a decisive role in the future educational build-up and growth of this locality. On this happy occasion, I have great pleasure to place before the public, a brief account of the working of the College during the academic year 1962-'63.

Strength: The spectacular rise in the strength of the College witnessed during 1961-'62 was further enhanced during this year, and we had the painful experience of denying admission to a large number of applicants to the Pre-University course. This problem is bound to become more and more acute as years roll by. This year we started with a strength of 982 students on the rolls—500 in the Pre-University, 440 in the Degree classes and 42 in the Post-Graduate classes. Of these some 50 students dropped out in the course of the year.

Courses of Studies: At present we have five Degree Courses with Physics, Chemistry, Zoology, Economics and Commerce as Main, and two Post-Graduate Courses—M. Sc. (Zoology) and M. Com. This March we will be presenting the first batch of students in Physics (Main), M. Sc. (Zoology), and M. Com.

Accommodation: Even though our strength was steadily increasing during the last five years, I am sorry to confess that we have been unable to expand our accommodation in proportion to the increase in number. This is perhaps a universal malaise in post-war India. The expansion of the existing accommodation of the College and the College Hostels, in order to cope with the increasing demands, is a very imperative and urgent need which the Management alone without the assistance of the Government and the public, cannot undertake.

Examination Results: Excellent results have become such a regular feature in this institution that I am afraid we are getting too used to it.

---

*Read by Fr. Principal on the College Day.

COLLEGE ANNUAL REPORT*

1962—'63.

Mr. President, Rev. Fathers, Ladies and Gentlemen,

It is now seven years since Christ College opened its portals to the enthusiastic seekers of knowledge from far and near. Seven years is a very brief span in the life of an institution, but the first seven years are a very important and decisive stage regarding its future destiny. From 240 students on the rolls in June 1956, we have now grown up to hold within our embrace nearly 1000 students, distributed in the Pre-University, Degree and Post-Graduate courses. The admission to our hostels also have outrun the ambitious target we had set for it. All these go to prove that Christ College is an institution that has come to stay and is going to play a decisive role in the future educational build-up and growth of this locality. On this happy occasion, I have great pleasure to place before the public, a brief account of the working of the College during the academic year 1962-'63.

Strength: The spectacular rise in the strength of the College witnessed during 1961-'62 was further enhanced during this year, and we had the painful experience of denying admission to a large number of applicants to the Pre-University course. This problem is bound to become more and more acute as years roll by. This year we started with a strength of 982 students on the rolls—500 in the Pre-University, 440 in the Degree classes and 42 in the Post-Graduate classes. Of these some 50 students dropped out in the course of the year.

Courses of Studies: At present we have five Degree Courses with Physics, Chemistry, Zoology, Economics and Commerce as Main, and two Post-Graduate Courses—M. Sc. (Zoology) and M. Com. This March we will be presenting the first batch of students in Physics (Main), M. Sc. (Zoology), and M. Com.

Accommodation: Even though our strength was steadily increasing during the last five years, I am sorry to confess that we have been unable to expand our accommodation in proportion to the increase in number. This is perhaps a universal malaise in post-war India. The expansion of the existing accommodation of the College and the College Hostels, in order to cope with the increasing demands, is a very imperative and urgent need which the Management alone without the assistance of the Government and the public, cannot undertake.

Examination Results: Excellent results have become such a regular feature in this institution that I am afraid we are getting too used to it.

---

*Read by Fr. Principal on the College Day.

B. A. / B. Sc. / B. Com.

Part I English	... ...	70% Pass with 1 Second Class
Part II Syriac	... ...	100% Pass with 1 First Class
Hindi	... ...	87% Pass with 2 Second Classes
Malayalam	... ...	68% Pass with 3 Second Classes
Part IV Chemistry	... ...	96% Pass with 10 First Classes & 11 Second Classes
Zoology	... ...	100% Pass with 3 First Classes & 2 Second Classes
Economics	... ...	94% Pass with 2 Second Classes
B. Com.	... ...	73% Pass with 1 First Class & 4 Second Classes
Pre-University Class	... ...	51% complete pass with 22 First Classes & 79 Second Classes
M. Sc. and M. Com. Previous	...	100% Pass.

Staff: During the course of the year, there were only a very few and unavoidable cases of change of staff. The most note-worthy of these is the departure of Very Rev. Fr. Malachias, the Rector, who was called upon to shoulder heavier responsibility in the Province as its Provincial Superior. His term of office was a period of stabilisation and consolidation. The Vidhyarthi Bhavan, Students' Centre, Hobby Workshop and the Auditorium became *fait accomplis* during his tenure of office. Very Rev. Fr. Leontius, one of the pioneers of this College, has taken charge as our new Rector. We are confident that he will be able to solve the problems– old and new—that challenge a new institution in its infancy and adolescence. Another important change was the departure of Fr. Antony who was the Addl. Professor of Economics and the General Warden of the Hostel. Much against our desire, he had to leave us in the middle of the year to take charge as the Prior of the Sacred Heart Novitiate, Chethipuzhai. Sri. Narayana Sharma, Lecturer in Hindi, left us early this year, and Sri. P. N. Padmanabha Pillai took his place. Messrs. George Kuruvilla and K. P. Ranganathan were the only other Lecturers who left during this year. The vacancies were filled up by Messrs. Joseph Kolenghadan, K. A. Kuruvilla and T. J. Mathew. I cannot let this opportunity pass by without paying a glowing tribute to our staff for their dedicated service and unstinted co-operation and support without which no educational institution can thrive.

Important events: The most outstanding event of the year as far as India is concerned, is the fact of the wanton invasion of India by China. This has shocked the conscience of the world. I am glad to state that this new challenge has helped to open our eyes to realities and to consolidate the Indian people into one nation. Our students and staff have made generous sacrifices towards the war effort. Not only have we collected Rs. 5001/- towards the Defence Fund, but also, in

this hour of national crisis we have decided to abstain from all kinds of celebrations and festivities.

Another important event as far as the staff of private Colleges are concerned is the introduction of a grant-in-aid code this year. Though it is premature to pass an opinion about it at this stage before all the implications are fully known, it can be safely said that it is a positive step in the right direction, and it is a symbol of the Government's abiding interest in the welfare of the teachers who are the custodians of knowledge.

College Association: A separate report will be presented.

Physical Education: I feel proud in presenting you the report of our achievements in the field of Physical Education. The hectic performance of our sportsmen in the various fields was really enviable for a seven-year-old College.

Special mention should be made of our Foot-ball team which won laurels for the College from far and near in first class tournaments. The crowning victory of the team was the winning of the Kerala University Championship in foot-ball. In the Christ College Foot-ball tournament our team scored a sweeping victory over many a star-studded team from all over South India. They also won the Mgr. Nedumkallel Trophy from Muvattupuzha.

Our Basket-ball team was one of the best teams presented this year in the Inter-Collegiate Meets. They put up a wonderful performance and won the Inter-Collegiate K'out Trophy.

I am happy over the achievements of our athletes in the various sports meets. Represented by a very small contingent of only three members, our College secured the 5th place in aggregate points in the Kerala University Athletic Meet. The performances of Sri. George Tharian in throws and of Sri. M. S. Thomas in track events during the meet were creditable.

Our other teams, Volley, Cricket and Hockey also fared well in the various Tournaments.

Our contributions this year to the State teams (Juniors) are Sri. Anto Varghese in foot-ball, Sri. T. D. Mohan and D. Prathapan in Basket-ball. Sri. K. M. Paul represented the Kerala University. Foot-ball team.

My congratulations to all our sportsmen of the year and to our able Physical Director!

N. C. C. In the new context of National Emergency, the N. C. C. organisation has assumed greater importance and significance. From the level of a voluntary concern of a limited number of enthusiasts, it has spread to cover all the eligible students of the College. From the extra-curricular level, it is gradually becoming a curricular subject. Our College has fallen in line with this general trend and 95% of our students have already enlisted themselves in the N. C. C.

Students' Residence: The importance of hostel life in Collegiate education cannot be over-emphasised. A College is what its hostels are. The tone of discipline and the studious atmosphere obtained in the hostel are invariably reflected in the College. One more hostel is an immediate necessity.

Now, ladies and gentlemen, let me conclude. If we have achieved anything,

this hour of national crisis we have decided to abstain from all kinds of celebrations and festivities.

Another important event as far as the staff of private Colleges are concerned is the introduction of a grant-in-aid code this year. Though it is premature to pass an opinion about it at this stage before all the implications are fully known, it can be safely said that it is a positive step in the right direction, and it is a symbol of the Government's abiding interest in the welfare of the teachers who are the custodians of knowledge.

College Association: A separate report will be presented.

Physical Education: I feel proud in presenting you the report of our achievements in the field of Physical Education. The hectic performance of our sportsmen in the various fields was really enviable for a seven-year-old College.

Special mention should be made of our Foot-ball team which won laurels for the College from far and near in first class tournaments. The crowning victory of the team was the winning of the Kerala University Championship in foot-ball. In the Christ College Foot-ball tournament our team scored a sweeping victory over many a star-studded team from all over South India. They also won the Mgr. Nedumkallel Trophy from Muvattupuzha.

Our Basket-ball team was one of the best teams presented this year in the Inter-Collegiate Meets. They put up a wonderful performance and won the Inter-Collegiate K'out Trophy.

I am happy over the achievements of our athletes in the various sports meets. Represented by a very small contingent of only three members, our College secured the 5th place in aggregate points in the Kerala University Athletic Meet. The performances of Sri. George Tharian in throws and of Sri. M. S. Thomas in track events during the meet were creditable.

Our other teams, Volley, Cricket and Hockey also fared well in the various Tournaments.

Our contributions this year to the State teams (Juniors) are Sri. Anto Varghese in foot-ball, Sri. T. D. Mohan and D. Prathapan in Basket-ball. Sri. K. M. Paul represented the Kerala University. Foot-ball team.

My congratulations to all our sportsmen of the year and to our able Physical Director!

N. C. C. In the new context of National Emergency, the N. C. C. organisation has assumed greater importance and significance. From the level of a voluntary concern of a limited number of enthusiasts, it has spread to cover all the eligible students of the College. From the extra-curricular level, it is gradually becoming a curricular subject. Our College has fallen in line with this general trend and 95% of our students have already enlisted themselves in the N. C. C.

Students' Residence: The importance of hostel life in Collegiate education cannot be over-emphasised. A College is what its hostels are. The tone of discipline and the studious atmosphere obtained in the hostel are invariably reflected in the College. One more hostel is an immediate necessity.

Now, ladies and gentlemen, let me conclude. If we have achieved anything,

it is the result of the co-ordinated effort of all—the management, staff and students. Let me thank them all. Our students had been all along, good and loyal, industrious and disciplined, and on them the reputation of this institution stands. I have to thank also the Municipal Council and the local public for their unstinted support and encouragement.

Finally I raise my heart in prayerful supplication to God Almighty without whose blessings all our endeavours will be in vain.

To you also, Sir, who have graciously accepted our invitation and have given us the privilege of hearing you, I express our warmest regards and gratitude.

With the best compliments

FROM

Alliance Scientific & Chemical Co.,

345, SARDAR VALLABHBHAI PATEL ROAD,

BOMBAY-4.

Leading dealers and direct importers of Scientific Apparatus, Laboratory Equipments and Chemicals of all well known manufacturers of all over the world.

Gram: **SCIENCHEM** Phone: **40076**

UNIVERSITY EXAMINATION RESULTS.

MARCH—APRIL, 1962.

Name of Exam.	Subject	Total Presented	I Class	II Class	III Class	Total No. Passed	Percentage of Pass
P. U. C.	Full Pass	374	22	79	87	188	50%
,,	Part I	374				190	51%
,,	Part II	372				310	83%
,,	English	374				194	52%
,,	Syriac	76				74	97.4%
,,	Hindi	133				79	59.4%
,,	Malayalam	165				109	66%
,,	Social Studies	372				328	88%
,,	Gen. Science	372				332	89%
II B. Com. Part I	English	24	1	2	13	16	66.8%
,, Part II	Hindi	25		6	14	20	80%
,, Part III (Gr. A)	Eco. Group	25				22	88%
II B. A./B. Sc.	English	83				45	54.2%
,,	Syriac	3				3	100%
,,	Hindi	34				22	64.7%
,,	Malayalam	46				33	71.7%
,,	Gen. Edn.	83				82	98.7%
III B. A. Part I	English	19		1	13	14	73.6%
,, Part II	Syriac	1	1			1	100%
,, ,,	Hindi	4			3	3	75%
,, ,,	Malayalam	14		1	12	13	92.8%
,, Part IV	Eco. (Main)	19		2	16	18	94.7%
III B. Sc. Part I	English	44			31	31	70.4%
,, Part II	Hindi	18		2	15	17	94.4%
,, ,,	Malayalam	27		2	14	16	59.2%
,, Part IV	Chemistry(Main)	31	10	11	8	29	96%
,, ,,	Zoology (Main)	13	3	2	8	13	100%
III B. Com.	Part III (Gr. B&C)	26	1	4	14	19	73%
M. Com. (Previous)		13				13	100%
M. Sc. (Previous)	Zoology	6				6	100%

UNIVERSITY EXAMINATION RESULTS.
MARCH—APRIL, 1962.

Name of Exam.	Subject	Total Presented	I Class	II Class	III Class	Total No. Passed	Percentage of Pass
P. U. C.	Full Pass	374	22	79	87	188	50%
,,	Part I	374				190	51%
,,	Part II	372				310	83%
,,	English	374				194	52%
,,	Syriac	76				74	97.4%
,,	Hindi	133				79	59.4%
,,	Malayalam	165				109	66%
,,	Social Studies	372				328	88%
,,	Gen. Science	372				332	89%
II B. Com. Part I	English	24	1	2	13	16	66.8%
,, Part II	Hindi	25		6	14	20	80%
,, Part III (Gr. A)	Eco. Group	25				22	88%
II B. A./B. Sc.	English	83				45	54.2%
,,	Syriac	3				3	100%
,,	Hindi	34				22	64.7%
,,	Malayalam	46				33	71.7%
,,	Gen. Edn.	83				82	98.7%
III B. A. Part I	English	19		1	13	14	73.6%
,, Part II	Syriac	1	1			1	100%
,, ,,	Hindi	4			3	3	75%
,, ,,	Malayalam	14		1	12	13	92.8%
,, Part IV	Eco. (Main)	19		2	16	18	94.7%
III B. Sc. Part I	English	44			31	31	70.4%
,, Part II	Hindi	18		2	15	17	94.4%
,, ,,	Malayalam	27		2	14	16	59.2%
,, Part IV	Chemistry(Main)	31	10	11	8	29	96%
,, ,,	Zoology (Main)	13	3	2	8	13	100%
III B. Com.	Part III (Gr. B&C)	26	1	4	14	19	73%
M. Com. (Previous)		13				13	100%
M. Sc. (Previous)	Zoology	6				6	100%

UNIQUE TRADING CORPORATION

221, SHERIFF DEVJI STREET

BOMBAY 3.

—x—

Stockists & Suppliers of Laboratory Glassware of various Brands: Pyrex—Solidex—Sigcol—Borosil—Dgw Etc. & all sorts of Laboratory Equipments.

Gram: **UNILAB** Phone: **325611.**

Phone: 26. **P. B. No. 15.**

The Irinjalakuda Catholic Bank

Ltd., IRINJALAKUDA.

(Established in 1927)

All kinds of Banking business transacted
Receive deposit on attractive terms.

E. K. ANDREW,
B. A., B. Com.,
Manager.

K. J. VARUNNY,
B. A., B. L.,
Managing Director.

A Brief Report of the working of the College Associations, 1962-'63.

As the Secretary of the General Literary Association, I have great pleasure to place before you a brief report of the working of the College Associations during the academic year 1962-'63.

The College Literary Association was formed soon after the re-opening of the College. The following were elected the office-bearers:—

Chairman (General Literary Association):
Sri. T. K. Bhaskaran, III B. A.

General Secretary:
Sri. P. Sivan, II B. Sc.

Secretaries:—

Fine Arts Club:
Sri. Martin Obi Jacob.

Economics & Commerce Association:
Sri. P. Radhakrishnan.

Oriental Languages Association:
Sri. K. R. George.

Hindi Association:
Sri. N. Viswanathan.

Physical Science Association:
Sri. Gopalakrishnan.

Natural Science Association:
Sri. P. L. Johny.

Planning Forum:
Sri. P. Sivan.

Social Service League:
Sri. E. Y. Saidu Mohamed.

The following were nominated Assistant Secretaries of the various Associations:—

Messrs. N. Rajamanicken, P. Jayachandran Kuttan, P. Krishna Kumar, T. Girijavallabhan, E. V. Paul, P. Rajappan, P. Govindan and G. Gopakumar.

The inauguration of the General Literary Association was held on the 28th August 1962. The Student Chairman, Sri. T. K. Bhaskaran, presided. Rev. Dr. Theodosius, M. A., Ph. D., Principal, St. Joseph's College, Devagiri, delivered the Inaugural Address. In his Address he touched the various aspects of collegiate education, and stressed the importance of character formation.

Prof. Sheppard, M. A., Professor of English, St. Joseph's College, Devagiri, also spoke on the occasion. He said a thorough change in the present system of education is necessary. The General Secretary thanked the audience.

An extra-ordinary meeting of the Association was held on the 1st October 1962, to celebrate Gandhi Jayanthi. Sri. Ramachandran Potti, Director, Gandhi Smarak Nidhi, addressed the students on Gandhian Philosophy.

Another meeting was held on the 24th October 1962. Sri B. C. Varghese was the speaker of the day.

An extra-ordinary meeting was held under the auspices of the Hindi Association. Pt. Narayana Dev, Sidhanta Bhooshan, Organiser, Madhya Kerala, adressed the members. The Vice-President wel-

A Brief Report of the working of the College Associations, 1962-'63.

As the Secretary of the General Literary Association, I have great pleasure to place before you a brief report of the working of the College Associations during the academic year 1962–'63.

The College Literary Association was formed soon after the re-opening of the College. The following were elected the office-bearers:—

Chairman (General Literary Association):
Sri. T. K. Bhaskaran, III B. A.
General Secretary:
Sri. P. Sivan, II B. Sc.

Secretaries:—
Fine Arts Club:
Sri. Martin Obi Jacob.
Economics & Commerce Association:
Sri. P. Radhakrishnan.
Oriental Languages Association:
Sri. K. R. George.
Hindi Association:
Sri. N. Viswanathan.
Physical Science Association:
Sri. Gopalakrishnan.
Natural Science Association:
Sri. P. L. Johny.
Planning Forum:
Sri. P. Sivan.
Social Service League:
Sri. E. Y. Saidu Mohamed.

The following were nominated Assistant Secretaries of the various Associations:—

Messrs. N. Rajamanicken, P. Jayachandran Kuttan, P. Krishna Kumar, T. Girijavallabhan, E. V. Paul, P. Rajappan, P. Govindan and G. Gopakumar.

The inauguration of the General Literary Association was held on the 28th August 1962. The Student Chairman, Sri. T. K. Bhaskaran, presided. Rev. Dr. Theodosius, M. A., Ph. D., Principal, St. Joseph's College, Devagiri, delivered the Inaugural Address. In his Address he touched the various aspects of collegiate education, and stressed the importance of character formation.

Prof. Sheppard, M. A., Professor of English, St. Joseph's College, Devagiri, also spoke on the occasion. He said a thorough change in the present system of education is necessary. The General Secretary thanked the audience.

An extra-ordinary meeting of the Association was held on the 1st October 1962, to celebrate Gandhi Jayanthi. Sri. Ramachandran Potti, Director, Gandhi Smarak Nidhi, addressed the students on Gandhian Philosophy.

Another meeting was held on the 24th October 1962. Sri B. C. Varghese was the speaker of the day.

An extra-ordinary meeting was held under the auspices of the Hindi Association. Pt. Narayana Dev, Sidhanta Bhooshan, Organiser, Madhya Kerala, adressed the members. The Vice-President wel-

comed the distinguished guest and the Secretary proposed a vote of thanks.

The Social Service League of the College did splendid work this year. Enumeration of the blind in the Irinjalakuda Municipal area, visiting hospitals, rendering financial help to the really deserving to purchase medicines, and thatching the houses of the poor, were, to mention but a few, the services done by the members this year.

Besides the classical dances, folk dances, Mono-Act, and other items of entertainment, the Fine Arts Club staged two dramas during the year. It is a matter of pleasure and gratification that in spite of his various engagements Sri. Ramu Karyatt found time to address the students of the College.

It gives me sincere pleasure to record here that our students took part in the various competitions held by the Trichur Regional Committee for the University Silver Jubilee Celebration, and secured about a dozen prizes.

In view of the national emergency it has not been possible for us this year to have more activities, as we wanted to cut short all activities and contribute the amount saved to the Defence Fund.

An extra-ordinary meeting of the Association was held on the 1st March 1963 to mourn the sad demise of Dr. Rajendra Prasad. The Student Chairman moved the condolence resolution. The College remained closed for the rest of the day.

I conclude this report by expressing our hearty thanks to our beloved Principal for the paternal care he has taken in all our activities. My thanks are also due to Rev. Fr. Bursar and the Vice-Presidents of the various Associations. I also thank the other members of the Staff for their advice and my fellow-students for their active co-operation.

Jai Hind!

P. Sivan,
General Secretary.

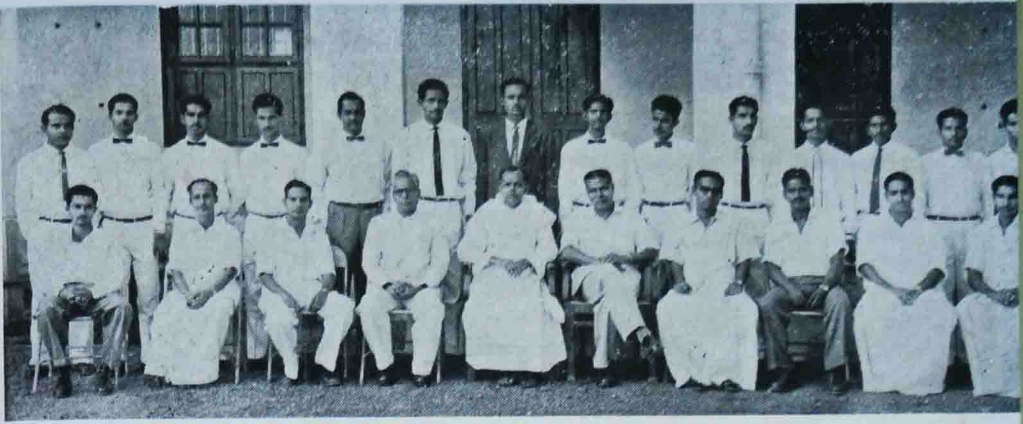

M. Com. First Batch 1961 — '63.

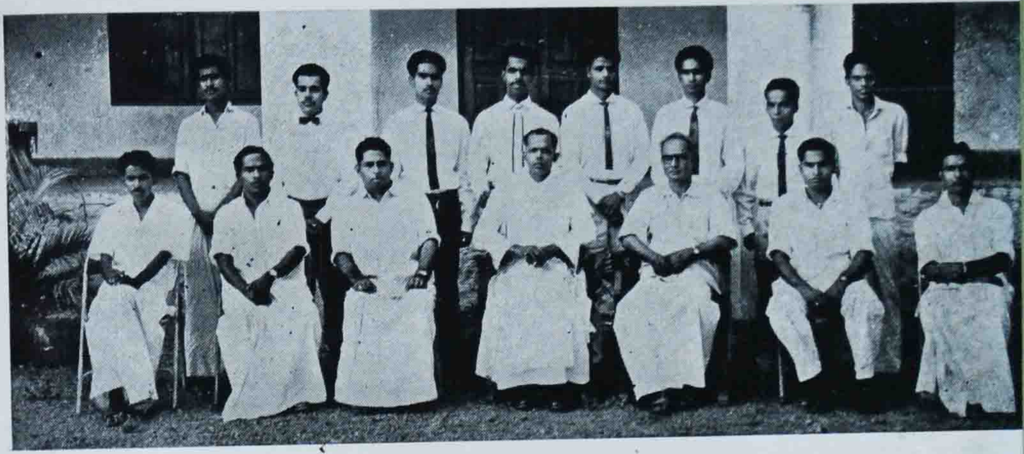

M. Sc. (Zoology) First Batch 1961 — '63.

Final B. A. (Economics) 1962 — '63

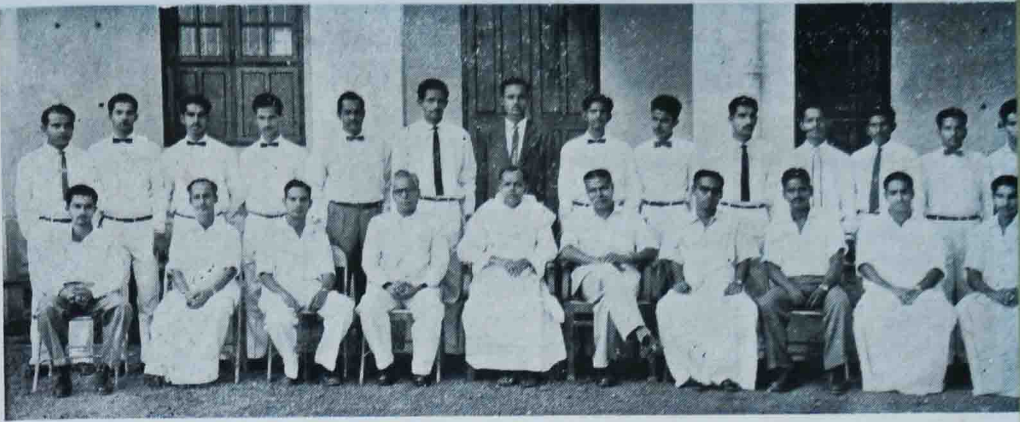

M. Com. First Batch 1961 — '63.

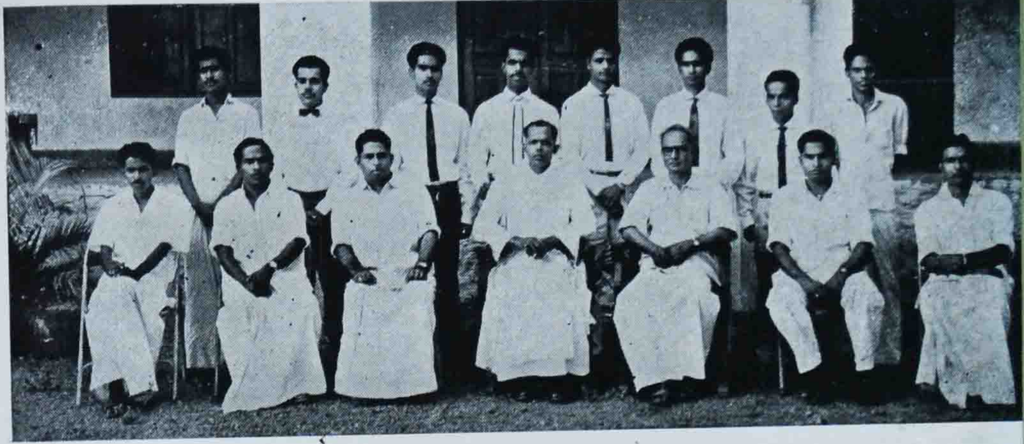

M. Sc. (Zoology) First Batch 1961 — '63.

Final B. A. (Economics) 1962 — '63

GOLD MEDALISTS

V. Viswambharan,
B. Com. I Class IIIrd in the University
Winner
Thekkethala Pyloth Vareed
Memorial Gold Medal.

K. K. Sabestian,
B. Sc. (Zoology) I Class
Winner
M. P. Pathrose Gold Medal

K. Padmanaban,
B. Sc. (Chemistry) I Class
Winner
Pokkath Varoo Vareed
Memorial Gold Medal

C. Mohandas,
B. A. (Economics) II Class
Winner
Meledom Kurian
Memorial Gold Medal

P. Sivadas,
Pre-University I Class
First from the College.

T. Anto Varghese
Vice-Captain, Kerala State
Junior Foot-ball Team -1962.

Literary and academic prizes during the year 62-63.

This year, in view of the National Emergency, we are only giving certificates in the place of prizes. The amount thus saved, we are donating to the National Defence Fund.

Fr. Clemens Gold Medal for ENGLISH.	Fr. K. K. ANTONY
M. P. Pathrose Gold Medal for ZOOLOGY.	K. K. SEBASTIAN
Brahmmakulath Pokkath Varoo Vareed Memorial Gold Medal for CHEMISTRY.	K. PADMANABHAN
Thekkethala Pyloth Vareed Memorial Gold Medal for COMMERCE.	V. VISWAMBARAN
Meledom Kurien Memorial Gold Medal for ECONOMICS.	C. MOHANDAS
Thalian Pyloth Sunny Memorial Gold Medal for PHYSICS.	Not awarded

RELIGION-DEGREE CLASS:

Sri. Mathew Thottungal Memorial Gold Medal	K. V. PAULY

ETHICS-DEGREE CLASS:

Chev. Akkara Augusty Medal	R. VIJAYAN
Pre-University-Religion	E. P. Ouseph
Pre-University-Ethics	V. T. Ravi
General Proficiency Physics B. Sc.	Rev. K. K. Jose, III B. Sc.
General Proficiency Chemistry B. Sc.	K. N. Unnikrishnan, III B. Sc.
General Proficiency Zoology B. Sc.	Rev. P. V. Joseph, III B. Sc.
General Proficiency Economics B. A.	P. V. Varadharaja Iyer, III B. A.

CHRIST COLLEGE LIBRARY

Literary and academic prizes during the year 62-63.

This year, in view of the National Emergency, we are only giving certificates in the place of prizes. The amount thus saved, we are donating to the National Defence Fund.

Fr. Clemens Gold Medal for ENGLISH.	Fr. K. K. ANTONY
M. P. Pathrose Gold Medal for ZOOLOGY.	K. K. SEBASTIAN
Brahmmakulath Pokkath Varoo Vareed Memorial Gold Medal for CHEMISTRY.	K. PADMANABHAN
Thekkethala Pyloth Vareed Memorial Gold Medal for COMMERCE.	V. VISWAMBARAN
Meledom Kurien Memorial Gold Medal for ECONOMICS.	C. MOHANDAS
Thalian Pyloth Sunny Memorial Gold Medal for PHYSICS.	Not awarded

RELIGION-DEGREE CLASS:

Sri. Mathew Thottungal Memorial Gold Medal	K. V. PAULY

ETHICS-DEGREE CLASS:

Chev. Akkara Augusty Medal	R. VIJAYAN
Pre-University-Religion	E. P. Ouseph
Pre-University-Ethics	V. T. Ravi
General Proficiency Physics B. Sc.	Rev. K. K. Jose, III B. Sc.
General Proficiency Chemistry B. Sc.	K. N. Unnikrishnan, III B. Sc.
General Proficiency Zoology B. Sc.	Rev. P. V. Joseph, III B. Sc.
General Proficiency Economics B. A.	P. V. Varadharaja Iyer, III B. A.

General Proficiency
B. Com. (Commerce) — R. Vijayan III B. Com.

General Proficiency
Pre-Uty. Class — P. Raghavendran

General Proficiency
Zoology M. Sc. — A. J. Sakaria, II M. Sc.

General Proficiency
M. Com. — P. Sivadasan

Malayalam Extempore Speech.

I Prize	P. P. Rappai.		
II Prize	C. Ramadas A. Vijayanarayanan	} Bracketed

Malayalam Short Story.

I Prize	A. Vijayanarayanan
II Prize	K. R. Prasad

Malayalam Essay.

I Prize	K. P. Sharma
II Prize	A. Vijayanarayanan

Malayalam Versification.

I Prize	K. R. Prasad
II Prize	K. Sachidanandan

English Extempore Speech.

I Prize	A. Vijayanarayanan
II Prize	R. Vijayan

English Essay.

I Prize	A. Vijayanarayanan	
II Prize	R. Vijayan E. P. Ouseph	} Bracketed

Hindi Extempore Speech.

I Prize	R. Jayaram	
II Prize	A. Jayasankar A. Vijayanarayanan	} Bracketed

Hindi Essay.

I Prize	P. Ramachandran
II Prize	R. Vijayan

Light Music.

I Prize	P. Jayachandra Kuttan T. P. Gabriel	} Bracketed
II Prize	R. Vijayan	

Oratory.

Trophy awarded to Pre-University Class.

,, Championship	I Prize	P. P. Rappai I D. C.
	II Prize	A. Vijayanarayanan II B. Com.

Oratory.

Merit Certificates:

Pre-Uty.	I Prize	P. D. Joy
	II Prize	N. A. Seethy.
I Degree Class	I Prize	P. P. Rappai
	II Prize	Varghese C. Pullokkaran
II Degree Class	I Prize	A. Vijayanarayanan
	II Prize	C. Ramadas.

Phone: 106

St. George's Press

IRINJALAKUDA (Kerala State)

Oratory.

Merit Certificates:

Pre-Uty.	I Prize	P. D. Joy
	II Prize	N. A. Seethy.
I Degree Class	I Prize	P. P. Rappai
	II Prize	Varghese C. Pullokkaran
II Degree Class	I Prize	A. Vijayanarayanan
	II Prize	C. Ramadas.

Phone: 106

St. George's Press

IRINJALAKUDA (Kerala State)

College Athletic Association

Annual Report, 1962-'63.

It gives me sincere pleasure to place before you a brief report of the Association. Looking back at this academic year, I can say, without the least hesitation that we have worked hard and reaped well.

The following students were nominated by the Vice-President as the office-bearers of the year.

Captains:

K. V. Kochappu	General Captain
T. V. Antovarghese	Foot ball Club
K. J. Toby	Basket ball ,,
A. Arunachalam Pillai	Athletic ,,
P. D. Thomas	Volley ball ,,
T.R. Sivaramakrishnan	Cricket ,,
Antony Dextor	Hockey ,,
M. P. Joseph	Badminton ,,

Vice-Captains:

C. Mridan	Foot ball Club
K. V. Kochappu	Basket ball ,,
George Tharian	Athletic ,,
T. K. Vijayan	Volley ball ,,
K. R. Madhavan	Cricket ,,
V. Kunjukrishnan	Hockey ,,

House Captains:

Gregory Tharaken	Green House
George Tharian	Red House

Our achievements in the field of Physical Education this year were really envious and something for a seven-year-old College to be proud of. The highlight of this year's achievement was the glory fetched by our foot ballers from far and near. They started in a business-like fashion this year, and gathered all the highest glories from the Inter-Collegiate sports arena. Outstanding among them are the winning of the Kandamkulathi Lonappan Memorial Trophy for the Christ College Foot ball Tournament and the Mgr. Nedumkallel Trophy, Moovattupuzha. We completed the "grand slam" by regaining the coveted "Karayalar Trophy" for the Kerala University Championship.

Our Basket ball team this year won the Inter-Collegiate Knock out Tournament, Trichur. The performance of our Athletic team in various competitions also was creditable. Our Cricket, Volley ball and Hockey teams also did well in the Inter-Collegiate Tournaments.

In addition to the Christ College Foot ball Tournament we also conducted an open Foot ball Tournament successfully to raise funds for National Defence.

The College Annual Track and Field Meet was held on the 8th & 9th of Feb. 1963. Five new College records were created during the meet. Sri. M. S. Thomas & Sri. P. D. Thomas were adjudged the best alround sportsmen of the year. The Green House won the Intramural Championship for sports and games. The members of the Staff actively participated in various events.

I wish to express my deep feelings of gratitude to all my colleagues for the help

they have offered. I take this opportunity to place on record my sincere thanks to Sri. P. T. Joseph B. P. E., our Foot ball coach, for his expert coaching. My thanks are due to all the sportsmen of the College for their sterling displays.

I am happy to express my sincere feelings of gratitude to Rev. Fr. Principal for the encouragement given to the Department of Physical Education, without which we certainly would not have achieved this much.

Joseph Thomas
Vice-President.

ജോസ് ബ്രദേഴ്സ്

ലെതർ & ഷൂ മാർട്ട്

ഠാണാ, ഇരിങ്ങാലക്കുട.

ബാററാ, കോൺപൂർ

മുതലായ പ്രശസ്ത കമ്പനിക്കാരുടെ എല്ലാവിധ ലെതർ

സാമാനങ്ങൾക്കും ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക.

they have offered. I take this opportunity to place on record my sincere thanks to Sri. P. T. Joseph B. P. E., our Foot ball coach, for his expert coaching. My thanks are due to all the sportsmen of the College for their sterling displays.

I am happy to express my sincere feelings of gratitude to Rev. Fr. Principal for the encouragement given to the Department of Physical Education, without which we certainly would not have achieved this much.

Joseph Thomas
Vice-President.

ജോസ് ബ്രദേഴ്സ്

ലെതർ & ഷൂ മാർട്ട്

ഠാണാ, ഇരിങ്ങാലക്കുട.

ബാററാ, കോൺപൂർ

മുതലായ പ്രശസ്ത കമ്പനിക്കാരുടെ എല്ലാവിധ ലെതർ

സാമാനങ്ങൾക്കും ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക.

Foot Ball Club.

It is with much pleasure and pardonable pride that I present the report of the activities and achievements of the College Foot ball club. We started our activities veiy early this year.

We played a large number of practice matches against almost all the leading teams of Trichur and Ernakulam this year. Early in October we had a practice tour up to Ernakulam. We played against the U. C. College, Alwaye, Eagles Club, Ernakulam, S. H. College, Thevara, F. A. C. T., Alwaye etc.

On our return we played the Christ College Tournament. We made short work of the Nirmala College team in the first round and won a creditable victory over S· H. College, Thevara in the semifinals. In the finals we met the star-studded T. K. M. College, Quilon. We gave a delightful exhibition of foot ball which rose above the expectations of even the warmest supporters. Our opponents had a reputation of stubborn and robust defence, but our forwards tore it to shreds by a withering attack that was effective in execution and planning. We won the match and the Kandamkulathy Trophy by scoring two goals in the second half. We also presented a 'B' team for the tournament.

We participated in the Nirmala College Tournament this year and won the beautiful 'Mgr. Nedumkallel Trophy'. At the zonal matches of the Inter-Collegiate we defeated St. Alberts College and U. C. College to enter the finals. In the finals the S. H. College, Thevara, offered a stiff opposition. We won the zonal championship. Prior to the Inter-zonal matches we entered the Kallettumkara open Tournament and won the 'Ajantha Trophy'.

We proved our class in this year's inter-zone matches. In the semifinals we had the University College, Trivandrum, under command and won the match (2—0). In the finals we met the Marthoma College Team, the Kottayam zone champions who offered a challenging display. Our boys fought with zest and determination enhanced by excellent team work and regained the coveted University Championship which we lost last year by bad luck.

In the Christ College Tournament for the 'Chandrika Trophy' we entered the finals defeating Eagles Club, Eranakulam. In the finals we gave a classic display of polished foot ball. But we lost by the odd goal in three against the formidable Gymkhana Team, Cannanore.

Sri K. M. Paul of our team represented the Kerala University this year. Sri T. V. Antovarghese was selected the Vice-captain of the Kerala State Junior Foot ball Team.

No words can express my deep feelings of gratitude and profound admiration to our Physical Director Sri Joseph Thomas and our coach Sri P. T. Joseph for their unrivalled guidance. I believe that they deserve all the Bouquets of the year.

I thank our beloved Principal whose kind patronage and special interest in the promotion of the game of foot ball paved the way for our victory.

T. V. Antovarghese
Captain

Basket Ball Club.

We established a land mark this year in the history of the club. This year we had a large number of active members in the club and this enabled us to present a well-knit team for competitions.

We played a good number of practice matches during the course of the year. In the Fr. Bertholomew Memorial Tournaments we entered the semifinals defeating St. Thomas College Trichur, but we went down fighting to Trivandrum Medical College.

This year we won the Trichur Collegiate Knock-out Trophy, beating St. Thomas College Trichur in the finals. The hectic scoring of Sri K. V. Kochappu and the beautiful display of Sri M. S. Thomas were the highlights of the match. It was a shock to many when we lost to St. Thomas College Trichur for the Inter-collegiate meet, but you know, uncertainty is the wonderful part of the game. Thus we had a season of colour and achievements.

May I take this opportunity to place on record our warm appreciation to our Physical Director and Principal for making us what we are now.

K. J Toby
Captain.

Athletic Club.

With much pleasure and pride, I place before you, the activities of our club this year. Our club, indeed, consisted of many talented atheletes.

Knowing that there is no short-cut to stardom and the way to the victory stand is studded with sweat, toil and tears we started practice early enough in right earnest. We strived to go "citius, altius and fortius" than our rivals and I may say we are rewarded.

We proved our mettle in the Knock-out and District athletic meets and the high standard of our performance established our supremacy in the track and field events. In the University Athletic Meet at Trivandrum Sri George Tharian won the first place in shotput and the second place in Throwing the Hammer. Sri M. S. Thomas, though finished second, equalled the previous University record in 800 Ms. despite a sprained ankle.

Basket Ball Club.

We established a land mark this year in the history of the club. This year we had a large number of active members in the club and this enabled us to present a well-knit team for competitions.

We played a good number of practice matches during the course of the year. In the Fr. Bertholomew Memorial Tournaments we entered the semifinals defeating St. Thomas College Trichur, but we went down fighting to Trivandrum Medical College.

This year we won the Trichur Collegiate Knock-out Trophy, beating St. Thomas College Trichur in the finals. The hectic scoring of Sri K. V. Kochappu and the beautiful display of Sri M. S. Thomas were the highlights of the match. It was a shock to many when we lost to St. Thomas College Trichur for the Inter-collegiate meet, but you know, uncertainty is the wonderful part of the game. Thus we had a season of colour and achievements.

May I take this opportunity to place on record our warm appreciation to our Physical Director and Principal for making us what we are now.

K. J Toby
Captain.

Athletic Club.

With much pleasure and pride, I place before you, the activities of our club this year. Our club, indeed, consisted of many talented atheletes.

Knowing that there is no short-cut to stardom and the way to the victory stand is studded with sweat, toil and tears we started practice early enough in right earnest. We strived to go "citius, altius and fortius" than our rivals and I may say we are rewarded.

We proved our mettle in the Knock-out and District athletic meets and the high standard of our performance established our supremacy in the track and field events. In the University Athletic Meet at Trivandrum Sri George Tharian won the first place in shotput and the second place in Throwing the Hammer. Sri M. S. Thomas, though finished second, equalled the previous University record in 800 Ms. despite a sprained ankle.

In the College Annual Track and field meet five new College records were created. Sri M. S. Thomas and Sri P. D. Thomas bracketed, won the individual championship with twenty points each to their credit, the former winning the title for the third year in succession.

We are grateful to Rev. Fr. Principal for the encouragement given to us. We record our deep appreciation and thanks to our esteemed Physical Director for keeping us in top-hole-fettle by expert coaching.

Arunachalam Pillai
Captain

TRY TRY TRY

LABORATORY CHEMICALS
OF
'D M T' BRAND

Manufactured under specialised supervision and available in fine packings at cheapest rates.

D. M. TRADING CO.,
345, SARDAR VALLABHBHAI PATEL ROAD,
BOMBAY-4.

Gram: SCIENCHEM Phone: 40076

We also supply Chemicals of all other makes and Scientific Equipments and Apparatus, and your enquiries/orders will be solicited.

Volley Ball Club.

If the norm for assessing the success of a club is the number of trophies they have to display, we have nothing to boast of this year. But, however, we have the satisfaction that we played the matches in the manner in which they should be played.

"The important thing in sports meet
Is not winning but taking part
The essential thing in life
Is not conquering but fighting well."

We devoted ourselves to the task of defending our reputation and our performance in the various fields competition was greeted with admiration from sportive spectators.

Though we had no outstanding players in the club this year, we offered a classic display of excellent team work throughout. We fought hard but lost in the finals of the Knock out Tournament. In the Inter-collegiate Tournament we entered the semi finals scoring over Maharajah's College Ernakulam. There we lost to Veterinary College after a seventy five minute—struggle for supremacy, the score of the decisive set being 18–16.

I thank our Physical Director for the efficient coaching given to us but for which we would not have attained so much standard.

P. D. Thomas
Captain

Hockey Club.

It is with feelings of pleasure and satisfaction that I place before you the report of our Hockey Club, during the academic year 1962–'63. The year under reference is one of great achievements to the Club.

As we had a hundred enthusiastic players in the Club, it was very easy for us, to form a well-knit team. This year, we played a good number of practice matches. With pleasure and pride I can say that, in all these our performance was of a high order.

We were unlucky, so to say, to loose against the Kerala Varma College Team, in the K' out Tournament, in which three of our star players were unable to participate. The fare-well of our star player, Antony Dexter who showed a 'Dexterious' form in the field, really weakened our strength.

Volley Ball Club.

If the norm for assessing the success of a club is the number of trophies they have to display, we have nothing to boast of this year. But, however, we have the satisfaction that we played the matches in the manner in which they should be played.

"The important thing in sports meet
Is not winning but taking part
The essential thing in life
Is not conquering but fighting well."

We devoted ourselves to the task of defending our reputation and our performance in the various fields competition was greeted with admiration from sportive spectators.

Though we had no outstanding players in the club this year, we offered a classic display of excellent team work throughout. We fought hard but lost in the finals of the Knock out Tournament. In the Inter-collegiate Tournament we entered the semi finals scoring over Maharajah's College Ernakulam. There we lost to Veterinary College after a seventy five minute—struggle for supremacy, the score of the decisive set being 18–16.

I thank our Physical Director for the efficient coaching given to us but for which we would not have attained so much standard.

P. D. Thomas
Captain

Hockey Club.

It is with feelings of pleasure and satisfaction that I place before you the report of our Hockey Club, during the academic year 1962–'63. The year under reference is one of great achievements to the Club.

As we had a hundred enthusiastic players in the Club, it was very easy for us, to form a well-knit team. This year, we played a good number of practice matches. With pleasure and pride I can say that, in all these our performance was of a high order.

We were unlucky, so to say, to loose against the Kerala Varma College Team, in the K' out Tournament, in which three of our star players were unable to participate. The fare-well of our star player, Antony Dexter who showed a 'Dexterious' form in the field, really weakened our strength.

No words can express my immense gratitude to our Rev. Fr: Principal for his kind patronage and valuable encouragement. The same measure of gratitude, I extend to our Physical Director who has been a friend, philosopher and guide to us and to Mr. V. K. Anthappan under whom now we are one of the most experienced teams of the college. Before I conclude, may I thank each and every member of the team for the co-operation offered to me.

V. Kunjukrishnan
Vice-Captain

Cricket Club.

It is with immense delight that I place before you the report of our Cricket Club during the academic year 1962—'63. The year under review, is an epoch making one in the history of the Cricket Club, in our institution. We have made marvellous strides in the game. The members of the club, this year, are real enthusiasts with a burning desire to achieve something very real.

Notwithstanding very adverse weather conditions we started our practice early in the year. We had a number of friendly matches with leading Cricket Teams in this Zone viz. The Kerala Varma College Cricket Team, Trichur, The Union Christian College Cricket Team, Alwaye, The Engineering College Cricket Team, Trichur, etc. in all these, with just pride, I can state that we acquitted ourselves most crediably.

In all humility, I have to say that we are the Runners-up in the Trichur Intercollegiate Knock-out Tournament. We beat the Thyagaraja Polytechnic, Alagappanagar, in the first round. In the second, our victory over Government Veterinary College, Trichur was really splendid. The opening partnership between Sivaramakrishnan and Kunjikrishnan gave a score of 160, the former scoring a Century and a Quarter. This won high laurels for us from even the defeated team who made no secret of their approbation. Probably our self-complacency and adverse circumstances conspired to let us down in the finals against Sree Kerala Varma College Cricket Team, Trichur. All the same our play was recognised as one of no mean order.

This ill-luck pursued us in the Intercollegiate Tournament, where, while beating The Engineering College, Kothamangalam, we were let down by fate while playing against The Engineering College, Trichur.

Our success in this field, by and large, is due to the unstinted co-operation, we got from Rev. Fr. Principal, the able guidance and pieces of advice tendered to us from time to time by our Physical Director, Mr. Joseph P. Thomas, and above all the co-operation and understanding among

players evolved out of a sense of discipline and regular practice. And I feel confident that if we continue to get the guidance and co-operation as aforesaid, the day is not far off, when we will be able to distinguish ourselves as one of the best Cricket Teams in the State itself.

I will be failing in my duty, if I do not tender our heart-felt thanks to Rev. Fr. Principal, for the valuable guidance rendered by him, the Physical Director for the zeal evinced by him and my fellow-players for the unflinching co-operation given to me.

T. R. Sivaramakrishnan
Captain

With best compliments from:—

CENTRAL SCIENTIFIC SYNDICATE

IMPORTERS & STOCKISTS

ALL SORTS OF LABORATORY APPARATUS AND REQUISITES.

475, Jagannath Shankerseth Road, (Chira Bazar)

BOMBAY-2.

Grams: 'MAXSERVE'

players evolved out of a sense of discipline and regular practice. And I feel confident that if we continue to get the guidance and co-operation as aforesaid, the day is not far off, when we will be able to distinguish ourselves as one of the best Cricket Teams in the State itself.

I will be failing in my duty, if I do not tender our heart-felt thanks to Rev. Fr. Principal, for the valuable guidance rendered by him, the Physical Director for the zeal evinced by him and my fellow-players for the unflinching co-operation given to me.

T. R. Sivaramakrishnan
Captain

With best compliments from:—

CENTRAL SCIENTIFIC SYNDICATE

IMPORTERS & STOCKISTS

ALL SORTS OF LABORATORY APPARATUS AND REQUISITES.

475, Jagannath Shankerseth Road, (Chira Bazar)

BOMBAY-2.

Grams: 'MAXSERVE'

Prize Winners - Games and Sports 1962-'63.

GAMES

Foot-ball			
	Winners	—	Green House
	Runners-up	—	Red House
Basket-ball			
	Winners	—	Green House
	Runners-up	—	Red House
Volley-ball			
	Winners	—	Green House
	Runners-up	—	Red House
Cricket			
	Winners	—	Red House
	Runners-up	—	Green House
Hockey			
	Winners	—	Green House
	Runners-up	—	Red House
Badminton			
	Winners	—	Red House
	Runners-up	—	Green House

SPORTS

STANDARD EVENTS.

100 Metres Rún			
	First	P. D. Thomas	(Red)
	Second	M. F. Paul	,,
200 Metres Run			
	First	P. D. Thomas	,,
	Second	M. F. Paul	,,
400 Metres Run			
	First	Gregory Tharaken	(Green)
	Second	M. K. Antony	,,
800 Metres Run			
	First	M. S. Thomas	,,
	Second	D. Sebastian	(Red)
1500 Metres Run			
	First	M. S. Thomas	(Green)
	Second	D. Sebastian	(Red)

5000 Metres Run				
	First	M. S. Thomas	(Green)	
	Second	M. P. Joseph	(Red)	
110 Metres Hurdles				
	First	P. D. Thomas	,,	
	Second	Gregory Tharaken	(Green)	
Long Jump				
	First	Gregory Tharaken	,,	New Record
	Second	A. Nandakumar	,,	
High Jump				
	First	N. Viswanathan	,,	
	Second	Arunachalam Pillai	,,	
Hop-step and Jump				
	First	M. S. Thomas	,,	New Record
	Second	M. M. Abraham	,,	
Pole Vault				
	First	G. Tharaken	,,	
	Second	P. R. Venkitaraman	(Red)	
Putting the Shot				
	First	George Tharian	,,	New Record
	Second	E. M. Johnie	(Green)	
Throwing the Hammer				
	First	George Tharian	(Red)	New Record
	Second	C. Krishnankutty	,,	
Throwing the Discus				
	First	George Tharian	,,	
	Second	P. Sivadas	(Green)	
Throwing the Javelin				
	First	P. D. Thomas	(Red)	
	Second	E. M. Johnie	(Green)	
4×100 Metres Relay				
	First	Green House		
	Second	Red House		
4×400 Metres Relay				
	First	Green House		
	Second	Red House		

Individual Championship

M. S. Thomas }
P. D. Thomas } Bracketed 20 points each

Team Championship

First	Green House	139	Points
Second	Red House	109	,,

5000 Metres Run				
	First	M. S. Thomas	(Green)	
	Second	M. P. Joseph	(Red)	
110 Metres Hurdles				
	First	P. D. Thomas	,,	
	Second	Gregory Tharaken	(Green)	
Long Jump				
	First	Gregory Tharaken	,,	New Record
	Second	A. Nandakumar	,,	
High Jump				
	First	N. Viswanathan	,,	
	Second	Arunachalam Pillai	,,	
Hop-step and Jump				
	First	M. S. Thomas	,,	New Record
	Second	M. M. Abraham	,,	
Pole Vault				
	First	G. Tharaken	,,	
	Second	P. R. Venkitaraman	(Red)	
Putting the Shot				
	First	George Tharian	,,	New Record
	Second	E. M. Johnie	(Green)	
Throwing the Hammer				
	First	George Tharian	(Red)	New Record
	Second	C. Krishnankutty	,,	
Throwing the Discus				
	First	George Tharian	,,	
	Second	P. Sivadas	(Green)	
Throwing the Javelin				
	First	P. D. Thomas	(Red)	
	Second	E. M. Johnie	(Green)	
4×100 Metres Relay				
	First	Green House		
	Second	Red House		
4×400 Metres Relay				
	First	Green House		
	Second	Red House		
Individual Championship				
		M. S. Thomas } P. D. Thomas } Bracketed 20 points each		
Team Championship				
	First	Green House 139 Points		
	Second	Red House 109 ,,		

NON-STANDARD EVENT.

Tug of War

First	Green House
Second	Red House

EVENTS FOR TEACHING STAFF

100 Metres Run

First	Sri V. K. Anthappan
Second	,, Jose Jacob
Third	Prof. Venkiteswaran

Inter-departmental Relay (4×100 Ms.)

First	Department of Chemistry
Second	,, ,, Biology
Third	,, ,, English

Musical Chair for those above 40 years

First	Prof. K. A. Joseph
Second	,, M A. John
Third	,, P. S. Venkiteswaran

ലീല ഇലക്ട്രിക്കൽസ് & സൌണ്ട്

ബസ്സ്റ്റാൻഡിനു സമീപം,

ഇരിങ്ങാലക്കുട.

★

ഇവിടെ എല്ലാതരം ഇലക്ട്രിക്ക് വേലകളും ഭംഗിയായി മിതമായ നിര
ക്കിൽ ചെയ്തുകൊടുത്തുവരുന്നു. കൂടാതെ മോട്ടോർ വൈൻറിങ്ങ്,
ബാററി സെററിങ്ങ്, ഇവകളും തയ്യാറുചെയ്ത് കൊടുക്കുന്ന
തിനുംപുറമെ പ്രത്യേകാവശ്യങ്ങൾക്ക് മൈക്ക് സെററ്,
ലൈററ് മുതലായവകൾ ചുരുങ്ങിയ വാടകക്ക്
കൃത്യസമയത്ത് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.
ഏററവും പഴക്കവും തഴക്കവുമുള്ളതും
കൃത്യനിഷ്ഠയിൽ അങ്ങേയററം
മികച്ചു നിൽക്കുന്നതുമായ
ഏക സ്ഥാപനം

ലീല ഇലക്ട്രിക്കൽസ് & സൌണ്ട്, ഇരിങ്ങാലക്കുട

FOOT-BALL TEAM
WINNERS
UNIVERSITY INTER-ZONE FINALS
FR. NEDEMKALLEL JUBILEE FOOT-BALL TROPHY
AND
KANDAMKULATHI LONAPPAN MEMORIAL TROPHY.

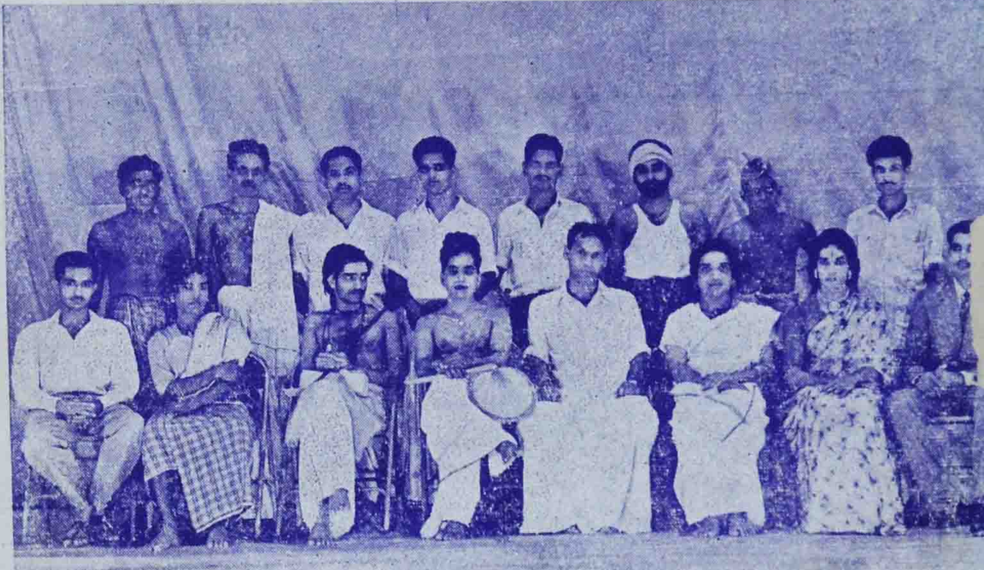

DRAMA — CAST OF

FOOT-BALL TEAM
WINNERS
UNIVERSITY INTER-ZONE FINALS
FR. NEDEMKALLEL JUBILEE FOOT-BALL TROPHY
AND
KANDAMKULATHI LONAPPAN MEMORIAL TROPHY.

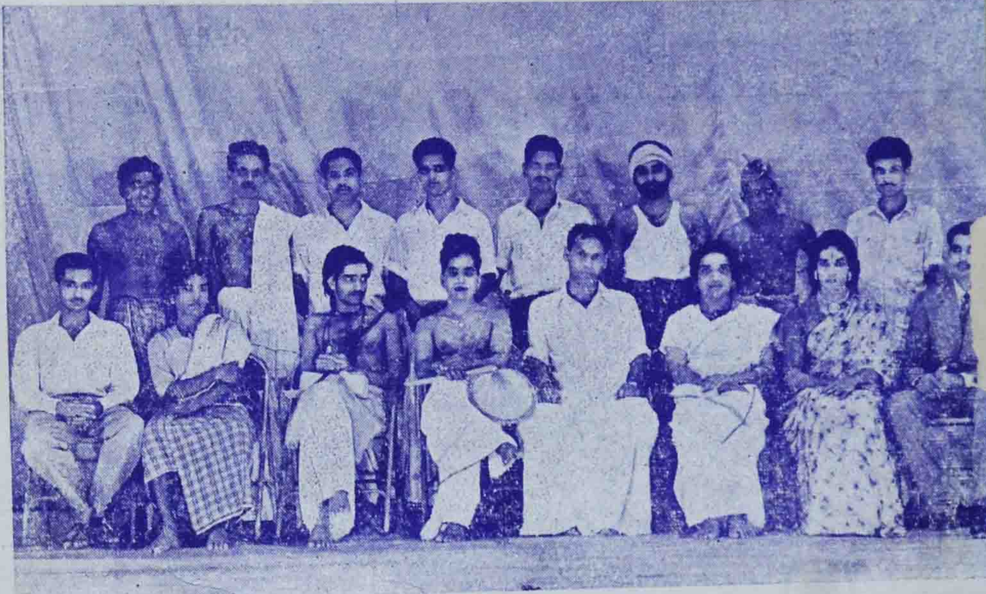

... DRAMA — CAST OF

Scenes from the Drama "വയലിന്റെ വിളി"

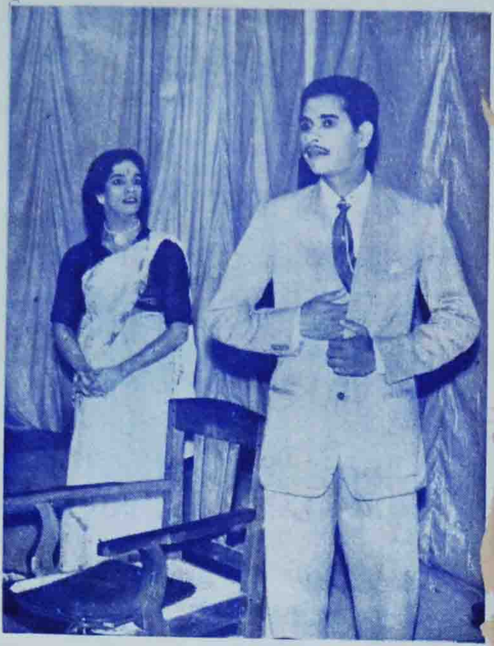

DANCE
JAYARAM

ENGLISH

			Page
1.	Areopagitica	*C. P. Gopinathan Nair*	1
2.	What is Costing? – A General Background	*T. V. George*	3
3.	The Dedication	*Vijaya Narayanan A.*	6
4.	Some Weak Links in the Implementation of Our Plans	*Vasudevan Nambudiripad*	10
5.	"Glory that was Ind"	*Karoat A. Joseph*	13
6.	Fisheries in India	*C. C. Scaria*	16
7.	A Real Detective	*R. K. Aiyar*	19
8.	The Gold Problem	*V. Balakrishnan*	21
9.	Nehru	*P. Ramachandran*	25
10.	Tributes to my College	*Sachidanandan*	29
11.	Emergency and Industrial Relations	*O. K. Sreedharan*	30
12.	The Public Speaker	*T. V. Radhakrishnan*	33

ENGLISH

			Page
1.	Areopagitica	*C. P. Gopinathan Nair*	1
2.	What is Costing? – A General Background	*T. V. George*	3
3.	The Dedication	*Vijaya Narayanan A.*	6
4.	Some Weak Links in the Implementation of Our Plans	*Vasudevan Nambudiripad*	10
5.	"Glory that was Ind"	*Karoat A. Joseph*	13
6.	Fisheries in India	*C. C. Scaria*	16
7.	A Real Detective	*R. K. Aiyar*	19
8.	The Gold Problem	*V. Balakrishnan*	21
9.	Nehru	*P. Ramachandran*	25
10.	Tributes to my College	*Sachidanandan*	29
11.	Emergency and Industrial Relations	*O. K. Sreedharan*	30
12.	The Public Speaker	*T. V. Radhakrishnan*	33

AREOPAGITICA.

C. P. Gopinathan Nair, B. A. (Hons.)

Areopagitica, published in November 1644, is the best remembered among all the prose tracts of John Milton. It has a universal interest for all times and climes. It is an eloquent plea for unrestrained liberty of thought and publication. The rigid system of censorship which prevailed in Milton's days is condemned in unequivocal terms.

The immediate cause of the composition of **Areopagitica** was an Ordinance issued by the Long Parliament in Jue 1643, by which it was made obligatory on the author of every new publication to attain the licence of the licensers before the printing of his work. This mandate, which struck at the root of individual liberty, was a shocking surprise to Milton. He protested ag^inst it, as against every other form of tyranny, and at once took up cudgels against it. The outcome of his noble rage is **Areopagitica**, the most famous plea in English for the freedom of the Press.

Milton saw the nearest resemblance to his own case in the Areopagitic Discourse of Isocrates, in which the latter exhorted the Athenian people to change the form of democracy then in existence and to bring back the old democracy of Solon and Cleisthenes. While Isocrates aimed at recalling an interfering power, Milton's object was to remove such a power. What recommended the name to Milton was the likeness between his position and that of the Greek. Milton says that he wrote **Areopagitica**, 'after the true Attic style, in order to deliver the press from the restraints with which it was encumbered.'

As Milton wished directly to appeal to the Lords and Commons of England and not merely to talk to them, it seemed to him well to cast what he had to say in the form of an imaginary address. The Speech was not meant to be delivered in the ordinary sense. It was meant to be read, not to be delivered. It was meant for the closet, not for the forum. The author ascends an imaginary tribune and conceives that the Lords and Commons of England are gathered around him to listen. Throughout the discourse, the Parliament is immediately before the eye of his mind.

After expressing his veneration for the Lords and Commons in his stately exordium, Milton reviews the history of licensing from ancient times and says that promiscuous reading is necessary to the constituting of human virtue. He deals effectively with the impossibility of the attempt to make men virtuous by external restraint. Corrupting influences are present everywhere and they can be met only by building up an inner discipline and the power of rational choosing. This is the fundamental tenet of Milton's ethical philosophy and in setting it forth, he rises to great heights of eloquence. He goes on to argue that the attempt to keep out evil doctrine by licensing is like 'the exploit of that gallant-man who thought to pound up the crows by shutting his parkgate.' Milton concludes with a magnificent

AREOPAGITICA.

C. P. Gopinathan Nair, B. A. (Hons.)

Areopagitica, published in November 1644, is the best remembered among all the prose tracts of John Milton. It has a universal interest for all times and climes. It is an eloquent plea for unrestrained liberty of thought and publication. The rigid system of censorship which prevailed in Milton's days is condemned in unequivocal terms.

The immediate cause of the composition of **Areopagitica** was an Ordinance issued by the Long Parliament in Jue 1643, by which it was made obligatory on the author of every new publication to attain the licence of the licensers before the printing of his work. This mandate, which struck at the root of individual liberty, was a shocking surprise to Milton. He protested ag-inst it, as against every other form of tyranny, and at once took up cudgels against it. The outcome of his noble rage is **Areopagitica**, the most famous plea in English for the freedom of the Press.

Milton saw the nearest resemblance to his own case in the Areopagitic Discourse of Isocrates, in which the latter exhorted the Athenian people to change the form of democracy then in existence and to bring back the old democracy of Solon and Cleisthenes. While Isocrates aimed at recalling an interfering power, Milton's object was to remove such a power. What recommended the name to Milton was the likeness between his position and that of the Greek. Milton says that he wrote **Areopagitica**, 'after the true Attic style, in order to deliver the press from the restraints with which it was encumbered.'

As Milton wished directly to appeal to the Lords and Commons of England and not merely to talk to them, it seemed to him well to cast what he had to say in the form of an imaginary address. The Speech was not meant to be delivered in the ordinary sense. It was meant to be read, not to be delivered. It was meant for the closet, not for the forum. The author ascends an imaginary tribune and conceives that the Lords and Commons of England are gathered around him to listen. Throughout the discourse, the Parliament is immediately before the eye of his mind.

After expressing his veneration for the Lords and Commons in his stately exordium, Milton reviews the history of licensing from ancient times and says that promiscuous reading is necessary to the constituting of human virtue. He deals effectively with the impossibility of the attempt to make men virtuous by external restraint. Corrupting influences are present everywhere and they can be met only by building up an inner discipline and the power of rational choosing. This is the fundamental tenet of Milton's ethical philosophy and in setting it forth, he rises to great heights of eloquence. He goes on to argue that the attempt to keep out evil doctrine by licensing is like 'the exploit of that gallant-man who thought to pound up the crows by shutting his park-gate.' Milton concludes with a magnificent

exhortation to the Lords and Commons of England to give him 'the liberty to know, to utter and argue freely, according to conscience, above all liberties.'

The literary student will miss in Milton's prose nearly all those qualities which give desirability and distinction to his poetry. But, as a writer of prose, Milton is at his best in **Areopagitica**. Profundity of thought and intense emotion render his expression vehement and impetuous. The pamphlet is full of pithy sayings: 'A good book is the precious life-blood of a master spirit, enbalmed and treasured up on purpose to a life beyond life.' We find specimens of the finest eloquence in the tract. The passage, beginning 'Methinks I see in my mind a noble and puissant Nation rousing herself like a strong man after sleep and shaking her invincible locks,' is one of the most impressive in the whole of Milton's prose. His sense of humour is also revealed in the passage in which he satirises Presbyterianism. This passage disproves the general criticism that Milton was humourless.

Of Milton's prose works there are divergent opinions, ranging from Macaulay's unbounded praise to the condemnation of some of our modern critics. Whatever be critical observations, **Areopagitica** reveals one thing—Milton's passion for liberty; liberty of speech was the most precious treasure which he liked to emphasize.

What is Costing? — A General Background.

T. V. George M. Com., A. B. T. I.

One of the important reasons to treat entrepreneurship as a separate factor of production has been the nature of its reward; viz. profit. Profit is not contractual, but a residual income. In other words, after paying all other factors of production as per contract, what is left behind is pocketed by the entrepreneur.

The modern approach, however, is from a different angle. The management is not prepared to leave profit to 'chance'. Efficience of management is not measured by its ability to take risks, but by its ability to forecast and carefully avoid risks as far as possible, and to eliminate uncertainties inherent in modern production which is designed to cater to the needs of markets distant in time and space. Profit is thus considered to be a "predetermined minimum" and not the residue. There would of course be a gap between the prospective profit and realised profit. However carefully and scientifically one may estimate, the actual is bound to vary in a dynamic world. But it is essential that the gap is narrowed down, for continued existence of any business. The adage, "survival of the fittest" still holds good; but it has a different interpretation.

The techniques of modern management are, therefore, designed to determine the 'profitability' before-hand and also to see that the actual profit more or less corresponds with this minimum. How can this be achieved? There are two possible ways: (1) to control the selling price of the product and (2) control the business itself.

Coming to selling price, it is not possible for any manufacturer to control the selling price of any of his products completely. Sellers' market has been replaced by a "buyers' market" since long, and the 'market' is now neither local, nor national, but international. Competition among industrially advanced nations to capture at least a slice of the world market is increasing day by day and for this purpose, a low selling price in relation to others is the main criterion. A constant quality of the product is of course presumed. A product may be completely new, but the newcomer will not still be able to dictate his selling price; perhaps he may enjoy a certain amount of 'super profit' for a short while, but he will soon find competitors in the field offering low prices; or substitutes. In short, the selling price of any commodity is determined to a very large extent by economic and non-economic factors beyond the control of any producer.

This naturally forces him to direct his attention to the other aspect: control of his own business. Whether he seeks the help of simple analysis of past records, or predictive analysis of statistics, it all boils

What is Costing? — A General Background.

T. V. George M. Com., A. B. T. I.

One of the important reasons to treat entrepreneurship as a separate factor of production has been the nature of its reward; viz. profit. Profit is not contractual, but a residual income. In other words, after paying all other factors of production as per contract, what is left behind is pocketed by the entrepreneur.

The modern approach, however, is from a different angle. The management is not prepared to leave profit to 'chance'. Efficience of management is not measured by its ability to take risks, but by its ability to forecast and carefully avoid risks as far as possible, and to eliminate uncertainties inherent in modern production which is designed to cater to the needs of markets distant in time and space. Profit is thus considered to be a "predetermined minimum" and not the residue. There would of course be a gap between the prospective profit and realised profit. However carefully and scientifically one may estimate, the actual is bound to vary in a dynamic world. But it is essential that the gap is narrowed down, for continued existence of any business. The adage, "survival of the fittest" still holds good; but it has a different interpretation.

The techniques of modern management are, therefore, designed to determine the 'profitability' before-hand and also to see that the actual profit more or less corresponds with this minimum. How can this be achieved? There are two possible ways: (1) to control the selling price of the product and (2) control the business itself.

Coming to selling price, it is not possible for any manufacturer to control the selling price of any of his products completely. Sellers' market has been replaced by a "buyers' market" since long, and the 'market' is now neither local, nor national, but international. Competition among industrially advanced nations to capture at least a slice of the world market is increasing day by day and for this purpose, a low selling price in relation to others is the main criterion. A constant quality of the product is of course presumed. A product may be completely new, but the newcomer will not still be able to dictate his selling price; perhaps he may enjoy a certain amount of 'super profit' for a short while, but he will soon find competitors in the field offering low prices; or substitutes. In short, the selling price of any commodity is determined to a very large extent by economic and non-economic factors beyond the control of any producer.

This naturally forces him to direct his attention to the other aspect: control of his own business. Whether he seeks the help of simple analysis of past records, or predictive analysis of statistics, it all boils

down to one and the same thing: control of expenditure; i.e. control of cost in relation to the benefit derived.

Speaking of service departments, Koontz remarks, it is very rare that a service dept. is established after a careful scrutiny of the comparative costs. Savings are always taken for granted, tacitly. And once established, the department gradually extends its domain to many activities. Each additional expenditure will be approved, again without considering the cost and benefit. The inevitable result is that production departments are forced to shoulder the entire burden.

One of the important difficulties of modern business is therefore, the mounting expenditure disproportionate to the benefits realised. The problem is to bring this under control, to see that every naya paisa invested is usefully employed and all types of wastages entirely eliminated. Financial accounting system has proved insufficient to achieve this end. Although financial accounts will furnish the total expenditure incurred by a business in a given period in respect of its important activities, viz. production, selling and distribution, administration and finance, it does not further classify and analyse the data by processes, products (production) by salemen, distributors, sales areas (sales & distribution) or by service and functions (administration and finance).

Financial accounts also do not ensure proper control over the elements of cost: materials, labour and expenses. Because of this, losses resulting from wastage of materials, idle time of men & machines, etc. are concealed. No standards are available to serve as a measuring rod of efficience or tool of control in the hands of management.

Above all, financial accounts are purely historical, and do not assist management in appropriate time in deciding selling prices or submitting quotations with full knowledge of the cost structure.

The drawbacks of the financial accountancy, therefore, have given an impetus to the development of Cost Accountancy which is now regarded as a part of the Management Accountancy.

I. C. W. A. Terminology defines cost accountancy as the science, art and practice of a cost accountant. This definition is capable of wide interpretation. The "practice" develops with the passage of time. What the cost accountant is called upon to do in industry now, was not his work a few years ago, and like any other management subject, it is a science as well as an art. The study of the science will not suffice; the skill and ability in applying those principles to the problems facing the industry are important.

Dobson has divided cost accountancy under five major heads: Costing, Cost Control, Budgetary Control, Cost accounting and Cost Audit. One of the main aspects of cost accounting is thus costing, which is defined as the technique and process of ascertaining costs. Techniques as well as processes change from time to time. They are never stationary. This is naturally to be expected as no science can be static under dynamic conditions.

Costing involves an analysis and subanalysis of all the expenditure of a business to reveal inefficiencies and to point out the possibilities of economies wherever possible. Costing is not an end in itself; it is a means to achieve cost control and through it the primary objectives of an enterprise.

What are the benefits accruing from a well developed system of costing? Costing assists management in controlling the business operations effectively and steer it to the desired goal, helps the workers, — particularly efficient workers—in obtaining rewards commensurate with their ability, and ensure supply of goods and services at reasonable prices to the public. In a public enterprise, costing is equally important, to see that the tax payer's money is not simply wasted.

Costing is a science of recent origin and is still in the developmental stage. It started with a 'post mortem' analysis of the details supplied by the financial account just to see what it had cost to produce or to render some service. Now this analysis has receded to the background. More and more emphasis is given to Budgetary Control and Standard Costing techniques which determine everything in advance.

Modern techniques are revolutionising the entire field of industry and commerce and costing is also developing to keep abreast of modern developments.

FOR YOUR REQUIREMENTS OF SPORTS ARTICLES AND N.C.C., A.C.C. SCOUTS Etc.

VISIT

SPORTSLAND

Swaraj Round, TRICHUR-1.

What are the benefits accruing from a well developed system of costing? Costing assists management in controlling the business operations effectively and steer it to the desired goal, helps the workers, — particularly efficient workers—in obtaining rewards commensurate with their ability, and ensure supply of goods and services at reasonable prices to the public. In a public enterprise, costing is equally important, to see that the tax payer's money is not simply wasted.

Costing is a science of recent origin and is still in the developmental stage. It started with a 'post mortem' analysis of the details supplied by the financial account just to see what it had cost to produce or to render some service. Now this analysis has receded to the background. More and more emphasis is given to Budgetary Control and Standard Costing techniques which determine everything in advance.

Modern techniques are revolutionising the entire field of industry and commerce and costing is also developing to keep abreast of modern developments.

FOR YOUR REQUIREMENTS OF SPORTS ARTICLES AND N.C.C., A.C.C. SCOUTS Etc.

VISIT

SPORTSLAND

Swaraj Round, TRICHUR-1.

THE DEDICATION.

(Vijaya Narayanan A., II B. Com.)

There is something more in her demeanour than meets the eye......

She was calm—but not that calm. By what stretch of imagination can you vouch for the peace, at the rock-bottom levels of the calm Pacific Ocean?

They did not understand her. But she seemed to be fumbling in the dark—to understand herself!

Chatting over a cup of tea, waxing eloquent about the unexampled greatness, and the immeasurable glories of her husband, the distinguished guests of the day, occasionally stole a glance at her......

She was elegant—like a scotch fir, tall, graceful, and shadowy. Adding fuel to the flame of her widowed charms, a milk-white sari with coal-black borders, played upon her loosely-built limbs. She was a whisper-breezy, quite-spoken, and simple. Add to these the white-washed calmness of her face, her commanding and masterful looks, and the shadows of pains that crossed and recrossed her features: there is a widow in her forties.

She had spun out a plan to dedicate a library in that out-of-the-way country-side, to the cherished memory of her husband. He had bidden eternal farewell to his worldly ties a year before. Today is that red-letter-day.

On this day of all days, she is bowing out of the stage!

On this day of all days, when the crowning glory of her life, and the ruling passion of her deceased husband, are to be realised, she trades away her will-power to her corporeal tiredness, and makes a compromise to her doleful feelings; a tragedy.

On this day of all days, when 'the striving stretches its arms to perfection', she sits aghast, mute, and uncomprehending, as a spent-out battery, a wreck.

A notable citizen of the place, a retired judge, who had taken it into his head to spend the evenings of his life in that quiet and unassuming village with no dignified airs to show off, was the chief guest of the day. He had graciously accepted her invitation to inaugurate the library and set it apart to the memory of her late husband. It is like old gents to clutch at any hay that may crop up in their humdrum existence. Dear me, and by Joe, nowadays the pastime of the retired 'grey-hairs' is to open this show, preside over that meeting, and what not!

Sufficient unto the day is the evil thereof—and the reddish dome of the day collapsed in the inner recesses of a jungle lest it should have to witness more of the

evils. The 'weeping willows' of those tropical regions, drooped and drooped into the laughing brooks, washed their faces, and then looked up to see the only commendable deed of the day. A few chirping sparrows that had retired into their nests in the eaves—a few moths that had fluttered merrily in the air—a few flowers that had wished 'good-byes' to their sweet-hearts: all of them rubbed their eyes, and looked up to see a widow's consecration.

And the Judge's Dauphin drew up before the lawns of the library.........

The library was a small, white-washed, two-storied building which bore a striking contrast to the other nearby buildings, only if the latter deserved that name. Devoid of all ostentatious flipperies, it was a blend of simplicity and beauty akin to the face of the chaste and noble widow—a monument of widowed charms! It bore eloquent testimony to the widely acclaimed formula: "Simplicity plus moderation is equal to beauty."

The library was, everything put together, a widow's fitting dedication.

The widow welcomed the Judge with closed hands. She blazed a trail through the rank and file for the judge to pass. When the Judge honoured the chair on the dais, she added her hands in silent obeisance, muttered a few words to him, and then silently withdrew herself into a corner of the dais. Her friends and well-wishers were left at the helm of affairs.

There is something more in this than meets the eye—they said among themselves.

There was a vacant expression in her eyes. Those liquid eyes wandered off, and mingled with the stars, as if they were but two of them! Were they searching the answer for a burning question in her heart?

Once in a while, perhaps unnoticed by them, a contemptuous smile would crease in her lips like a streak of lightning in an overcast day, and would disappear as quick as it had come.

Summing up the odds and ends for a pencil-sketch, they remarked: "an unattached, uninterested visitant from the blue".

The meeting was in full swing.

* * * * * *

Man is but a bundle of emotions. Torn between conflicting loyalties, a person is not one, but many! There are dilemmas and dilemmas. This is a kind of dilemma when he himself will have to stand on both the plates of a common balance, where he is an enemy not to others-but to himself!

In the common balance of her mind, she had to weigh the unlikeliest of things—

"To whom do I dedicate the library?" she asked her pricking conscience. Can there be a more shocking question, especially on this day?

As a speaker reached the crescendo of praise-making, his words pricked her conscience. The audience rattled her; the speaker rattled her; the praises rattled her: in short, everything rattled her.

Her eyes were fixed on the name-board of the library. "Is this dedication complete? Perfect?" the widow asked herself. Then she drew away her eyes from the large name-board.

"Should I dedicate this library to the one to whom I bartered away my love,

evils. The 'weeping willows' of those tropical regions, drooped and drooped into the laughing brooks, washed their faces, and then looked up to see the only commendable deed of the day. A few chirping sparrows that had retired into their nests in the eaves—a few moths that had fluttered merrily in the air—a few flowers that had wished 'good-byes' to their sweet-hearts: all of them rubbed their eyes, and looked up to see a widow's consecration.

And the Judge's Dauphin drew up before the lawns of the library.........

The library was a small, white-washed, two-storied building which bore a striking contrast to the other nearby buildings, only if the latter deserved that name. Devoid of all ostentatious flipperies, it was a blend of simplicity and beauty akin to the face of the chaste and noble widow—a monument of widowed charms! It bore eloquent testimony to the widely acclaimed formula: "Simplicity plus moderation is equal to beauty."

The library was, everything put together, a widow's fitting dedication.

The widow welcomed the Judge with closed hands. She blazed a trail through the rank and file for the judge to pass. When the Judge honoured the chair on the dais, she added her hands in silent obeisance, muttered a few words to him, and then silently withdrew herself into a corner of the dais. Her friends and well-wishers were left at the helm of affairs.

There is something more in this than meets the eye—they said among themselves.

There was a vacant expression in her eyes. Those liquid eyes wandered off, and mingled with the stars, as if they were but two of them! Were they searching the answer for a burning question in her heart?

Once in a while, perhaps unnoticed by them, a contemptuous smile would crease in her lips like a streak of lightning in an overcast day, and would disappear as quick as it had come.

Summing up the odds and ends for a pencil-sketch, they remarked: "an unattached, uninterested visitant from the blue".

The meeting was in full swing.

* * * * * *

Man is but a bundle of emotions. Torn between conflicting loyalties, a person is not one, but many! There are dilemmas and dilemmas. This is a kind of dilemma when he himself will have to stand on both the plates of a common balance, where he is an enemy not to others-but to himself!

In the common balance of her mind, she had to weigh the unlikeliest of things—

"To whom do I dedicate the library?" she asked her pricking conscience. Can there be a more shocking question, especially on this day?

As a speaker reached the crescendo of praise-making, his words pricked her conscience. The audience rattled her; the speaker rattled her; the praises rattled her: in short, everything rattled her.

Her eyes were fixed on the name-board of the library. "Is this dedication complete? Perfect?" the widow asked herself. Then she drew away her eyes from the large name-board.

"Should I dedicate this library to the one to whom I bartered away my love,

my feelings, my sympathies.........and hear with no apparent prickings of conscience the praises showered on me and my husband?"

"That is the same the other way. I can't dedicate it to my husband with no apparent prickings of heart."

She was in a whirlwind. A positive conclusion escaped her imaginations. To borrow the words of a learned gent, it was an enigma wrapped in a riddle.

She was alone; but there were two of them. To one she gave worldly pleasures and worldly fame; but to the other she gave her heart, her soul, and her......... sorrows. With one who was in the sunshine she just skipped over the pages of her life, and merrily whiled away her time; but the other 'lived, lives, and will live for keeps' in her heart, basking in the sunshine of her love, lulled to sleep by the music of her breast, and.........and sharing the droughts of her sorrow.

It all happened in the old and familiar lines.........

She was in her sweet seventeen, and was thus the problem-child of the family. The new consciousness which engulfs girls of that age, and the spirit of puritanism which paints the checkered pattern of life in India, penned her inside a world of isolation. He forced his way through the barrier of customs, drew aside the curtain, of her new consciousness, and knocked at the door of her heart. The door creaked open. He called her a beauty. And that was that.

Love was a sin. Her elders danced to the tune of the spirit of puritanism. She was bartered away to a foreign-returned. She had read the science of the times, and hence with tight lips, a closed heart, and renunciation, took to herself the duties that had devolved upon her by the so-called Hobson's Choice.

She settled down to domestic felicity. Through thick and thin, they were man and wife. She was a good wife to her husband. Sitting pretty at the Rocky or Metro or Light-house, rattling through the avenues and boulevards of that City of Processions, skating in the snow-clad slopes of Kanjanjunga, or having a try at the Twist or Rock-en-Roll, she sugared her husband's cup of happiness. And life is like that.

An Indian wife. More often than not, she hides a volcano in her heart. That Johnnie who told the jury "hell hath no fury like a woman scorned" had perhaps overlooked one or two points about the counterparts of English women in India.

And heaven hath no kindness nor tolerance like an Indian woman persecuted. She lives hand in glove with life. She tries to be kind and gentle to life. When the life with all its inherent streak of viciousness springs at her, she forgives it all the more for that.

And to-day, the widow is making a dedication to her.........what? Would she dedicate it to her lover to whom she had given her heart, her soul, and.........and sorrows? Would she do at least this to him?

She was on the horns of a dilemma.

* * * * * *

She was lost in a brown study.

A tall swarthy figure whispered something into her ears. The loud-speaker

blared out in cold indifference that the widow would speak a few words to them. This caught her napping.

She declined the offer. But the crowd pressed on. She feigned illness. But the audience pressed on. She entreated and sought release. But they were of no avail.

At last, she mustered up her presence of mind, and invoking the blessings of the Almighty, fought her way, inch by inch, and step by step, across the stage. Everything, the dais, the crowd, and the guests, was gall and wormwood for her.

There are occasions when words fail to escape the mouth, when words can't express the inner workings of a mind, and when silence would be magniloquent. This was one of such occasions. Whether it be love or despair, birth or death, beauty or ecstacy, all the things that go into the depths of one's feelings can only be experienced, and not expressed.

By an emphatic dumb-show of gratitude, she electrified the audience into spell-bound silence, froze their energies, and clouded their imaginations.

An exploded flash-light, she wound her way across the stage.

*   *   *   *   *   *

At the stroke of midnight hour, the rejoicings and festivities came to an end. The dedication was performed so well that it could go neither one better nor one bigger, one prettier nor one simpler, that the crowd felt that they had seen everything of it.

She wished to make a clear breast of everything. And at last when she retired into her apartment, the clock struck one. Without undressing she fell upon the bed, dead-tired, and hungry.

For the first time in twenty-five years, she had a hearty sob. Time trickled through the fingers, and she girded up her loins for the last deed of the day. The die was cast, for good and all.

She slowly went towards the bureau. Opening the drawer of the bereau, she took out her pocket-diary. Then she silently, and carefully opened the cover of the book.........

The handsome face of her lover, smiled at her. She smiled back at him.

Two drops of tears fell on the portrait. She muttered to him: "To thee...... mine......I dedicate......these......tears".

The widow neatly folded the page, and then dried her tears.

Then she decided to call it a day.

blared out in cold indifference that the widow would speak a few words to them. This caught her napping.

She declined the offer. But the crowd pressed on. She feigned illness. But the audience pressed on. She entreated and sought release. But they were of no avail.

At last, she mustered up her presence of mind, and invoking the blessings of the Almighty, fought her way, inch by inch, and step by step, across the stage. Everything, the dais, the crowd, and the guests, was gall and wormwood for her.

There are occasions when words fail to escape the mouth, when words can't express the inner workings of a mind, and when silence would be magniloquent. This was one of such occasions. Whether it be love or despair, birth or death, beauty or ecstacy, all the things that go into the depths of one's feelings can only be experienced, and not expressed.

By an emphatic dumb-show of gratitude, she electrified the audience into spell-bound silence, froze their energies, and clouded their imaginations.

An exploded flash-light, she wound her way across the stage.

* * * * * *

At the stroke of midnight hour, the rejoicings and festivities came to an end. The dedication was performed so well that it could go neither one better nor one bigger, one prettier nor one simpler, that the crowd felt that they had seen everything of it.

She wished to make a clear breast of everything. And at last when she retired into her apartment, the clock struck one. Without undressing she fell upon the bed, dead-tired, and hungry.

For the first time in twenty-five years, she had a hearty sob. Time trickled through the fingers, and she girded up her loins for the last deed of the day. The die was cast, for good and all.

She slowly went towards the bureau. Opening the drawer of the bereau, she took out her pocket-diary. Then she silently, and carefully opened the cover of the book.........

The handsome face of her lover, smiled at her. She smiled back at him.

Two drops of tears fell on the portrait. She muttered to him: "To thee...... mine......I dedicate......these......tears".

The widow neatly folded the page, and then dried her tears.

Then she decided to call it a day.

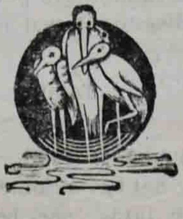

SOME WEAK LINKS IN THE IMPLEMENTATION OF OUR PLANS.

Vasudevan Nambudiripad, I M. Com.

As Professor L. Robbins remarked, "strictly speaking all economic life involves planning. To plan is to act with a purpose, to choose, and choice is the essence of economic activity." All modern plans imply some essential features. Those are: one single authority for co-ordinating all planned activities and executing them, utilisation of resources most economically by a system of priorities, targets and aims, and linking to regional and international plans. In a planned economy, all people should have equality of opportunity, and National Income should be fairly distributed so that concentration of wealth in a few hands would be avoided. Naturally Indian plans also are aiming at these ends. But some defects in the actual implementation of the plans stand as barriers in the way of it. The purpose of this article is to throw light on those weak links of our Five Year Plans.

Resources Estimate

Sometimes the resources at our disposal are estimated on a higher basis which may not be realised fully during the implementation of the plan. The resources which are expected to be utilised during the Third Five Year Plan are:

	In crores of Rupees
Balance from revenues on basis of existing taxation	350
Contribution of railways on existing basis	150
Surpluses of other public enterprises	440
Loans from the public	850
Small Savings	550
Provident Fund, betterment leves etc.	510
Additional Taxation (inclusive of profits of public enterprises)	1650
Budgetary receipts corresponding to external assistance	2250
Deficit financing	550
Total	Rs. 7250 crores

Even the Planning Commission admits the fact that the resources may not be fully realised. The expectation on taxation of Rs. 1650 crores is not easy to fulfil. The problem of getting external resources of Rs. 3,200 crores is a serious one, because of the deteriorating situation of balance of payments position and the

problems of aiding countries. The finance needed for raising our defence power in the emergency caused by Chinese aggression also throws light upon the huge amount of resources needed.

No definite employment policy, no definite price policy!

One of the other defects of our plans is the absence of any definite employment policy. The unemployed at the end of the first two plans were 5 million and 7 million respectively But at the end of the third plan it will be 11 million!

There are no effective price control measures apart from a vague statement made by the Planning Commission that "price policy as well as the techniques of price regulation raises complex issues and involves a balancing of several conflicting claims." The organization of administrative machinery and the whole effort of the community are inadequate, so that fulfilment of the tasks are not made effective.

Failure of the first year of Third Plan

The reports of the results of the first year of the Third Five Year Plan by the Planning Commission show that there are many defects in the implementation of the plan. The National Income increased only by 2·2% as against the expected target of 5%. (During the last three years of the Second Plan the increase in the National Income was 5% per year.) The increase was from Rs. 12,690 crores (1960–61) to Rs. 12,970 crores (1961–62). Per capita income showed no increase at all. It remained as it was (Rs. 292·5) in the previous year. This slow increase in the National Income can be explained as non-fulfilment of the production targets in various sectors of economy. Agricultural production increased only from 79.3 million tons to 80 million tons. The production of consumer goods (other than jute because it increased remarkably) and the production of raw cotton were low. Industrial production has increased only by 5% compared to 11% increase during the last year of the Second Five Year Plan.

Who are to be blamed?

The private sector was supposed to be the cause of failure; but we should take into consideration that the private sector in turn depends upon the public sector for its successful operation, on some essential projects iike irrigation, power generation, transport and communication. The Planning Commission has pointed out that the growth in the private sector industries is uneven and some have not risen to expectations. As a reply to this argument the Federation of Indian Chambers of Commerce said that the slow progress was due to delays in import licensing.

Then, inadequate foreign exchange allocation is also a cause of slow progress. Deletory procedures in granting of import licenses, and some wrong policy decisions which have sprung from the rigid application of Industrial Policy Resolution of 1956 are also weaknesses in the implementation of the plan. Sometimes new enterprises were given foreign exchange facilities for importation of machineries, while old established enterprises remained idle for want of foreign currency. (This actually happened in the case of some steel and fertiliser plants during the last year of the Second Five Year Plan.)

A dilemma of our planning—

At the meeting of Central Advisory Council of industries in the last week of

problems of aiding countries. The finance needed for raising our defence power in the emergency caused by Chinese aggression also throws light upon the huge amount of resources needed.

No definite employment policy, no definite price policy!

One of the other defects of our plans is the absence of any definite employment policy. The unemployed at the end of the first two plans were 5 million and 7 million respectively But at the end of the third plan it will be 11 million!

There are no effective price control measures apart from a vague statement made by the Planning Commission that "price policy as well as the techniques of price regulation raises complex issues and involves a balancing of several conflicting claims." The organization of administrative machinery and the whole effort of the community are inadequate, so that fulfilment of the tasks are not made effective.

Failure of the first year of Third Plan

The reports of the results of the first year of the Third Five Year Plan by the Planning Commission show that there are many defects in the implementation of the plan. The National Income increased only by 2·2% as against the expected target of 5%. (During the last three years of the Second Plan the increase in the National Income was 5% per year.) The increase was from Rs. 12,690 crores (1960–61) to Rs. 12,970 crores (1961–62). Per capita income showed no increase at all. It remained as it was (Rs. 292·5) in the previous year. This slow increase in the National Income can be explained as non-fulfilment of the production targets in various sectors of economy. Agricultural production increased only from 79.3 million tons to 80 million tons. The production of consumer goods (other than jute because it increased remarkably) and the production of raw cotton were low. Industrial production has increased only by 5% compared to 11% increase during the last year of the Second Five Year Plan.

Who are to be blamed?

The private sector was supposed to be the cause of failure; but we should take into consideration that the private sector in turn depends upon the public sector for its successful operation, on some essential projects iike irrigation, power generation, transport and communication. The Planning Commission has pointed out that the growth in the private sector industries is uneven and some have not risen to expectations. As a reply to this argument the Federation of Indian Chambers of Commerce said that the slow progress was due to delays in import licensing.

Then, inadequate foreign exchange allocation is also a cause of slow progress. Deletory procedures in granting of import licenses, and some wrong policy decisions which have sprung from the rigid application of Industrial Policy Resolution of 1956 are also weaknesses in the implementation of the plan. Sometimes new enterprises were given foreign exchange facilities for importation of machineries, while old established enterprises remained idle for want of foreign currency. (This actually happened in the case of some steel and fertiliser plants during the last year of the Second Five Year Plan.)

A dilemma of our planning—

At the meeting of Central Advisory Council of industries in the last week of

September, 1962, Mr. K. C. Reddy pointed his finger at one of the dilemmas of Indian Planning. He stated that the government gave new licenses to new entrepreneurial classes who did not have any previous experience of undertaking industrial projects. The Government's policy of preventing concentration of economic power in a few industrial classes is the cause of it. The conflicting ideologies of our planning are the encouraging and training more people in industrial field and expected expansion of industrial projects. There are only a limited number of industrial groups in India who can effectively take up large projects. The getting of the co-operation of these groups should be carried on by the Government. But on the other hand, Government is restricting their field of operation through restrictions imposed on managing agency system and encouragement given to new enterprises at the expense of the older.

To achieve our aims of maximising National Income, lessening inequality of income and the fair distribution of that income, a thorough re-organization of administrative machinery is quite necessary.

Plan and Emergency.

The Chinese aggression on our borders in Ladakh and Nefa has been a great blow to our programmes of national welfare. It has made it necessary to strengthen our military resources in order to put a stop to the aggression of an imperialist power. Crores and crores of rupees have to be spent on arms and armaments. But, as our Prime Minister has emphatically said, we cannot ignore our plans. The hard core of our plans should be implemented, cutting expenses on unproductive projects like Community Development and prohibition. The U. P. Government is right in its decision to abandon prohibition, thereby saving a large amount for defence expenses.

The wide and true support received by our Government from all quarters of our country and of the world, proves that we will not fail in implementing our plans and in defending our country. So far, about Rs. 38 crores has been raised by our Government for defence purposes through voluntary contributions. An amount of Rs. 1744 crores has been set apart for the plan purposes in 1963-64, rephasing the plan projects according to the defence needs. We can fully expect that the implementation of our plans and the measure taken for the defence of our country will be successful.

Two cats and a mouse,
Two wives in one house,
Two dogs and a bone,
Never agree in one.

"GLORY THAT WAS IND"

Karoat A. Joseph.

"Ere the pyramids looked down upon the valley of the Nile, when Greece and Italy, those cradles of European civilization, nursed only forests and wilderness, India was the seat of wealth and grandeur......The ancient state of India must have been a land of extraordinary magnificence."

Thornton.

The story of human progress and the growth of world civilization and culture, have been intimately linked with India's contribution to world progress. Beginning with the Indus Valley civilization in the dim past, Indian culture spread throughout the ancient world in different forms during the Vedic and Epic ages, and under the imperial Mauryas and Guptas India attained a cultural and political brilliance never surpassed at any other time in her long history. India alone among the oldest nations, has preserved her ancient culture, religion and social institutions, while other ancient lands—whether they were the vigorous city-states of Greece and Rome, or the oriental monarchies of Lydia and Persia—have all been replaced by new civilizations, religious and social systems.

India has not only maintained the continuity of her ancient culture and religious institutions, but has given to the world a great religion—Buddhism—which can claim loyalty even today from 600 million people. In these early days, India was not merely a national state, but the centre of a far flung cultural empire spreading the torch of civilization to illumine the darkness that existed in the East and the West. Tibet, China, Burma, Ceylon, Indo-China, Japan, East Indies in Asia, Middle East Countries, Afghanistan, Arabia and Persia: even distant South America—all these countries received their ancient religion and culture from Mother India. It was the wealth and splendour of ancient India that attracted the great Persian emperors to conquer India, while this conquest resulted in the development of a new Indo-Iranian culture making the conqueror a slave to Indian culture. The great world conqueror, Alexander of Macedon, could not consider his conquests complete till he brought India within his imperial system; and the Greek conquerors were responsible for spreading Indian culture and ideals in the European world. During the age of the Mauryas, the great emperor, Asoka, gave to the ancient world an ideal and a message which have ever remained the beaconlight of the world. His 'Sermons on Stones' still inspire and illuminate this age of tension and trouble and make our leaders cling to brotherhood and charity in spite of provocations.

During the early centuries of the Christian Era, the mighty Roman empire drained her gold and silver in purchasing luxury goods from India and the Roman historian Livy had to carry on a crusade against this luxury of the Romans. In the ancient world India was the magic word for the richest luxuries, broadest culture and the highest wisdom. The lure of her

"GLORY THAT WAS IND"

Karoat A. Joseph.

"Ere the pyramids looked down upon the valley of the Nile, when Greece and Italy, those cradles of European civilization, nursed only forests and wilderness, India was the seat of wealth and grandeur......The ancient state of India must have been a land of extraordinary magnificence."

Thornton.

The story of human progress and the growth of world civilization and culture, have been intimately linked with India's contribution to world progress. Beginning with the Indus Valley civilization in the dim past, Indian culture spread throughout the ancient world in different forms during the Vedic and Epic ages, and under the imperial Mauryas and Guptas India attained a cultural and political brilliance never surpassed at any other time in her long history. India alone among the oldest nations, has preserved her ancient culture, religion and social institutions, while other ancient lands—whether they were the vigorous city-states of Greece and Rome, or the oriental monarchies of Lydia and Persia—have all been replaced by new civilizations, religious and social systems.

India has not only maintained the continuity of her ancient culture and religious institutions, but has given to the world a great religion—Buddhism—which can claim loyalty even today from 600 million people. In these early days, India was not merely a national state, but the centre of a far flung cultural empire spreading the torch of civilization to illumine the darkness that existed in the East and the West. Tibet, China, Burma, Ceylon, Indo-China, Japan, East Indies in Asia, Middle East Countries, Afghanistan, Arabia and Persia: even distant South America—all these countries received their ancient religion and culture from Mother India. It was the wealth and splendour of ancient India that attracted the great Persian emperors to conquer India, while this conquest resulted in the development of a new Indo-Iranian culture making the conqueror a slave to Indian culture. The great world conqueror, Alexander of Macedon, could not consider his conquests complete till he brought India within his imperial system; and the Greek conquerors were responsible for spreading Indian culture and ideals in the European world. During the age of the Mauryas, the great emperor, Asoka, gave to the ancient world an ideal and a message which have ever remained the beaconlight of the world. His 'Sermons on Stones' still inspire and illuminate this age of tension and trouble and make our leaders cling to brotherhood and charity in spite of provocations.

During the early centuries of the Christian Era, the mighty Roman empire drained her gold and silver in purchasing luxury goods from India and the Roman historian Livy had to carry on a crusade against this luxury of the Romans. In the ancient world India was the magic word for the richest luxuries, broadest culture and the highest wisdom. The lure of her

commerce and wealth, and the influence of her civilization, attracted the sturdy Arabs from the West and the stoic Chinese from the East. Scholars and adventurers considered India the object of their quest and the ancient Universities of Nalanda and Taxilla were cosmopolitan centres of learning—a gathering of scholars, philosophers and literary men trying to learn wisdom from Mother India.

Intellectuals and leaders of ancient India were not so much concerned with the political troubles of city-states or military rivalries of imperial system, as with deep religious speculation and philosophical discussions. The transcient material things of this mundane world did not influence India very much, as she considered the spiritual and cultural pursuits of permanent value more important. Sometimes foreign conquerors have swept over India like a whirlwind leaving death and destruction; but the recuperative and assimilating capacity of India has always succeeded in restoring her culture and civilization within a few generations.

India, like every other country, has received knowledge and culture from imperial Iran, cultured Greece, classic Rome, wild Huns and vigorous Turks and Arabs: She has been influenced by ideas and ideals from China, Ceylon, Burma, Japan and the East Indies; but India has given to all these countries more than she has received. The early systems of numbers; Sciences like Chemistry and medicine; earliest forms of systematic thought and philosophical speculations—to mention a few—are all Mother India's gift to the world.

Great religions like Zorastrianism and Christianity found the land of India congenial and hospitable. The mighty Roman empire which vigorously persecuted Christians and christianity for more than three hundred years became completely Christianised after the 4th century A. D. Christianity came to India in the first century and took deep roots in the Indian soil, but the strength of Indian culture and religion made the religion progress only very slowly. The storm of Muslim conquest came like a monsoon wind; the Arabs came, conquered and controlled various regions in India; but within a few generations the identity of the new civilization was lost in the ocean of Indian culture. The flood of Turkish conquest under Ghazni and Ghori did some damage to Indian culture and religion; but the revival of Hinduism starting with the three great Acharyas, received a great stimulus from the Rayas of Vijayanagar and a few generations later the great Shivaji showed to the world that Indian culture and religion could still survive after generations of oppression and domination. The golden age of the Mughals was the outcome of a cultural synthesis of the two great civilizations, and it resulted in political greatness, economic progress and social peace.

The capture of Constantinople by the Turks and the increasing difficulty experienced by the European merchants to get spices and pepper from India and the East, made the European adventurers make frantic efforts to discover a sea route to India by sailing westwards. The science and learning of the Arabs which they had got from India, enabled the Italian, Portuguese and Spanish adventurers experiment in the field of navigation and exploration. This led to the discovery of the New World and a passage to India via Cape of Good Hope, and the inauguration of the era of colonial and commercial imperialism. The tolerant Mughals and cultured Hindus encouraged European

trade and commerce for mutual benefit; but very soon India became a prize in the game of European politics and imperial rivalries. Spain in the West and Portugal in the East succeeded in establishing their maritime empires with the help of their navy and the spiritual influence of the Pope of Rome.

The Reformation in Europe and the religious wars of the 17th century sapped the strength of these early imperialisms, and this led to the emergence of small Protestant nations like Holland and England to start their career of expansion defying the authority of the Pope. In the mighty contest for world supremacy between England and France in the 18th century, England came out successful because of the wealth and resources of India. The final failure of Napoleon to reach India and the disaster of his Egyptian adventure sealed the fate of India and the world, and England stood as the unrivalled mistress of the world. The Mughal empire in India had been shaken by the vigorous attacks of the virile Maharattas and the martial Sikhs; while the subtle diplomacy of the western powers sapped the strength of all Indian States.

British empire in India was first a commercial empire, it gradually transformed itself into a financial and industrial empire. The great Industrial Revolution in Britain was the outcome of the inflow of cheap capital and precious metals from the Indian hoards after the battle of Plassey. All these helped the British empire to establish a strong military empire in India and dominate the world.

Britain's economic prosperity and wealth were built on the weak foundations of India's ruins and poverty; her political supremacy was built on the slavery of Mother India; and her democracy was unreal as it denied freedom and liberty to millions of Indians. However, the progress of social democracy made the common man in England open his eyes. Britain was faced with the dilemma of keeping Mother India in chains and destroy the ideals of freedom and national liberty; or liberate India and make the world safe for democracy. The two world wars in which the British people allied with democracies and suffered and sacrificed for high ideals, accelerated the process of liberation. India's freedom became the test of Britain's faith in democratic ideals, and the British people gracefully gave freedom to India under the leadership of her great Labour Prime-Minister, Earl Atlee.

India, the freed mother of world civilization and culture, is again bound to be a light to the modern world in its march towards the goal of universal brotherhood and perpetual peace. She has yet to play a part in the building of a World State, as she happens to be the heir to the oldest of cultures, firmest of free societies and the youngest and biggest of democracies.

If you would make an enemy, lend a man money,
and ask it of him again.

trade and commerce for mutual benefit; but very soon India became a prize in the game of European politics and imperial rivalries. Spain in the West and Portugal in the East succeeded in establishing their maritime empires with the help of their navy and the spiritual influence of the Pope of Rome.

The Reformation in Europe and the religious wars of the 17th century sapped the strength of these early imperialisms, and this led to the emergence of small Protestant nations like Holland and England to start their career of expansion defying the authority of the Pope. In the mighty contest for world supremacy between England and France in the 18th century, England came out successful because of the wealth and resources of India. The final failure of Napoleon to reach India and the disaster of his Egyptian adventure sealed the fate of India and the world, and England stood as the unrivalled mistress of the world. The Mughal empire in India had been shaken by the vigorous attacks of the virile Maharattas and the martial Sikhs; while the subtle diplomacy of the western powers sapped the strength of all Indian States.

British empire in India was first a commercial empire, it gradually transformed itself into a financial and industrial empire. The great Industrial Revolution in Britain was the outcome of the inflow of cheap capital and precious metals from the Indian hoards after the battle of Plassey. All these helped the British empire to establish a strong military empire in India and dominate the world.

Britain's economic prosperity and wealth were built on the weak foundations of India's ruins and poverty; her political supremacy was built on the slavery of Mother India; and her democracy was unreal as it denied freedom and liberty to millions of Indians. However, the progress of social democracy made the common man in England open his eyes. Britain was faced with the dilemma of keeping Mother India in chains and destroy the ideals of freedom and national liberty; or liberate India and make the world safe for democracy. The two world wars in which the British people allied with democracies and suffered and sacrificed for high ideals, accelerated the process of liberation. India's freedom became the test of Britain's faith in democratic ideals, and the British people gracefully gave freedom to India under the leadership of her great Labour Prime-Minister, Earl Atlee.

India, the freed mother of world civilization and culture, is again bound to be a light to the modern world in its march towards the goal of universal brotherhood and perpetual peace. She has yet to play a part in the building of a World State, as she happens to be the heir to the oldest of cultures, firmest of free societies and the youngest and biggest of democracies.

If you would make an enemy, lend a man money,
and ask it of him again.

FISHERIES IN INDIA.

C. C. Scaria, II M. Sc.

As a staple article of food fish must have found favour with man at a very early stage of his history and there can be very few races living today who do not include this valuable protein food in their ordinary diet. Whether eaten raw as in Japan and the Hawaiian Islands, or cooked, salted, smoked or preserved in one way or another, the popularity of fish flesh is world wide. In India, as a source of food, fisheries stand almost at par with animal husbandry for providing animal protein requirements of our people.

The Indian seas, estuaries and backwaters are rich in large varieties of edible fish but the exploitation and development of this important source of rich food engaged the serious attention of the government of India only after the partition of the country and during the Five Year Plans. Recognising the need and importance of the development of fisheries the Planning Commission placed the development of fisheries on a national footing. All large scale programmes for the development of fisheries have necessarily to be based on the solid foundations of scientific research and experiments. The Government of India have now established Fisheries Research Stations to carry out fundamental research on problems connected with fisheries. A Central Marine Research Station was established in 1947 in Madras (now at Mandapam) to carry out research on problems connected with marine fisheries. The Central Inland Fisheries Research Station was also established in 1947 at Calcutta (now at Barrackpore). Here the researches are going on in matters regarding the fresh and brackish water fisheries. A Central Fisheries Technological Research Station also is established at Cochin to work on designs and preservation of fishing nets and gear, preservation, processing and utilization of fish etc. Other research stations are located at Bombay, Karwar, Kozhikode, Cochin, Madras, Calcutta, Allahabad and Cuttack. A Central Institute of Fisheries Education has been established in Bombry with the assis ance from the U. N. Special Project Fund for training Fishery Officers. The Government of India are assisting in providing training in fishing with mechanised boats in different centres such as Bombay, Cochin, Madras, Tuticorin etc.

The average annual per capita consumption of fish including fish products in respect of India as a whole is 4·97 lbs although actual consumption in different tracts varies widely. Kerala has the highest per capita consumption of 22·86 lbs. Bombay is second in having 13·92 lbs. Our present fish production is of the order of 10 to 11 lakh tons per year. This production is high and places India among the first seven nations having an annual production of over a million tons. This is however inadequate to meet the country's needs which may be roughly computed at about 40 lakh tons per annum. According to the census of India the general population engaged in the fishing

industry is 4,21,044 forming 0·1 per cent of the total population of India. The national income from fisheries is estimated at about 50 crores of rupees per annum and overseas trade in fish and fish products secures for the country about 3 to 5 crores of rupees as foreign exchange.

The fishery resources of India include marine, estuarine and fresh water fisheries consisting of a very large number of species. The sea fisheries resources comprise a large variety of fishes the most important of which are sardines and mackerels. The west coast of India at present accounts for well over two-thirds of our total sea fish production.

The inland fisheries resources consists of the capture fisheries of a large number of rivers, lakes, irrigation dams etc. and the culture fisheries in the thousands of fish ponds scattered throughout India. Fish cultural practices are particularly developed in Bengal, Bihar and Orissa where there is an organised fish cultural industry. An acre of cultivated fish pond will yield without artificial feeding a quantity of about 1000 lbs of fish per acre per annum as against about 200 lbs from fish ponds not subjected to cultural practices. The important culture fishes of India include the major Carps, Rohu, Mrigal, Catla etc., and the estuarine fisheries mainly consists of capture fisheries in the coastal tracts like Chilka and Pulicat lakes, large numbers of backwaters on the coasts and estuaries of the large rivers.

A large part of our sea fish catches is seasonal and the fish flesh is a highly perishable commodity. These facts combined with the lack of transportation facilities to send fish in fresh condition o the interior has led to the development of a fish curing industry. There are several processes to preserve the surplus catches such as canning, salt curing, sun-drying, smoking, pickling etc. Pit curing and wet curing by different methods are also practised throughout India, but the curing industry is best developed on the Kanara, Konkan and Malabar coasts. Recently cold storage and ice plants for refrigeration have been established in various places and private industry has come into the field of freezing good quality prawns and fish. The bulk of cured fish produced in India is exported to Ceylon and other eastern countries and there is a growing market for frozen shrnip in the United States.

In addition to providing man with food, most fishes yield a number of by-products which may be of considerable commercial importance. Chief among these are the oils of various grades. The use of Shark Liver Oil as a tonic for wasting diseases was known in India as early as 1850.Fish oil is made on a large scale only in the west coasts of Kerala. Fish meals and fish fertilizers are products of some commercial importance, the former is used to feed poultry, cattle etc. The isinglass obtained from the air bladder is used for clarification of wines and beers and for making jellies. The fins of Shark is exported to China and other countries where it is used for soups and such other delicacies. The skin of Sharks and rays known as Shagreen is used for smoothening and polishing, covering carcases, jewel boxes and for ornamental works of all kinds.

Fisheries have been looked upon for many years only as a source of revenue. It took many years to have that orientated to development and better utilization of an important natural resource. In recent

industry is 4,21,044 forming 0·1 per cent of the total population of India. The national income from fisheries is estimated at about 50 crores of rupees per annum and overseas trade in fish and fish products secures for the country about 3 to 5 crores of rupees as foreign exchange.

The fishery resources of India include marine, estuarine and fresh water fisheries consisting of a very large number of species. The sea fisheries resources comprise a large variety of fishes the most important of which are sardines and mackerels. The west coast of India at present accounts for well over two-thirds of our total sea fish production.

The inland fisheries resources consists of the capture fisheries of a large number of rivers, lakes, irrigation dams etc. and the culture fisheries in the thousands of fish ponds scattered throughout India. Fish cultural practices are particularly developed in Bengal, Bihar and Orissa where there is an organised fish cultural industry. An acre of cultivated fish pond will yield without artificial feeding a quantity of about 1000 lbs of fish per acre per annum as against about 200 lbs from fish ponds not subjected to cultural practices. The important culture fishes of India include the major Carps, Rohu, Mrigal, Catla etc., and the estuarine fisheries mainly consists of capture fisheries in the coastal tracts like Chilka and Pulicat lakes, large numbers of backwaters on the coasts and estuaries of the large rivers.

A large part of our sea fish catches is seasonal and the fish flesh is a highly perishable commodity. These facts combined with the lack of transportation facilities to send fish in fresh condition o the interior has led to the development of a fish curing industry. There are several processes to preserve the surplus catches such as canning, salt curing, sun-drying, smoking, pickling etc. Pit curing and wet curing by different methods are also practised throughout India, but the curing industry is best developed on the Kanara, Konkan and Malabar coasts. Recently cold storage and ice plants for refrigeration have been established in various places and private industry has come into the field of freezing good quality prawns and fish. The bulk of cured fish produced in India is exported to Ceylon and other eastern countries and there is a growing market for frozen shrnip in the United States.

In addition to providing man with food, most fishes yield a number of by-products which may be of considerable commercial importance. Chief among these are the oils of various grades. The use of Shark Liver Oil as a tonic for wasting diseases was known in India as early as 1850.Fish oil is made on a large scale only in the west coasts of Kerala. Fish meals and fish fertilizers are products of some commercial importance, the former is used to feed poultry, cattle etc. The isinglass obtained from the air bladder is used for clarification of wines and beers and for making jellies. The fins of Shark is exported to China and other countries where it is used for soups and such other delicacies. The skin of Sharks and rays known as Shagreen is used for smoothening and polishing, covering carcases, jewel boxes and for ornamental works of all kinds.

Fisheries have been looked upon for many years only as a source of revenue. It took many years to have that orientated to development and better utilization of an important natural resource. In recent

years administrative organisations to deal with fisheries have come into being in most States but much more remains to be accomplished if the fishery industry is to contribute its full share to national economy.

Let him that would be happy for a day, go to the barber; for a week, marry a wife; for a month, buy him a new horse; for a year, build him a new house; for all his lifetime, be an honest man.

SOUTH INDIAN BANK LTD.,

H. O. TRICHUR

LET YOUR SAVINGS BENEFIT THE NATION!

Save and invest
in our SAVINGS BANK ACCOUNT-Offers special advantages

* Interest rate @ 3½% per annum
* Operation allowed by any number of cheques
* Withdrawals allowed up to Rs. 2000/- per week
* Initial deposit requires Rs. 5/- only
* CREDIT TRANSFERS allowed free of charges.

Interest rates for our Term Deposits range from 4% to 5½% p. a.
Contractors' Security Deposits accepted at attractive rates.
Rates for Bankers' Deposits on application.

ALL TYPES OF BANKING BUSINESS TRANSACTED.

JOSEPH CHAKOLA,
Chairman of
The Board of Directors

M. C. P. NAMBIAR,
B. A., C. A. I. I. B.,
General Manager

A REAL DETECTIVE.

By R. K. Aiyar

Edgar Allan Poe (1809-1849) was a pioneer. In two departments, the tale of terror and the detective story, he was the first to show the way. "The House of Usher", "Descent into the Maelström" and "The Pit and the Pendulum" are classic models on which famous writers have formed their style. Poe's disciples have been many, but not one has matched the master.

Of the detective story, pure and simple, he was again the master of a host of imitators. One and all of them are students of the methods of Dupen. "The Gold Bug" shows the earliest instance in detective stories of the cryptogram or cipher. The idea has been copied a thousand times since, but a better example has not yet been written. "The Case of Marie Roget" is his solution of the mystery of a murder in real life, which later on, the investigations of the police proved perfectly correct. "The Purloined Letter" is a grand story. The detectives search the house, ransack the drawers and probe the walls, but they cannot find the letter. The letter is in a conspicuous letter-rack in full view of the detectives. "The Mystery of the Murders in the Rue Morgue" is "the best detective story in the world." The murderer is neither a man nor a woman. The murderer is an ape.

"Poe constructs and unravels mysteries with fidelity to scientific principles." Solving every kind of puzzle was his gift and his delight. When the serial parts of "Barnaby Rudge" were just beginning to appear he wrote a forecast of the chapters still to come, so accurate in every detail that it drew from Charles Dickens a letter of enquiry whether "he had dealings with the Devil." Poe is more truly a world author than almost any other creative American writer.

He died at Baltimore. What precisely happened during the last three or four days of his life remains obscure. It was Poe's fate to die mysteriously.

A REAL DETECTIVE.

By R. K. Aiyar

Edgar Allan Poe (1809-1849) was a pioneer. In two departments, the tale of terror and the detective story, he was the first to show the way. "The House of Usher", "Descent into the Maelström" and "The Pit and the Pendulum" are classic models on which famous writers have formed their style. Poe's disciples have been many, but not one has matched the master.

Of the detective story, pure and simple, he was again the master of a host of imitators. One and all of them are students of the methods of Dupen. "The Gold Bug" shows the earliest instance in detective stories of the cryptogram or cipher. The idea has been copied a thousand times since, but a better example has not yet been written. "The Case of Marie Roget" is his solution of the mystery of a murder in real life, which later on, the investigations of the police proved perfectly correct. "The Purloined Letter" is a grand story. The detectives search the house, ransack the drawers and probe the walls, but they cannot find the letter. The letter is in a conspicuous letter-rack in full view of the detectives. "The Mystery of the Murders in the Rue Morgue" is "the best detective story in the world." The murderer is neither a man nor a woman. The murderer is an ape.

"Poe constructs and unravels mysteries with fidelity to scientific principles." Solving every kind of puzzle was his gift and his delight. When the serial parts of "Barnaby Rudge" were just beginning to appear he wrote a forecast of the chapters still to come, so accurate in every detail that it drew from Charles Dickens a letter of enquiry whether "he had dealings with the Devil." Poe is more truly a world author than almost any other creative American writer.

He died at Baltimore. What precisely happened during the last three or four days of his life remains obscure. It was Poe's fate to die mysteriously.

While at

IRINJALAKUDA

PLEASE VISIT

MARUTHI VILAS

HOTEL & RESTAURANT

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS OF

Scientific Instruments, Glassware & Chemicals:

PLEASE CONTACT

THE CENTRAL SCIENTIFIC SUPPLIES COMPANY LTD.,

CANTONMENT

P. B. NO. 124 ★ TRIVANDRUM-1

Authorised Stockists of

B. D. H. & SARABHAI MERCK CHEMICALS FOR KERALA

H. O. & Works: TAMBARAM

Other Branches: MADRAS & BANGALORE

The Gold Problem.

V. Balakrishnan, Final M. Com.

It was the late Lord Keynes who condemned the gold standard as a "barbaric relic" and an "outworn dogma". Gold was responsible for most of our economic ills in the past. Under the gold standard, domestic stability of prices, employment and money were sacrificed at the altar of rigid parity of exchanges. It resulted in deflation, widespread unemployment, depression and misery. In spite of these, gold is welcomed by everybody; statesmen and world monetary authorities affirm their faith and chase it with an almost religious fanaticism.

The yellow metal is not liked by everybody for its own sake. It is a store of value and an index of financial solvency. It is capable of producing exportable goods eagerly in demand throughout the world. Owing to its multilateral convertibili y, nations holding gold have the international markets at their mercy. Anything can be bought in exchange for gold; no wonder, countries confronted with the problem of foreign exchange try to amass gold at any cost!

In the International Monetary Fund, which is a "capstone in the structure of world monetary system" gold plays an important role. Though not in the strict sense, the I. M. F. occupies the place of the old gold standard mechanism. The initial parities of the currencies of member countries are expressed in terms of gold or the U. S. dollar. Twenty-five per cent of the members' quota in the I. M. F. or ten per cent of their net holding of gold and dollar is to be in gold. As under the gold standard a surplus country is in the position of a gold receiving country and a deficit country in the position of a gold losing country, some writers on monetary affairs have argued for the revival of a full-fledged gold standard system of the old type. Prof. Triffin and others even want the demonetization of gold. In recent years there was a great controversy over the question of premium transactions in gold and subsidies to gold producing countries.

Another problem in this context is as regards the price of gold. The international price of gold was fixed at $35 per fine ounce as early as in nineteen thirties and the same price still continues to operate. Since then conditions have changed entirely. The general price level and the cost of production of gold have increased many times and no country can now produce and sell gold at $35 per ounce. It is estimated that international trade has increased by 50 per cent, the money supply has increased by 30 per cent while gold production has increased only by 6 per cent.

The disequilibrium in the balance of payments and most of our present day troubles are attributable to this paradox. It is, therefore, essential to make an upward revaluation of the price of gold. Experts on monetary affairs like Charles Rist and Sir Roy Harrod have persistently

The Gold Problem.

V. Balakrishnan, Final M. Com.

It was the late Lord Keynes who condemned the gold standard as a "barbaric relic" and an "outworn dogma". Gold was responsible for most of our economic ills in the past. Under the gold standard, domestic stability of prices, employment and money were sacrificed at the altar of rigid parity of exchanges. It resulted in deflation, widespread unemployment, depression and misery. In spite of these, gold is welcomed by everybody; statesmen and world monetary authorities affirm their faith and chase it with an almost religious fanaticism.

The yellow metal is not liked by everybody for its own sake. It is a store of value and an index of financial solvency. It is capable of producing exportable goods eagerly in demand throughout the world. Owing to its multilateral convertibili y, nations holding gold have the international markets at their mercy. Anything can be bought in exchange for gold; no wonder, countries confronted with the problem of foreign exchange try to amass gold at any cost!

In the International Monetary Fund, which is a "capstone in the structure of world monetary system" gold plays an important role. Though not in the strict sense, the I. M. F. occupies the place of the old gold standard mechanism. The initial parities of the currencies of member countries are expressed in terms of gold or the U. S. dollar. Twenty-five per cent of the members' quota in the I. M. F. or ten per cent of their net holding of gold and dollar is to be in gold. As under the gold standard a surplus country is in the position of a gold receiving country and a deficit country in the position of a gold losing country, some writers on monetary affairs have argued for the revival of a full-fledged gold standard system of the old type. Prof. Triffin and others even want the demonetization of gold. In recent years there was a great controversy over the question of premium transactions in gold and subsidies to gold producing countries.

Another problem in this context is as regards the price of gold. The international price of gold was fixed at $35 per fine ounce as early as in nineteen thirties and the same price still continues to operate. Since then conditions have changed entirely. The general price level and the cost of production of gold have increased many times and no country can now produce and sell gold at $35 per ounce. It is estimated that international trade has increased by 50 per cent, the money supply has increased by 30 per cent while gold production has increased only by 6 per cent.

The disequilibrium in the balance of payments and most of our present day troubles are attributable to this paradox. It is, therefore, essential to make an upward revaluation of the price of gold. Experts on monetary affairs like Charles Rist and Sir Roy Harrod have persistently

demanded an upward revaluation to make it realistic with the current world prices. They believe that it would bring to an end all of our present day monetary troubles. But an upward revaluation of the price of gold would result in a devaluation of the dollar—a key currency—and many experts feel that it would only create a bigger problem than the existing one. The idea is opposed by the U. S. A. with all its vigour. Mr. Culbertson in a very recent article, has suggested five different methods for the "revaluation of gold without tears" which is worthy of consideration by world monetary authorities.

Hoarding and smuggling of gold were problems from the very early days. It is estimated that more than half of the total world production of gold goes into private hoards annually. In 1962 alone, out of a total world production of gold worth $1300 million, $800 million of gold went into private hoards. Out of the total world production of gold 3 per cent is produced in India.

Perhaps, in no other country, gold hoarding and smuggling are so high as in India. According to official estimates gold hoarding in India is about 110 million ounces or worth Rs. 4100 crores. Approximately 60 per cent of the gold production in India goes to private hoards, which is soanly needed by the country as a basis of credit expansion and as an earner of foreign exchange. Keynes has aptly called this habit of hoarding gold uncivilized and wasteful.

The customs and conventions of the people of India are partly responsible for the high percentage of gold hoarding. It is rightly said that social habits die hard. From time immemorial the Indian people have cultivated this habit. It is used as jewellery, gilding and even as medicine. The love of gold ornaments of our womenfolk can be compared only to that of some of the uncivilized African tribes. When a French lady was once asked whether she wanted a car or a baby she was said to have opted for a car. If an Indian woman is asked whether she wants a baby or a gold bangle, certainly, she will prefer the latter. There are large accumulations of gold in our temples, churches and other institutions and in royal families. Jevons has described India as the sink of precious metals. The late Lord Keynes remarked, "If a time comes when Indians learn to leave off their unfertile habits and to divert them to the channels of productive industry and to the enrichment of their fields, they will have the money markets of the world at their mercy" (Indian Currency and Finance 1913, Page 100). Therefore, it is essential that the gold hoard should be brought to light and used for the economic development of the country. The people have to be educated to discourage them from buying gold and make them known that it is neither patriotic nor fashionable to wear or possess gold in any form. Effective steps will have to be taken to prevent the inflationary process following the monetization of the gold hoard.

Large scale smuggling of gold has become a threat to many nations including India. According to the estimate of the Reserve Bank of India the annual smuggling of gold since 1947 has been Rs. 30 to Rs. 40 crores worth. The main reason for the large scale smuggling in India is the high price for gold available here. There is a difference of Rs. 40/- between the international price of gold and its price in India. Thus India has become a paradise for gold smugglers. Our foreign exchange problem is partly due to this smuggling of

gold as the smugglers in India manage to get foreign exchange through unlawful ways for buying gold at international price outside and sell it here at a higher price. Prof. B. R. Shenoy in his article on "The Price of Gold" (Commerce Annual, 1962) has pointed out that the crux of our gold problem is the gap between the internal and external prices of gold.

The emergency situation in India has certainly accelerated the effort on the part of the state to bring gold out of the private hoards and to prevent smuggling by bringing down the price of gold. The issue of gold bonds and gold control measures are directed towards this end. It is the duty of every Indian to make this effort a success as "Victory may depend on our making it evident that we can so organise our economic strength as to maintain indefinitely the excommunication of an unrepentant enemy from the commerce and society of the world" (Lord Keynes—"How to pay for war").

The gold problem has thus assumed today a greater importance than in the past. The revaluation of gold, the future role of gold in the I. M. F., gold smuggling and hoarding are all urgent problems facing the monetary authorities. Gold has not lost its past prestige. It continues to cause headache to financiers and statesmen.

PAULY BROTHERS

LEADING CHEMISTS & DRUGGISTS.

IRINJALAKUDA

(PHONE NO. 66)

gold as the smugglers in India manage to get foreign exchange through unlawful ways for buying gold at international price outside and sell it here at a higher price. Prof. B. R. Shenoy in his article on "The Price of Gold" (Commerce Annual, 1962) has pointed out that the crux of our gold problem is the gap between the internal and external prices of gold.

The emergency situation in India has certainly accelerated the effort on the part of the state to bring gold out of the private hoards and to prevent smuggling by bringing down the price of gold. The issue of gold bonds and gold control measures are directed towards this end. It is the duty of every Indian to make this effort a success as "Victory may depend on our making it evident that we can so organise our economic strength as to maintain indefinitely the excommunication of an unrepentant enemy from the commerce and society of the world" (Lord Keynes—"How to pay for war").

The gold problem has thus assumed today a greater importance than in the past. The revaluation of gold, the future role of gold in the I. M. F., gold smuggling and hoarding are all urgent problems facing the monetary authorities. Gold has not lost its past prestige. It continues to cause headache to financiers and statesmen.

PAULY BROTHERS

LEADING CHEMISTS & DRUGGISTS.

IRINJALAKUDA

(PHONE NO. 66)

.........in the service of agriculture

FACTAMFOS (Ammonium Phosphate 16:20)

AMMONIUM SULPHATE ★ SUPERPHOSPHATE

NPK Fertiliser Mixtures

.........in the service of industry

Anhydrous Ammonia ⁘ Sulphuric Acid

Sulphur Dioxide ⁘ Ammonium Chloride

In 1960, the Company completed the first stage of its expansion programme involving a capital outlay of Rs. 3 crores. And quickly, in its wake, followed the Rs. 2 crores—second stage which has, also been completed—the highlight of which is the installation of a 'Texaco' oil gasification plant using naphtha as feedstock. Now the much more ambitious third stage involving an outlay of around Rs. 11 crores is on!

The Fertilisers and Chemicals

TRAVANCORE LIMITED

Regd. Office: ELOOR, UDYOGAMANDAL P. O.

KERALA STATE.

NEHRU — Who came to power as the Man of Destiny.

CHRIST COLLEGE LIBRARY
ACC. NO. 10399
CALL NO.

(P. Ramachandran, P. U. C.)

Since the Interim Government in 1946 Nehru has been at the helm of affairs for 16 years—a period greater than that given to any other statesman or great personality in the modern world. He has also crossed the limit of three score years and ten.

Nehru has been India's man of destiny, because destiny has given Nehru several opportunities not given to any other Indian. Nehru is the son born of a rich father who lived long enough to see him become the President of the premier political organization of the country. At Harrow and Cambridge, he received an education which few Indians could aspire to. Then, while still a youngster, he received the blessings and patronage of Mahatma Gandhi who acted as his second father throughout his life.

No other Prime Minister in modern times has received so much friendship and assistance at home and abroad as Nehru. At home, even his critics have been eager to co-operate with him whenever he has asked them for co-operation. Even the communists, perhaps the bitterest enemy of his own party, are at present his most outspoken supporters—and perhaps more than many members of his own party.

Again, despite the controversial policies of "Panch Sheel" and "Active Neutrality", no other Prime Minister in the world has received as much support and assistance as Nehru from the East as well as the West. It is a matter of doubt how far Nehru's personal qualities have been responsible for his successful policies, more than sheer good luck. Other leaders, as much capable as Nehru, have tried to follow a very similar course but have either been unsuccessful or have invited the assassin's bullet.

While foreign policy in the modern world is one of the most worrying problems of Heads of Governments, for Nehru it has been as smooth-sailing and delightful an affair as the feasts and dinners given in honour of foreign dignitaries holding high offices. From Krushchev to Kennedy, from Nasser to Ayubkhan, everyone seems to be satisfied with Nehru's policy. This extraordinary phenomenon is very difficult to explain on the personality theory only; especially when it is remembered that the same "personality" has failed to pour her blessings over some of his life long companions and admirers like C. Rajagopalachari, K. M. Munshi, Vinobhaji, J. B. Kripalani, Asoka Mehta and a host of others.

Ever since he joined the Congress, Nehru has been the idol of the Indian youth. At once he appeared to be a challenge to the old and a champion of the young with his Western background, his modernistic ideas, and above all, his romantic personality. Nehru is one of the greatest and most graceful speakers of the present world. But some obscure old politicians say that he was not always so

NEHRU — Who came to power as the Man of Destiny.

CHRIST COLLEGE LIBRARY
ACC. NO. 10399
CALL NO.

(P. Ramachandran, P. U. C.)

Since the Interim Government in 1946 Nehru has been at the helm of affairs for 16 years—a period greater than that given to any other statesman or great personality in the modern world. He has also crossed the limit of three score years and ten.

Nehru has been India's man of destiny, because destiny has given Nehru several opportunities not given to any other Indian. Nehru is the son born of a rich father who lived long enough to see him become the President of the premier political organization of the country. At Harrow and Cambridge, he received an education which few Indians could aspire to. Then, while still a youngster, he received the blessings and patronage of Mahatma Gandhi who acted as his second father throughout his life.

No other Prime Minister in modern times has received so much friendship and assistance at home and abroad as Nehru. At home, even his critics have been eager to co-operate with him whenever he has asked them for co-operation. Even the communists, perhaps the bitterest enemy of his own party, are at present his most outspoken supporters—and perhaps more than many members of his own party.

Again, despite the controversial policies of "Panch Sheel" and "Active Neutrality", no other Prime Minister in the world has received as much support and assistance as Nehru from the East as well as the West. It is a matter of doubt how far Nehru's personal qualities have been responsible for his successful policies, more than sheer good luck. Other leaders, as much capable as Nehru, have tried to follow a very similar course but have either been unsuccessful or have invited the assassin's bullet.

While foreign policy in the modern world is one of the most worrying problems of Heads of Governments, for Nehru it has been as smooth-sailing and delightful an affair as the feasts and dinners given in honour of foreign dignitaries holding high offices. From Krushchev to Kennedy, from Nasser to Ayubkhan, everyone seems to be satisfied with Nehru's policy. This extraordinary phenomenon is very difficult to explain on the personality theory only; especially when it is remembered that the same "personality" has failed to pour her blessings over some of his life long companions and admirers like C. Rajagopalachari, K. M. Munshi, Vinobhaji, J. B. Kripalani, Asoka Mehta and a host of others.

Ever since he joined the Congress, Nehru has been the idol of the Indian youth. At once he appeared to be a challenge to the old and a champion of the young with his Western background, his modernistic ideas, and above all, his romantic personality. Nehru is one of the greatest and most graceful speakers of the present world. But some obscure old politicians say that he was not always so

and during the early part of his career he was afraid of public speaking.

How does Nehru fare as the builder of Modern India? One important quality in a nation builder is that he places the welfare of his nation above his class or party and all of us know how far Mr. Nehru has succeeded in his trials. He has remained a loyal party man, a quality undoubtedly beneficial to the party to which he belongs. But the most pitiful thing of it is that when Nehru has sold himself to the party, the party looks upon him as its "prize vote getter". He is too socialistic for some and for some he is too liberal. It will not be an exaggeration to say that there are more admirers of his policies and principles outside his party than within it.

In his earnestness to serve the party, Nehru has surrendered his role as a nation-builder. Like the great nation-builders of the past, Lincoln, Sun-yat-sen, Lenin etc., life offered him a grand opportunity to build the Indian nation anew. To him nothing is higher than the advancement of the nation's cause.

Much is made of Nehru's dynamic personality. Many believe that the present century has not produced another like him. Of course there is no denying that he is one of the greatest leaders of the present generation. But this must not make us blind to the fact that Africa and Asia have produced quite a number of equally strong and powerful personalities. President Nasser of Egypt, President Sukarno of Indonesia, Tungu Abdul Rehman of Malaya, Ho-Chiminh of Viet-nam, Quama Nkrumah of Ghana etc. are also dynamic and colourful personalities who would not fare badly in a comparison with Nehru. What is more, few of them had the educational background, and political training as Nehru was fortunate to have.

Can it be said that Nehru is the only leader of the present generation or even the greatest? If most of the leaders, mentioned above, yield a respectful position to him, it is because he is the eldest of them and governs the second largest population of the world. According to some the success of the policy of "non-alignment" wholly goes to Nehru. It was he, who not only formulated this policy but made it remarkably successful also. This is true as far as it goes.

An American writer Michael Brecher in his book about Nehru says thus: "Nehru is a social reformer, he is not a social revolutionary." According to him Nehru is "an inept administrator". "He lacks both the talent and temperament to co-ordinate the work of the various ministries. More important, he has never shown a capacity or inclination to relegate authority."

His Cambridge education has no doubt done a lot of good to him as a thinker and a reformer. But fortunately or unfortunately it has also made him a socialist. Early in his political career, Nehru learnt the value of planning and nationalization and this has become a principle of his ever since.

However, when all is said, it must be admitted that Nehru is the greatest Indian since Akbar, the Great. Everyone in this country has great regard towards him and it will be a painful matter if anyone begins to criticize Nehru who is undoubtedly the greatest Indian of modern times.

No Indian in centuries had Nehru's abilities, his national and international

outlook and his cultural background. In all these and many more he is the unquestioned leader of modern India.

"Nehru is a giant, both as a man and statesman.........Almost single-handed he has endeavoured to lift his people into the 20th century".

A man like him is born once in a millenium. Centuries will pass, before this country will be blessed with another man with his wonderful gifts. He could easily equal Ashoka and Akbar and, with his unique opportunities, even surpass them.

A banker is a man who lends you an umbrella when the weather is fair, and takes it away from you when it rains.

* * * * * * *

A man among children will be long a child,
a child among men will be soon a man.

GERVAS JOHN & CO.
Tri-colour Half-tone & Line Blocks Makers
ERNAKULAM

outlook and his cultural background. In all these and many more he is the unquestioned leader of modern India.

"Nehru is a giant, both as a man and statesman.........Almost single-handed he has endeavoured to lift his people into the 20th century".

A man like him is born once in a millenium. Centuries will pass, before this country will be blessed with another man with his wonderful gifts. He could easily equal Ashoka and Akbar and, with his unique opportunities, even surpass them.

A banker is a man who lends you an umbrella when the weather is fair, and takes it away from you when it rains.

* * * * * * *

A man among children will be long a child,
a child among men will be soon a man.

GERVAS JOHN & CO.
Tri-colour Half-tone & Line Blocks Makers
ERNAKULAM

Phone: 110

Kandamkulathi

SILK HOUSE

TANA, **IRINJALAKUDA.**

STOCKISTS FOR:-

★ Bombay Dyeing Mills

★ Gwalior Rayons

★ Ready-made Shirts & Manilas

*****

Please step into our Shop for your all requirements in Piece-goods.

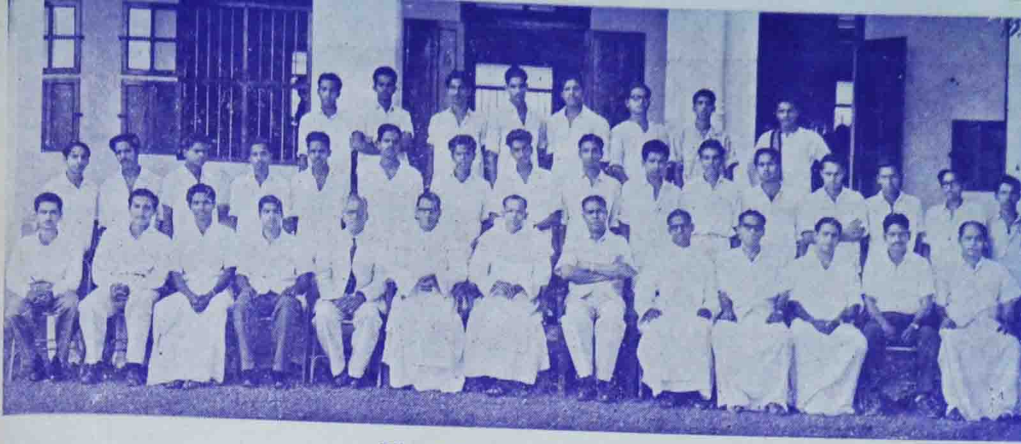

Final B. Com. 1962 — '63.

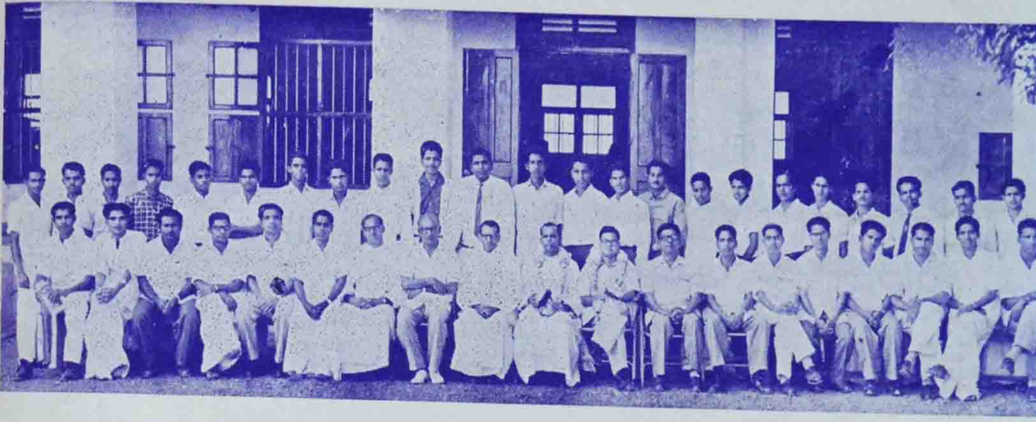

Final B. Sc. (Physics) 1962 — '63.

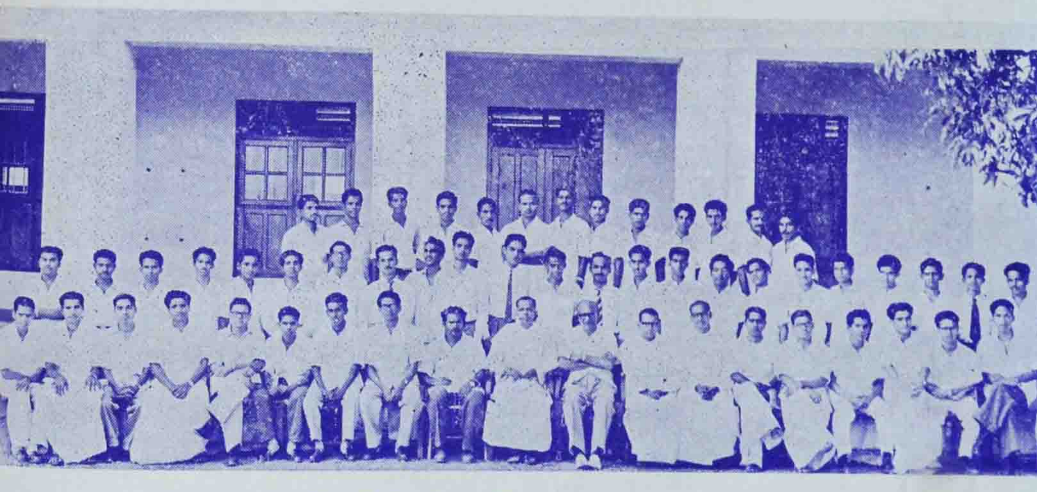

Final B. Sc. (Chemistry) 1962 — '63.

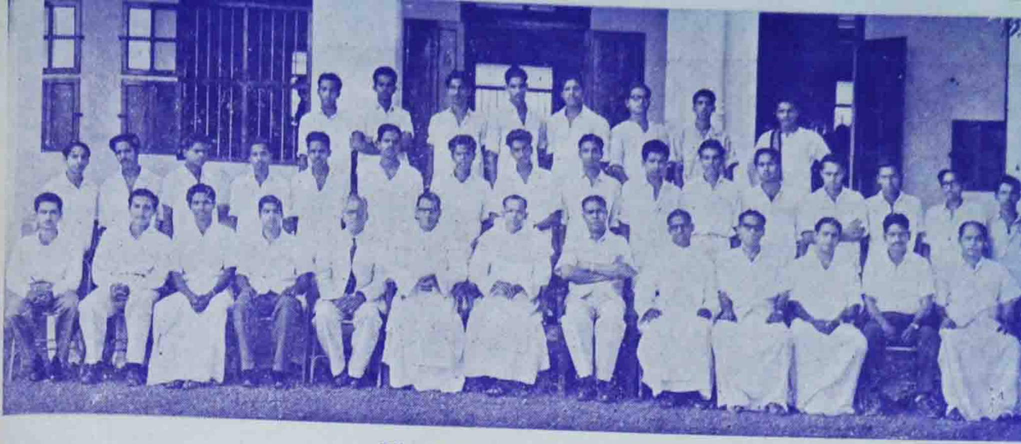

Final B. Com. 1962 — '63.

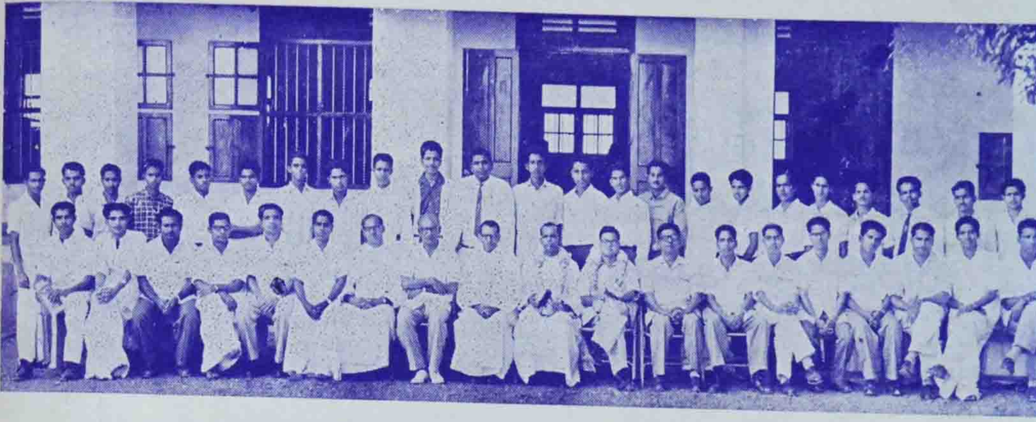

Final B. Sc. (Physics) 1962 — '63.

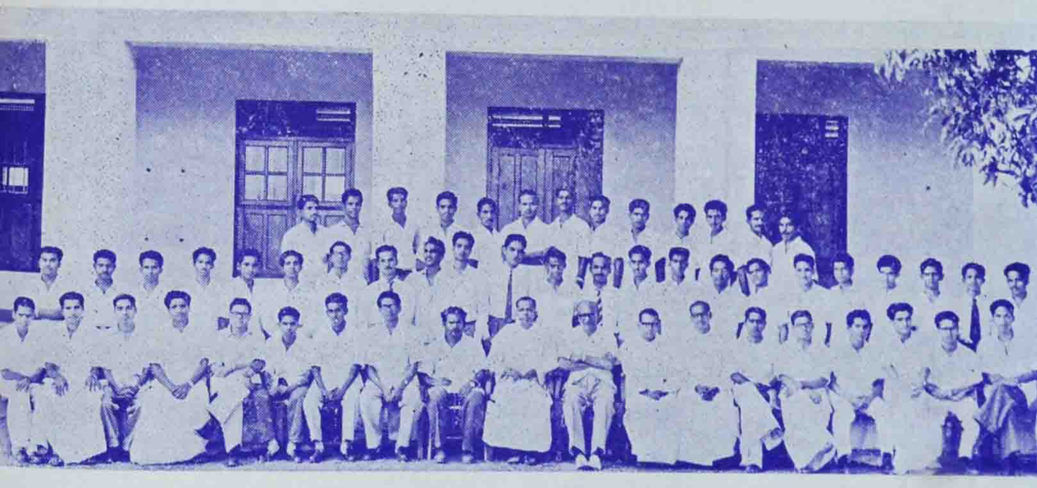

Final B. Sc. (Chemistry) 1962 — '63.

1962 — 1963

Cricket Team.

Basket Ball Team
Winners
Trichur Knock-out Tournament

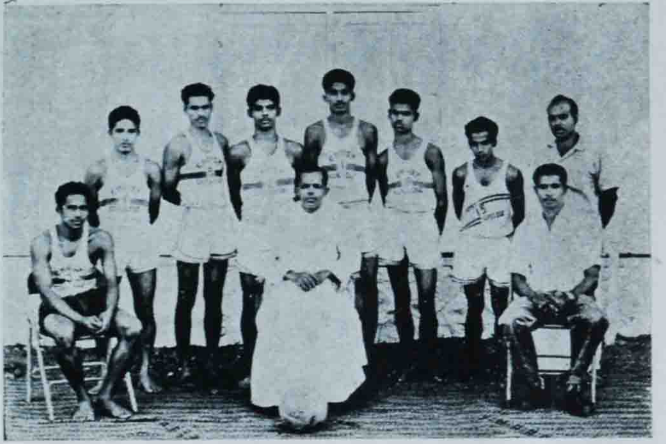

Volley Ball Team.

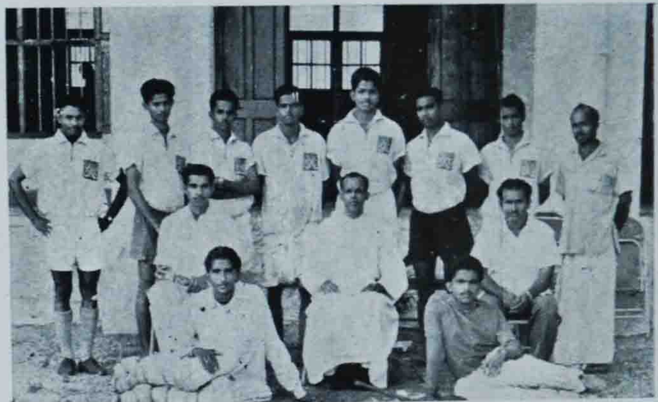

Hockey Team.

Tributes to my College.

(Sachidanandan)

Thou standeth on this lofty hill
The queen of beauty, singing still

Reverence to thee fills my gay will
Reward to thee in my hands nil!

If I were a skylark, I would fly
In my joy singing thy fame high.

Building the future of thousands up high,
Bearing the head unbent, kissing the sky

Unmoved standeth thou, oh! pupils' mother
Unending the war with ignorance ever.

Thou art a promise to our good morrow
Thy sword unsheathed slays all our sorrow.

Empty my hands are; yet the soul is full
Expressing my gratitude with verses dull.

Symbol of purity, mocking at vanity
Seek I thy charity, bless the humanity.

Thou removeth the darkness in every soul
Thou lighteth the torch of knowledge in all.

Oh! thy candle will help in this chess
Of life, making it a grand success.

My head is bent when I stand before thee
Monument of Christ! Shower blessings on me:

Young art thou, a child of six years
Yet, with the glory of a thousand years.

"Charming thy body and charming thy mind
Charnel of ignorance!"- chants my mind.

Our souls to thine are ever bound
Our feet will ever wish to touch thy ground.

Lo! on this green hill thou shineth proud
Like the moon in the nylonveil of a cloud.

Love's light thou poureth in our minds
Like the sun which giving us bright light, glints.

Even the long cruel hands of time
Erase not, my queen! thy great fame.

"Gleaming, glorious, virtuous king!
Greetings to thee", our mute hearts sing.

Emperor of eternal knowledge, ever live in us!
Enlighten our hearts, efface unhappiness!

Tributes to my College.

(Sachidanandan)

Thou standeth on this lofty hill
The queen of beauty, singing still

Reverence to thee fills my gay will
Reward to thee in my hands nil!

If I were a skylark, I would fly
In my joy singing thy fame high.

Building the future of thousands up high,
Bearing the head unbent, kissing the sky

Unmoved standeth thou, oh! pupils' mother
Unending the war with ignorance ever.

Thou art a promise to our good morrow
Thy sword unsheathed slays all our sorrow.

Empty my hands are; yet the soul is full
Expressing my gratitude with verses dull.

Symbol of purity, mocking at vanity
Seek I thy charity, bless the humanity.

Thou removeth the darkness in every soul
Thou lighteth the torch of knowledge in all.

Oh! thy candle will help in this chess
Of life, making it a grand success.

My head is bent when I stand before thee
Monument of Christ! Shower blessings on me:

Young art thou, a child of six years
Yet, with the glory of a thousand years.

"Charming thy body and charming thy mind
Charnel of ignorance!"- chants my mind.

Our souls to thine are ever bound
Our feet will ever wish to touch thy ground.

Lo! on this green hill thou shineth proud
Like the moon in the nylonveil of a cloud.

Love's light thou poureth in our minds
Like the sun which giving us bright light, glints.

Even the long cruel hands of time
Erase not, my queen! thy great fame.

"Gleaming, glorious, virtuous king!
Greetings to thee", our mute hearts sing.

Emperor of eternal knowledge, ever live in us!
Enlighten our hearts, efface unhappiness!

Emergency and Industrial Relations.

(O. K. Sreedharan, I M. Com.)

The final outcome of a modern war will depend upon the economic resources. Faced with the present grave emergency, we cannot afford to be doubting theoreticians. Our conscience is clear, our hands are firm. To repulse and throw back a ruthless enemy calls for utmost effort in every field of economic endeavour. In order to strengthen the sinews of defence, the economy has to operate at maximum speed and efficiency. From the standpoint of meeting the immediate defence requirements or the long-term objective of raising the standard of living, higher productivity is, perhaps, the most important need of the hour. Our Prime Minister has stated ever so many times that "nothing is required more than production when you have such a problem to face". Higher productivity is a function not merely of increased effort by workers but also of better management and plan lay out, more scientific organisation of work and full utilisation of existing capacity. It requires a reorientation of the attitudes of workers, employers, the government and the community in general, to increasing productivity and a readiness to adapt quickly to new techniques of production.

Soon after the declaration of emergency, the Government of India convened a bipartite conference of senior representatives of employers and workers' organisations, in which they adopted 'Industrial Truce Resolution' to meet the challenge by taking a pledge to step up production and sustain it at the highest level without interruption to reinforce the nation's defence efforts. The resolution provides the climate for higher production and calls upon the workers to build and preserve the climate for ensuring sustained effort. The resolution referred to industrial peace with particular emphasis on uninterrupted production, the need for acceptance of sacrifice in an equitable manner, settlement of disputes by arbitration, enlarging the schedule of public utilities, minimising complaints regarding dismissals, discharge, victimisation etc. It also emphasised the need for stepping up production by removing all impediments in the utilisation of men, machines and materials, running extra shifts, minimising absenteeism, utilising technical personnel to the maximum advantage, adopting suitable measures for the well-being and health of the working class. The resolution also requires that every effort should be made for price stability and ensuring the supply of essential commodities at fair prices. It also pointed out the necessity of savings and particularly the quantum of contributions which the workers should make.

Following the lead given by the Central Government, the State Governments too convened similar meetings. But it is a

pity to see, that not much has been done by the government to implement this resolution. It is now more than two months—two months during an emergency is a pretty long period. The enthusiasm of the workers and the employers is yet to be harnessed. Things are happening just as they were, for want of imagination, initiative and quick action. The age-old habit of red tapism and resting content with the mere passing of resolution has still not left us. The stamp of emergency is somehow missing in this very important aspect of our national preparation.

The warm response from the workers to this praiseworthy resolution is commendable. They have come forward with large donations and solemnly pledged that they would not go on strike. It is necessary on the part of the government to keep their patriotic spirit in tact by meeting their legitimate requirements. Rise in prices is inevitable under war financing. Unless the prices are kept under control, it will inflict unprecedented suffering on the poor workers, who are at present hard-pressed to make both ends meet. It is the duty of the government to see that labour is not forced to undergo unnecessary hardships. Wages should be revised if the price level gets out of control. If the price level remains unaltered, even then, labour should be allowed to participate in the increased prosperity of industry through rising productivity. Therein lies the key to smooth and peaceful industrial relations and accelerated production in all sectors of industry.

The Indian Labour Movement is conspicuous by the complete absence of Trade Union philosophy. What we have instead is a labour movement divided and dominated by political parties who do not mind fishing in troubled waters. Maximum production can only be reached in the peaceful atmosphere of employer-employee relations. It is the duty of the Trade Union to see that they do not go astray by resorting to frequent lightning strikes involving violence. To the public at large Trade Union mostly means just vandalism. Most of the Trade Unions are in fact nothing more than strike committees. Welfare programmes, they think, is out of their function. They often forget that national prosperity is more important than the paltry rise in wages for a section of the people. Any slackening of the tempo of industrialisation at this juncture when the security of the country is being threatened, should be avoided by all means. Certainly, an enlightened and patriotic labour force can do much towards effecting smooth and fast industrialisation and to respond to the call of the hour.

To keep up the new spirit that has dawned in their hearts, they must be made to feel that it is on them that the future of the country rests. Otherwise, they will become passive, indifferent and even cold. The factory atmosphere must be charged with a new consciousness. The suggestion to start bipartite production committees to tackle day to day problems is certainly of much use and it will also ensure smooth labour management relations, making it easy for the parties to fulfill their obligations under the Truce Resolution. Necessary measures are also to be taken to impart adequate training and education to the untrained and unskilled workers who migrate from rural areas. They must be moulded in such a disciplined manner as to make them emergency-conscious and be given to understand their duties and responsibilities. Most of the Trade Unions and their leaders may now be without work and it will be a good idea, if they

pity to see, that not much has been done by the government to implement this resolution. It is now more than two months—two months during an emergency is a pretty long period. The enthusiasm of the workers and the employers is yet to be harnessed. Things are happening just as they were, for want of imagination, initiative and quick action. The age-old habit of red tapism and resting content with the mere passing of resolution has still not left us. The stamp of emergency is somehow missing in this very important aspect of our national preparation.

The warm response from the workers to this praiseworthy resolution is commendable. They have come forward with large donations and solemnly pledged that they would not go on strike. It is necessary on the part of the government to keep their patriotic spirit in tact by meeting their legitimate requirements. Rise in prices is inevitable under war financing. Unless the prices are kept under control, it will inflict unprecedented suffering on the poor workers, who are at present hard-pressed to make both ends meet. It is the duty of the government to see that labour is not forced to undergo unnecessary hardships. Wages should be revised if the price level gets out of control. If the price level remains unaltered, even then, labour should be allowed to participate in the increased prosperity of industry through rising productivity. Therein lies the key to smooth and peaceful industrial relations and accelerated production in all sectors of industry.

The Indian Labour Movement is conspicuous by the complete absence of Trade Union philosophy. What we have instead is a labour movement divided and dominated by political parties who do not mind fishing in troubled waters. Maximum production can only be reached in the peaceful atmosphere of employer-employee relations. It is the duty of the Trade Union to see that they do not go astray by resorting to frequent lightning strikes involving violence. To the public at large Trade Union mostly means just vandalism. Most of the Trade Unions are in fact nothing more than strike committees. Welfare programmes, they think, is out of their function. They often forget that national prosperity is more important than the paltry rise in wages for a section of the people. Any slackening of the tempo of industrialisation at this juncture when the security of the country is being threatened, should be avoided by all means. Certainly, an enlightened and patriotic labour force can do much towards effecting smooth and fast industrialisation and to respond to the call of the hour.

To keep up the new spirit that has dawned in their hearts, they must be made to feel that it is on them that the future of the country rests. Otherwise, they will become passive, indifferent and even cold. The factory atmosphere must be charged with a new consciousness. The suggestion to start bipartite production committees to tackle day to day problems is certainly of much use and it will also ensure smooth labour management relations, making it easy for the parties to fulfill their obligations under the Truce Resolution. Necessary measures are also to be taken to impart adequate training and education to the untrained and unskilled workers who migrate from rural areas. They must be moulded in such a disciplined manner as to make them emergency-conscious and be given to understand their duties and responsibilities. Most of the Trade Unions and their leaders may now be without work and it will be a good idea, if they

devote their time to the serious purpose of welfare activities. Voluntary arbitration should be the only way to solve their disputes and this system can now be tried, tested and improved so that it can become a permanant machinery, good for normal times too.

Ever since India became the master of her destiny, she bas been engaged in wars—wars of different types—against poverty, illiteracy, unemployment, under-employment and under-nourishment of her millions. The record of the Indian Labour movement during these periods has been praiseworthy:

Reasonable it is, then, on our part to hope that the millions of workers in India will put in the best of their efforts and thus make the country strong enough to repel even the mightiest of mighty agressive designs of the Chinese Reds.

Phone: Show Room 77
Factory 77 A
Residence 109

Gram: ALENGADENS

A. K. P. METALS & ALLOYS

SHEET ROLLING MILL

&

ALENGHADENS VESSELS HOUSE

UTENSILS MANUFACTURERS

IRINJALAKUDA

Branch: ERNAKULAM
Phone: 2009

The Public Speaker.

(*T. V. Radhakrishnan, I M. Com.*)

At length he comes striding fast
Dressed in finery to the tip,
In red trousers held fast
With a leather belt at the hip.
A coat of the colour sky-blue,
May be his grandpa's of old,
But sure a coat of origin true
Preserved with care, as if of gold.
The sleeves have patches many,
And buttons number only three,
The circumference of a penny,
And adorned with flowers of a tree
Enters he with head held high—
There's none so grave as this guy!
His bushy beard all flowing down—
Ideal for birds to build their nest!

Every eye is turned to him
On his entrance into the room
Those thousand pairs follow him
As if he were a new bride-groom!
Then up he gets on the rostrum,
Takes a bird's-eye-view for a while,
As if sounding his triumphant drum—
And smiles a broad Binaca smile!
As though accustomed to all such things,
He holds the mike with one his hand,
As if it would fly on wings!
While the other holds his waist-band
Opens the speech with "Brothers and Sisters"—

The Public Speaker.

(T. V. Radhakrishnan, I M. Com.)

At length he comes striding fast
Dressed in finery to the tip,
In red trousers held fast
With a leather belt at the hip.
A coat of the colour sky-blue,
May be his grandpa's of old,
But sure a coat of origin true
Preserved with care, as if of gold.
The sleeves have patches many,
And buttons number only three,
The circumference of a penny,
And adorned with flowers of a tree
Enters he with head held high—
There's none so grave as this guy!
His bushy beard all flowing down—
Ideal for birds to build their nest!

Every eye is turned to him
On his entrance into the room
Those thousand pairs follow him
As if he were a new bride-groom!
Then up he gets on the rostrum,
Takes a bird's-eye-view for a while,
As if sounding his triumphant drum—
And smiles a broad Binaca smile!
As though accustomed to all such things,
He holds the mike with one his hand,
As if it would fly on wings!
While the other holds his waist-band
Opens the speech with "Brothers and Sisters"—

Though not one among them, he has—
Starts his talk amid ripples of twitters:
First about the use of Hydrogen gas
Then with sputnik-speed, he covers the rest—
From metaphysics to marbles,
From Nargis to Nuclear test
And from U. N. O. to local squabbles!

The crowd in order to discourage,
Claps hands in ironic rage.
This seems to act like a good beverage
And he glides across the stage
To express his views on our heritage!
Soon he finds in minutes ten
The crowd hath all vanished;
He too then prepares to go to his den
For all have left him banished!
So down he comes with a nimble stride,
Leaves the hall—with none to cheer,
With down-cast head, like a coy little bride—
And sad eyes with a drop of tear!

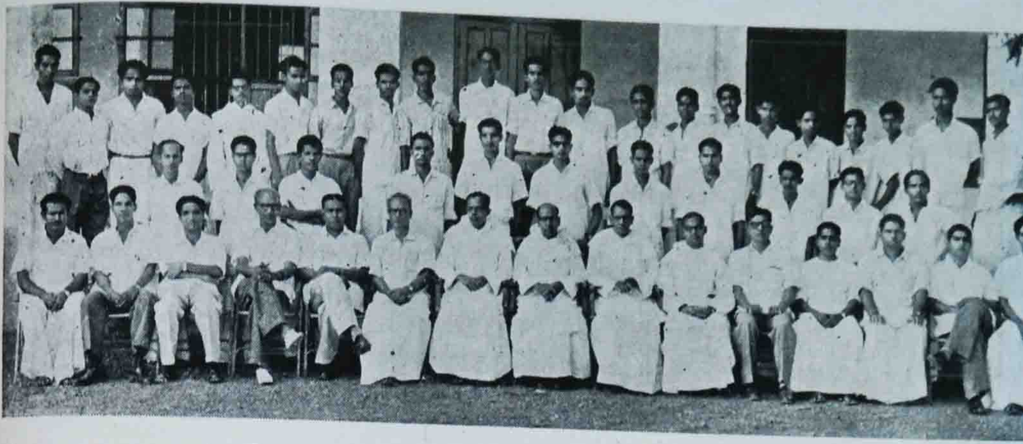

Final B. Sc. (Zoology) 1962 — '63.

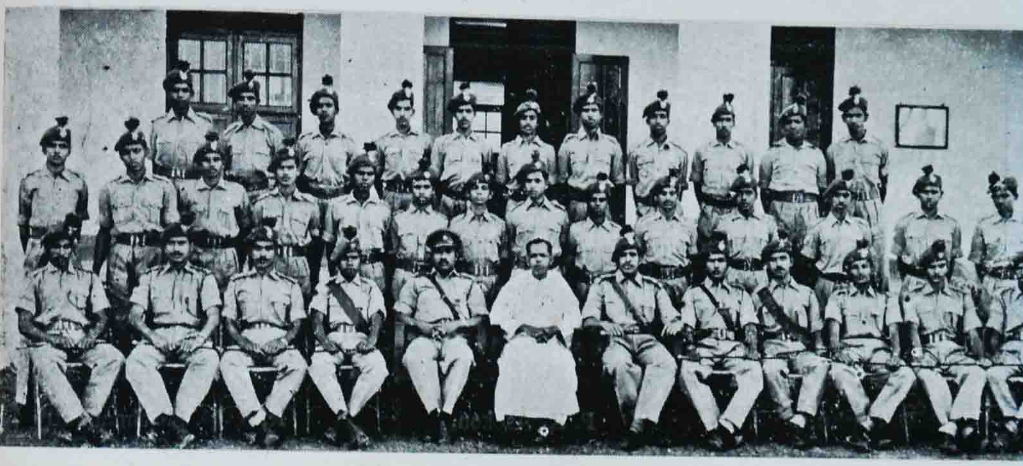

N. C. C. (Infantry)

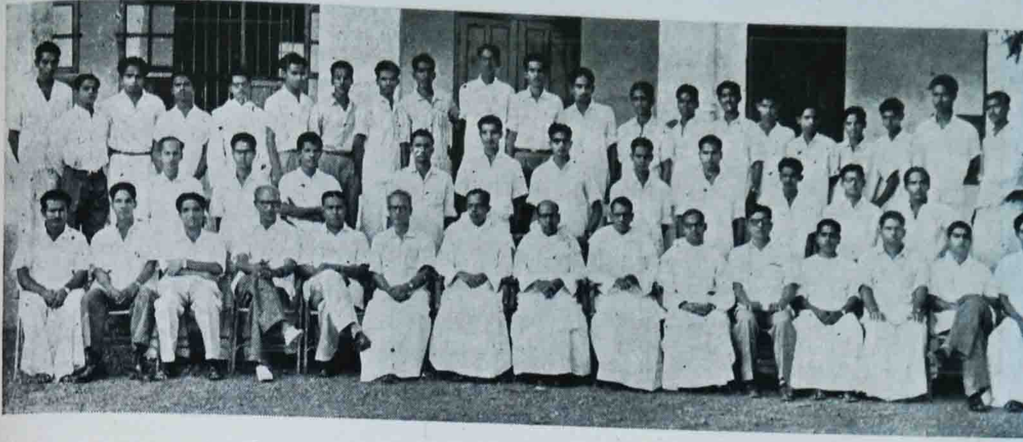

Final B. Sc. (Zoology) 1962 — '63.

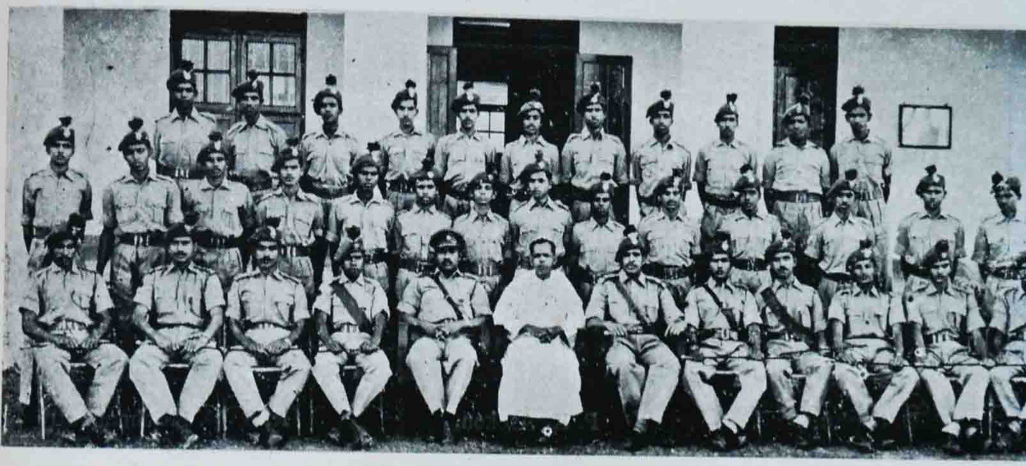

N. C. C. (Infantry)

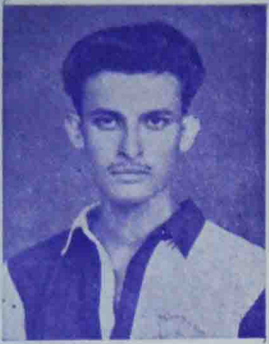

K. M. Paul,
University Foo t-ball
Blue.

U/o. P. J. Paulson,
Attended Advanced
Leadership Course
Ranikhet. (U. P.) 1962.

T. D. Mohan,
Member
Kerala State Junior
Basket Ball Team 1962.

P. R. Reghu,
Best Cadet
N. C. C. Rifles.

P. K. Asoken,
Best Cadet,
N. C. C. (Infantry)

R. S. M. Krishnankutty
(in lieu of N. C. O.)

Sgt. K. G. Ramachandran

Sgt. P. Sudhakaran.

Sgt. Krishnakumar.

സാഹിത്യകുതുകം

Page

1. ഗാനരംഗം — ഗബ്രിയേൽ തട്ടിൽ 1
2. ഉയത്തെഴുന്നേല്പ് — എ. വിജയനാരായണൻ 2
3. ചെറുകഥ:- അന്നും ഇന്നും — പ്രസാദ് കെ. ആർ. 12
4. കാലത്തുരുമ്പുകൾ — കെ. പി. ശാന്ത 17
5. കഥകളി — ഒരു സുന്ദരകല — വി. എൽ. രാമനാന്ത 21
6. ചെറുകഥ — രൂപവും ഭാവവും — കെ. വി. കുരിയാക്കോസ് 24
7. "സാഹിത്യം ജീവിതത്തോളം സാർവ്വ ലൌകികമോ?" — വി. ഐ. സുബ്രഹ്മണ്യൻ 27
8. വേഴാമ്പൽ — സച്ചിദാനന്ദൻ, പുല്ലൂററ് 32
9. നമ്മുടെ ഭാഷാപ്രശ്നം — വർഗ്ഗീസ് സി. പുല്ലോക്കാരൻ 33

സാഹിത്യകുതുകം

			Page
1.	ഗാനരംഗം	ഗബ്രിയേൽ തട്ടിൽ	1
2.	ഉയരത്തെഴുന്നേല്പ്	എ. വിജയനാരായണൻ	2
3.	ചെറുകഥ:- അന്നും ഇന്നും	പ്രസാദ് കെ. ആർ.	12
4.	കാലത്തുരുമ്പുകൾ	കെ. പി. ശശി	17
5.	കഥകളി — ഒരു സുന്ദരകല	വി. എൽ. രാമറാവ്	21
6.	ചെറുകഥ — രൂപവും ഭാവവും	കെ. വി. കുരിയാക്കോസ്	24
7.	"സാഹിത്യം ജീവിതത്തോളം സാർവ്വലൗകികമോ?"	വി. ഐ. സുബ്രഹ്മണ്യൻ	27
8.	വേഴാമ്പൽ	സച്ചിദാനന്ദൻ, പുല്ലൂററ്	32
9.	നമ്മുടെ ഭാഷാപ്രശ്നം	വർഗ്ഗീസ് സി. പുല്ലോക്കാരൻ	33

ഗാനരംഗം

ഗബ്രിയേൽ കട്ടിൽ.

1. വിഷാദം.

പറയൂ നിൻകഥ, പാടൂ നിൻകഥ
പാതിരാമയിലേ-പാതിരാമയിലേ!
കണ്ണീരെന്തിനു, ഗദ്ഗദമെന്തിനു-
മൂകമായിതോ നിൻമുരളി
മാഞ്ഞുപോയിതോ മഞ്ഞുമലകളിൽ
മാരിവില്ലിൻ-പൊന്നൊളികൾ
(പറയൂ)

ഓർമ്മകൾക്കുള്ളിലായ് ഓളമതിന്നൊലി
പാടുന്നോരാ ഗീതങ്ങൾ
എങ്ങു പറന്നുപോയ് ഇങ്ങു വരില്ലേ-
വീണ്ടും ഹൃദയം താങ്ങിടുവാൻ
(പറയൂ)

2. അന്വേഷണം.

ആരാരുമില്ലാത്തൊരേഴയായ് ഞാൻ-
ആരോടു ചൊല്ലുമെൻ വേദനകൾ
[ആരാരു]

അമ്മിഞ്ഞപ്പാലിൻ രുചിയറിഞ്ഞില്ല-
അന്നൊരുകുഞ്ഞിക്കഥ പറഞ്ഞില്ല-
അമ്മേ, എന്നു ചൊല്ലും മുമ്പേ
പഞ്ചാരയുമ്മ നീ നൽകുകില്ലേ
[ആരാരു]

അമ്പിളിക്കൊത്ത നിന്നമ്മയെന്ത്യേ,
അമ്മേ തിരിഞ്ഞു നീ പോകയാണോ-
അങ്ങേ കുന്നിൻ മേലേ തങ്ങും
കാർമുകിൽമാലകൾക്കുള്ളിലുണ്ടോ.
[ആരാരു]

ഗാനരംഗം

ഗബ്രിയേൽ തട്ടിൽ.

1. വിഷാദം.

പറയൂ നിൻകഥ, പാടൂ നിൻകഥ
പാതിരാക്കുയിലേ-പാതിരാക്കുയിലേ!
കണ്ണീരെന്തിനു, ഗദ്ഗദമെന്തിനു-
മൂകമായിതോ നിൻമുരളി
മാഞ്ഞുപോയിതോ മഞ്ഞു മലകളിൽ
മാരിവില്ലിൻ-പൊന്നൊളികൾ
(പറയൂ)

ഓർമ്മകൾക്കുള്ളിലായ് ഓളമതിന്നൊലി
പാടുന്നോരാ ഗീതങ്ങൾ
എത്ര പറന്നുപോയ് ഇന്നു വരില്ലേ-
വീണ്ടും ഹൃദയം താങ്ങിടുവാൻ
(പറയൂ)

2. അന്വേഷണം.

ആരാരുമില്ലാത്തൊരേഴയായ് ഞാൻ-
ആരോടു ചൊല്ലുമെൻ വേദനകൾ
[ആരാരു]

അമ്മിഞ്ഞപ്പാലിൻ രുചിയറിഞ്ഞില്ല-
അന്നൊരുകുഞ്ഞിക്കഥ പറഞ്ഞില്ല-
അമ്മേ, എന്നു ചൊല്ലും മുമ്പേ
പഞ്ചാരയുമ്മ നീ നൽകുകില്ലേ
[ആരാരു]

അമ്പിളിക്കുഞ്ഞേ നിന്നമ്മയെന്ത്യേ,
അമ്മേ തിരിഞ്ഞു നീ പോകയാണോ-
അങ്ങേ കുന്നിൻ മേലേ തങ്ങും
കാർമുകിൽമാലകൾക്കുള്ളിലേക്കോ.
[ആരാരു]

ചെറുകഥ:-

അവ്യക്തങ്ങളായ ചില 'കോറലുകൾ' കൊണ്ടു് ലോലമായ ഒരു ഭാവമണ്ഡലത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ഉയർത്തെഴുന്നേല്പ്*

എ. വിജയനാരായണൻ II B. Com.

താനൊരു രോഗിയാണു്—മനസ്സിലും ശരീരത്തിലും. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ എത്രതരം രോഗങ്ങളുണ്ടെന്നു് തനിക്കറിയില്ല. എന്നാൽ ഒന്നറിയാം.

ശരീരത്തിൽ നിന്നാരംഭിച്ചു്–ശരീരത്തിൽ തന്നെ വളർന്നു്–അതിനെ കാർന്നുതിന്നു്–അവിടെത്തന്നെ അവസാനിക്കുകയോ—ശരീരവും കൊണ്ടു് കടന്നു് കളയുകയോ ചെയ്യുന്ന രോഗങ്ങളുണ്ടു്.

ദേഹത്തിലാരംഭിച്ചു്–മനസ്സിലേക്കു് കടന്നു് ചെന്നു്–കനൽക്കട്ടപോലെ നീറി നീറി–മനസ്സിനെ വെണ്ണീറാക്കുന്ന സുഖക്കേടുകളുണ്ടു്.

എന്നാൽ തന്റെ രോഗം മനസ്സിലാണാരംഭിച്ചതു്!

ദേഹിയിൽനിന്നു് തുടങ്ങി. വേച്ചും വിറച്ചും, നിന്നും നടന്നും, പരുങ്ങിയും പതുങ്ങിയും, ദേഹത്തിലേക്കു് ഒളിച്ചുകടന്നു. ആ ദേഹിയെ കടിച്ചു തുപ്പിയശേഷം, ദേഹത്തെ കാർന്നുതിന്നാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ....?

അപ്പോൾ, താൻ ചിന്താകുലനായി.

തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ നശിപ്പിച്ച രോഗം വ്യക്തിയേയും വേട്ടയാടാൻ പാഞ്ഞടുത്തു....
....

എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാന്തൽ! വിരണ്ടോടുന്ന വേട്ടമൃഗത്തെപ്പോലെ.

ചിന്തക്കു് കടിഞ്ഞാണിട്ടു് ചുററുപാടുമൊന്നു് കണ്ണോടിച്ചു —

ഊറിയൂറി, ദിഗന്തങ്ങൾ ഞെട്ടുമാറു്, ഇടിമിന്നലും കൊള്ളിമീനും ചിതറി, പൊട്ടിച്ചിരിക്കാനാണു് തോന്നിയതു്!

ശരിയാണു്—താനൊരു വേട്ടമൃഗമാണു്. കൂററാക്കൂരിരുട്ടു് കലിതുള്ളുന്ന കൊടുംകാട്ടിൽ,—നട്ടുച്ചക്കുപോലും കണ്ണുകാണാത്ത വനാന്തരങ്ങളിൽ – മൃഗങ്ങളുടെ മാംസം അടർത്തിയെടുത്തു തീരാത്ത വിശപ്പിനു് തീററികൊടുക്കുന്ന മരംകോച്ചുന്ന മഞ്ഞിന്റെ "നല്ല ഹൈമവത ഭൂമി"യിൽ—

താനൊരു വേട്ടമൃഗമാണു്, ശരിയാണു്. പക്ഷെ............

പക്ഷെ വേട്ടയാടുന്നതു് ദേഹിയിലാരംഭിച്ചു് ദേഹത്തിലേക്കു് കടന്നുചെന്നു്, കരിഞ്ഞെരിയുന്ന രോഗമല്ല.

* ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ് ചെറുകഥാമത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനാർഹമായ ചെറുകഥ.

ചീനപ്പടയാണ്.

ഹൃദയത്തിൽ, ചിന്തയിൽ, വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരു സമരമാണ് നടന്നിരുന്നത്—നടക്കുന്നത്. തന്റെ മനസ്സിൽ ഒരായിരം ബോംബുകൾ ഒന്നിച്ച് ചീറുമ്പോൾ, മഞ്ഞണിഞ്ഞ താഴ്‌വരകളിൽ പൊട്ടിയിരുന്നത്—പൊട്ടുന്നത് വെറും ഏറുപടക്കങ്ങളാണ്. ഹൃദയത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ചിന്തകളുടെ ബോംബുകൾ പൊട്ടിച്ചിതറുമ്പോൾ, പാഞ്ഞടുക്കുന്ന രോഗത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വേട്ടമൃഗത്തെപോലെ താൻ ഓടി അകലുമ്പോൾ...........? അപ്പോൾ?

താനൊന്ന് ഞെട്ടി!

ആ ഞെട്ടലിൽ സങ്കല്പത്തിന്റെ, ചിന്തകളുടെ ലോകം പൊട്ടിത്തകർന്നു! കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ മഞ്ഞണിഞ്ഞ താഴ്‌വാരങ്ങളിൽ താൻ മറ്റൊരു മൃഗത്തെ വേട്ടയാടുകയാണ്—വേട്ടയാടപ്പെടുകയാണ്.

അങ്ങിനെ മായികസങ്കല്പത്തിന്റെ മാറാല വാരിച്ചീന്തി, യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ലോകത്തിലേക്ക് ചിന്തകൾ ഒന്നടങ്കം പ്രവഹിച്ചപ്പോൾ ....? അപ്പോൾ?

അന്തരീക്ഷത്തിൽ കുളിർമയുള്ളതുപോലെ തോന്നി—മനസ്സിൽ ഘനീഭവിച്ച ശൂന്യതയും!

താൻ കാമുഫ്ളാഷ് ചെയ്തു ഒതുങ്ങി കിടക്കുകയാണ്. മുമ്പിൽ ലില്ലിപ്പൂക്കൾ പുഞ്ചിരിക്കുന്ന പൊന്തക്കാടുകളാണ് അടുത്തെങ്ങാനോ മണ്ണിടിയുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു ഒരു ചെറിയ ശബ്ദംപോലും ശത്രുവിന് സംശയം നല്കും.

“മഹാകവേ, താങ്കളുടെ മുഗ്ദ്ധഭാവനകൾക്ക് പ്രചോദനം നല്കുന്ന ലില്ലിപ്പൂക്കളുണ്ട് ചിരിക്കുന്നു”—ആരാണ് മനഃപൂർവ്വം തന്നെ കളിയാക്കുന്നത്?

വല്ലാത്ത ലജ്ജ തോന്നി.

കരിമ്പാറക്കൂട്ടങ്ങളും കൊത്തളങ്ങളൊരുക്കിയ വനാന്തരങ്ങളിൽ—കാട്ടാനകൾ വിരണ്ടോടുന്ന മലംപ്രദേശങ്ങളിൽ—

താനൊരു പരാജയമാണ്, തന്റെ തരളിതമായ രീതികൾ അധികപ്പറ്റുകളാണ്.

തന്റെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും, പട്ടാളത്തൊപ്പിയും, കാക്കി ഉടുപ്പുകളും, ഉന്നംവെച്ച തോക്കും തമ്മിൽ എന്തൊരു പൊരുത്തമില്ലായ്മയാണ്!

‘പുരുഷ’പദം ഒരു കൂട്ടം അംഗങ്ങളുടെ സമാഹാരത്തെയല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നത്—ഒരുതരം സ്വഭാവവിശേഷത്തെയാണ്, പൗരുഷത്തെയാണ്.

കവിത കുറിക്കുന്ന കരം, കാഞ്ചിയമർത്താൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, ശ്രമിക്കുമ്പോൾ—
ഒന്ന് പതറി?

കണ്ണൊന്ന് മഞ്ഞളിച്ചുവോ? തിളക്കമുള്ളതൊന്നും യുദ്ധരംഗത്തു പ്രദർശിപ്പിക്കരുതെന്നാണ് ചട്ടം കെട്ടിയിരിക്കുന്നത്. ജമേദാർ ബാലകൃഷ്ണന്റെ കേപ്പിലെ ബ്രാസ്‌പ്ലേറ്റിന് നല്ല തിളക്കമുണ്ട്.

കരിമ്പാറകളിൽ പൂഴിമണല് കിട്ടാൻ പ്രയാസമാണ്. എഴുന്നേറ്റുനിന്നാൽ തല സ്കൈലൈനിനു മുകളിൽ ഉയർന്നുനില്ക്കും. ശത്രുക്കൾക്ക് കാഞ്ചിവലിക്കാൻ നല്ല ലാക്കു കിട്ടുകയും ചെയ്യും. കിടന്ന് നിരങ്ങി നിരങ്ങി മുന്നേറുമ്പോഴും, ആകാശവും കുന്നുകളുടെ മുടികളും കൂട്ടിമുട്ടുന്ന സ്കൈലൈനിന്റെ അടുത്തും എഴുന്നേറ്റു നില്ക്കുകയോ, നടക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് ആത്മഹത്യാപരമാണ്.

ബ്രാസ്‌പ്ലേറ്റ് തിളങ്ങുകയുമരുത്!

ബാലകൃഷ്ണൻ തോക്ക് അടുത്തു വശം ചേർത്തുവെച്ചു. വലതുകൈ പിന്നിലെ കീശയിലിട്ട് ഒന്നുരണ്ട് ഉണങ്ങി ശുഷ്കിച്ച റൊട്ടിക്കഷ

ചീനപ്പടയാണ്.

ഹൃദയത്തിൽ, ചിന്തയിൽ, വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരു സമരമാണ് നടന്നിരുന്നത്—നടക്കുന്നത്. തന്റെ മനസ്സിൽ ഒരായിരം ബോംബുകൾ ഒന്നിച്ച് ചീറുമ്പോൾ, മഞ്ഞണിഞ്ഞ താഴ്വരകളിൽ പൊട്ടിയിരുന്നത്—പൊട്ടുന്നത് വെറും ഏറുപടക്കങ്ങളാണ്. ഹൃദയത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ചിന്തകളുടെ ബോംബുകൾ പൊട്ടിച്ചിതറുമ്പോൾ, പാഞ്ഞടുക്കുന്ന രോഗത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വേട്ടമൃഗത്തെപോലെ താൻ ഓടി അകലുമ്പോൾ..........? അപ്പോൾ?

താനൊന്ന് ഞെട്ടി!

ആ ഞെട്ടലിൽ സങ്കല്പത്തിന്റെ, ചിന്തകളുടെ ലോകം പൊട്ടിത്തകർന്നു! കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ മഞ്ഞണിഞ്ഞ താഴ്വാരങ്ങളിൽ താൻ മറ്റൊരു മൃഗത്തെ വേട്ടയാടുകയാണ്—വേട്ടയാടപ്പെടുകയാണ്.

അങ്ങിനെ മായികസങ്കല്പത്തിന്റെ മാറാല വാരിച്ചീന്തി, യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ലോകത്തിലേക്ക് ചിന്തകൾ ഒന്നടങ്കം പ്രവഹിച്ചപ്പോൾ ....? അപ്പോൾ?

അന്തരീക്ഷത്തിൽ കുളിർമ്മയുള്ളതുപോലെ തോന്നി—മനസ്സിൽ ഘനീഭവിച്ച ശൂന്യതയും!

താൻ കാമൂഫ്ലാഷ് ചെയ്തു ഒതുങ്ങി കിടക്കുകയാണ്. മുമ്പിൽ ലില്ലിപ്പൂക്കൾ പുഞ്ചിരിക്കുന്ന പൊന്തക്കാടുകളാണ്. അട്ടത്തെങ്ങാനോ മണ്ണിടിയുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഒരു ചെറിയ ശബ്ദംപോലും ശത്രുവിന് സംശയം നല്കും.

“മഹാകവേ, താങ്കളുടെ മുഗ്ദ്ധഭാവനകൾക്ക് പ്രചോദനം നല്കുന്ന ലില്ലിപ്പൂക്കളുണ്ട് ചിരിക്കുന്നു”—ആരാണ് മനഃപൂർവ്വം തന്നെ കളിയാക്കുന്നത്?

വല്ലാത്ത ലജ്ജ തോന്നി.

കരിമ്പാറക്കൂട്ടങ്ങൾ കൊത്തളങ്ങളുണ്ടാക്കിയ വനാന്തരങ്ങളിൽ—കാട്ടാനകൾ വിരണ്ടോടുന്ന മലംപ്രദേശങ്ങളിൽ—

താനൊരു പരാജയമാണ്, തന്റെ തരളിതമായ രീതികൾ അധികപ്പറ്റുകളാണ്.

തന്റെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും, പട്ടാളത്തൊപ്പിയും, കാക്കി ഉടുപ്പുകളും, ഉന്നംവെച്ച തോക്കും തമ്മിൽ എന്തൊരു പൊരുത്തമില്ലായ്മയാണ്!

‘പുരുഷ’പദം ഒരു കൂട്ടം അംഗങ്ങളുടെ സമാഹാരത്തെയല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നത്—ഒരുതരം സ്വഭാവവിശേഷത്തേയാണ്, പൌരുഷത്തേയാണ്.

കവിത കുറിക്കുന്ന കരം, കാഞ്ചിയമർത്താൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, ശ്രമിക്കുമ്പോൾ—
ഒന്ന് പതറി!

കണ്ണൊന്ന് മഞ്ഞളിച്ചുവോ? തിളക്കമുള്ളതൊന്നും യുദ്ധരംഗത്തു പ്രദർശിപ്പിക്കരുതെന്നാണ് ചട്ടം കെട്ടിയിരിക്കുന്നത്. ജമേദാർ ബാലകൃഷ്ണന്റെ കേപ്പിലെ ബ്രാസ്പ്ലേറ്റിന് നല്ല തിളക്കമുണ്ട്.

കരിമ്പാറകളിൽ പൂഴിമണല് കിട്ടാൻ പ്രയാസമാണ്. എഴുന്നേറ്റുനിന്നാൽ തല സ്കൈലൈനിന് മുകളിൽ ഉയർന്നുനില്ക്കും. ശത്രുക്കൾക്ക് കാഞ്ചിവലിക്കാൻ നല്ല ലാക്ക കിട്ടുകയും ചെയ്യും. കിടന്ന് നിരങ്ങി നിരങ്ങി മുന്നേറുമ്പോഴും, ആകാശവും കുന്നുകളുടെ മുടികളും കൂട്ടിമുട്ടുന്ന സ്കൈലൈനിന്റെ അടുത്തും എഴുന്നേറ്റു നില്ക്കുകയോ, നടക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് ആത്മഹത്യാപരമാണ്.

ബ്രാസ്പ്ലേറ്റ് തിളങ്ങുകയുമരുത്!

ബാലകൃഷ്ണൻ തോക്ക് അടുത്തു വശം ചേർത്തുവെച്ചു. വലതുകൈ പിന്നിലെ കീശയിലിട്ട് ഒന്നുരണ്ട് ഉണങ്ങി ശുഷ്കിച്ച റൊട്ടിക്കഷ

ങ്ങളെടുത്തു. തിളങ്ങുന്ന ബ്രാസ്പ്ലേററിന്മേൽ ഉണക്ക റൊട്ടിക്കഷണം പൊടിച്ച് ശക്തിയായി ഉരസാൻ തുടങ്ങി. ബ്രാസ്പ്ലേററിന്റെ മുഖം വാടിയപ്പോൾ, അയാൾ ഉരച്ച റൊട്ടിപ്പൊടിയും അകത്താക്കി. ബ്രാസ്പ്ലേററിനെ കേപ്പിലുറപ്പിച്ച്, കാപ്പ് തലയിൽ വൃത്തമൊപ്പിച്ച് വടിവായി ഉറപ്പിച്ച ശേഷം അയാൾ തല ഉയർത്തി ചുററുമൊന്ന് നോക്കി.

എന്തൊരു ചാരിതാർത്ഥ്യമായിരുന്നു ആ മുഖത്ത്!

അയാളുടെ കൊമ്പൻ മീശയും, നിയന്ത്രണമില്ലാതെ വളരുന്ന താടിയും, കാക്കിയുടുപ്പും, ഉണക്ക റൊട്ടിക്കഷണവും അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാണ്—ഒരു പട്ടാളക്കാരന്റെ. അവിടെ പരിഭവത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനയില്ല. തർക്കത്തിന്റെ പ്രശ്നമില്ല. മടിച്ചുനില്ക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

താൻ അവരുടെ ഇടയിൽ ഒരധികപ്പററാണ്!

അടുത്തുള്ള പൊന്തക്കാട്ടിൽ, പുഞ്ചിരിക്കുന്ന ലില്ലിപ്പൂക്കളുടെ ഇടയിൽ, ചെറിയൊരനക്കം കേട്ടു—

നായിക് പരമശിവം ക്ലേശലെന്യേ എഴുന്നേററു നിന്നു.

വല്ലാത്തൊരു പൊരുത്തക്കേട്. ചുണ്ടിൽ പുഞ്ചിരിയുടെ ഒരു മുല്ലമൊട്ടു വിരിഞ്ഞപ്പോൾ റൈഫിളിന്റെ ബട്ടുകൊണ്ട് മറച്ചുപിടിച്ചു.

“ധീരജവാൻ, താങ്കളുടെ കൊമ്പൻ മീശയും, പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന താടിയും, തുറിച്ചു നോക്കുന്ന കണ്ണുകളും കണ്ട്, പാവം, ലില്ലിപ്പൂക്കൾ ഭയന്ന് വിറക്കും”—വിളിച്ചു കൂവാൻ, തന്ന നാണയത്തിൽ തന്നെ തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ, തോന്നി.

അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ, ജീവൻ കയ്യിലൊതുക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ, ഹൃദയം മിടിക്കുമ്പോൾ, പുഞ്ചിരിക്കുന്ന ലില്ലിപ്പൂക്കളെ നോക്കി—

താനൊന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു!

കാക്കി ഉടുപ്പിലെ ഹൃദയത്തിന്ന് അതൊരു നേട്ടമാണ്. ജമേദാർ ബാലകൃഷ്ണനും, ഹവിൽദാർ കിഷൻ ചന്ദിനും, കുററിക്കാട്ടിൽ എഴുന്നേററുനിന്ന് എതിരാളികളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന നായിക് പരമശിവത്തിനും—

അങ്ങിനെ ചിരിക്കാനുള്ള കഴിവില്ല.

“നാം സൌന്ദര്യത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്—എന്നാൽ നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്ക് തെളിഞ്ഞ കാഴ്ചയില്ല”—എത്ര വാസ്തവം!

വെള്ളത്തിലെ കൊച്ചുമത്സ്യങ്ങളെപ്പോലെയാണ് ചിന്തകൾ—ഒരനക്കമുണ്ടായാൽ മതി എല്ലാംകൂടി അവിടേക്ക് ഓടിയണയും!

പൊന്തക്കാട്ടിൽ, പുഞ്ചിരിക്കുന്ന ലില്ലിപ്പൂക്കളുടെ ഇടയിൽ, എഴുന്നേററുനിന്ന്, വാട്ടർബാഗിൽനിന്ന് വെള്ളം കുടിച്ചിരിക്കുന്ന നായിക് പരമശിവം—അയാളുടെ ചുററും അവ പമ്പിനടന്നു. ആരെയാണ് ഓർക്കുന്നത്?

മുത്തച്ഛൻ—

ആ ഓണം കേറാ മൂലയിലെ രാജ്ഭവനായിരുന്ന തന്റെ നാലുകെട്ട്—

അവിടത്തെ കരപ്രമാണി - ആയിരുന്നു തന്റെ മുത്തച്ഛൻ—

കരപ്രമാണിയുടെ നാലുകെട്ടാണ് ഒന്നിലധികം നിലയുള്ള അവിടത്തെ ആദ്യത്തെ കെട്ടിടം.

പുളിയിലക്കര മുണ്ടുടുത്തു, സർവ്വാണി വേഷ്ടികൊണ്ട് പുതച്ച്, കറുത്തിരുണ്ട് കുടുമയിൽ അടുത്തുള്ള ശിവക്ഷേത്രത്തിലെ തുളസിയും ചെത്തിപ്പൂവും തിരുകി, നെററിയിൽ വടപറമ്പ്

ദേവീക്ഷേത്രത്തിലെ കളഭവും, ഇളംതെങ്ങുകാവിൽ ഭഗവതിയുടെ ചന്ദനവും, തന്റെ കളരിയിലെ ഭസ്മവും പൂശി—

നാലുകെട്ടിന്റെ ഒന്നാം നിലയിൽ—

അങ്ങകലെ സഹ്യന്റെ ചെരിവിൽ കണ്ണും നട്ട്—

നായിക് പരമശിവത്തെപ്പോലെ അജയ്യതയുടെ പര്യായമായി, കരുത്തിന്റെ വിളനിലമായി, ഒരു വെല്ലുവിളിയായി, ചോദ്യചിഹ്നമായി—

മുത്തച്ഛൻ നില്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

"എടാ, പരമേശ്വരാ"—ഒന്നാം നിലയിൽനിന്ന് മുത്തച്ഛൻ വിളിക്കും.

രണ്ടുമൂന്ന് ഇരിപ്പിടങ്ങളും കടന്ന്, രണ്ട് ഫർലോങ്ങ് അകലെയുള്ള അട്ടക്കളപ്പുരയുടെ വാതില്ക്കൽ ആ വിളി ചെന്നു മുട്ടും. പകപ്പും കൊണ്ട് പരമേശ്വരൻ പുറപ്പെടുകയായി. അതാണ് ഐതിഹ്യം—ഐതിഹ്യത്തിൽ പോലും. അങ്ങിനെയൊരു വിളിയുണ്ടായെന്ന് ചോദിക്കരുത്.

തൊഴിലിനും സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കും ചേർന്ന വേഷഭൂഷകൾ അണിഞ്ഞിരുന്നു—വാളെടുത്തവരെല്ലാം വെളിച്ചപ്പാടന്മാരായിരുന്നു—കൈമിടുക്കും കൈമടക്കും, കുലവെറ്റും കൈനേട്ടവും കൊടികുത്തി വാണരുളിയിരുന്ന—

പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിന്റെ സായാഹ്നദശ.

കോരനന്ന് കഞ്ഞി കുമ്പിളിലായിരുന്നു. പടനായകന്മാർ പറസ്സേദ്യ കഴിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. കൈമിടുക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരനായിരുന്ന അക്കാലത്തു ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ സർവ്വംദാഹകമായ പ്രതാപശക്തിക്ക് ഉലച്ചൽ തട്ടാതെ കാത്തുപോന്ന മുത്തച്ഛന്റെ കൈമിടുക്കും മെയ്മിടുക്കും പ്രഭാവവും, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അതിർത്തി കാക്കുന്ന ഈ ജവാനുണ്ട്.

പ്രകൃതിയുടെ മുത്തച്ഛനായ ഹിമവാന്റെ മടിത്തട്ടിൽനിന്ന്, ചിരിക്കുന്ന ലില്ലിപ്പൂക്കളുള്ള പൊന്തക്കാട്ടിൽ മാതൃഭൂമിയുടെ അഖണ്ഡതയെ കാത്തുനില്ക്കുന്ന ഒരു ജവാൻ ദാഹം തീർത്തപ്പോൾ.........?

ഒരു മരുമക്കത്തായ കുടുംബത്തിന്റെ നെടുംതൂണായ തന്റെ മുത്തച്ഛൻ സഹ്യനിലേക്ക് കണ്ണു പായിച്ചു നില്ക്കുന്നതാണ് തനിക്ക് ഓർമ്മ വന്നത്!

ഓരോ ഗ്രാമവും ഓരോ നഗരവും ഓരോ ഭവനവും ഹിമവാനോട് ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന കണ്ണി—സങ്കല്പങ്ങളെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി കോർത്തിണക്കിയിരുന്ന കണ്ണി—ഒരു ഹൃദയത്തെ ഒരായിരം ഹൃദയങ്ങളോട് ചേർത്തിരുന്ന കണ്ണി—

അററുപോയിരുന്നു.

ഇന്നതു വീണ്ടും ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്!

ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും, ഓരോ നഗരത്തിലും, ഓരോ ഭവനത്തിലും—ഹിമവാനിലും—അററുപോയ കണ്ണികൾ നേരെയാക്കുന്ന ശ്രമത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ!

മണ്ണിലൂടെ നുഴഞ്ഞും ഇഴഞ്ഞും മുന്നോട്ട്—കൂടുതൽ മുന്നോട്ട്—കയറാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ് തന്റെ സ്വപ്നത്തുക്കൾ. ഒരു കാൽ മുന്നോട്ട് കയററിവെച്ച്, അതിനെ തറയിലെവിടെയെങ്കിലും ഉറപ്പിച്ച്, ഉടലും മറെറ കാലും മുന്നോട്ട് ആഞ്ഞുവെക്കുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ഇങ്ങനെ "ക്രോളിങ്ങ്" നടത്തുമ്പോൾ, ഉന്നം പിഴക്കാതെ, അനങ്ങാതെ, റൈഫിൾ കക്ഷത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്തുള്ള മുട്ടലമായ ഭാഗത്തു വെക്കുകയും വേണം. പുതിയ സ്ഥാനത്തു നിലയുറച്ചപ്പോൾ, ദേഹമാസകലം വിയർത്തൊ

ദേവീക്ഷേത്രത്തിലെ കളഭവും, ഇളംതെങ്ങുകാവിൽ ഭഗവതിയുടെ ചന്ദനവും, തൻെറ കളരിയിലെ ഭസ്മവും പൂശി—

നാലുകെട്ടിൻെറ ഒന്നാം നിലയിൽ—

അങ്ങകലെ സഹ്യൻെറ ചെരിവിൽ കണ്ണും നട്ട്—

നായിക് പരമശിവത്തെപ്പോലെ അജയ്യതയുടെ പര്യായമായി, കരുത്തിൻെറ വിളനിലമായി, ഒരു വെല്ലുവിളിയായി, ചോദ്യചിഹ്നമായി—

മുത്തച്ഛൻ നില്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

"എടാ, പരമേശ്വരാ"—ഒന്നാം നിലയിൽനിന്ന് മുത്തച്ഛൻ വിളിക്കും.

രണ്ടുമൂന്ന് ഇരിപ്പിടങ്ങളും കടന്ന്, രണ്ട് ഫർലോങ്ങ് അകലെയുള്ള അടുക്കളപ്പുരയുടെ വാതില്ക്കൽ ആ വിളി ചെന്നു മുട്ടും. പകപ്പും കൊണ്ട് പരമേശ്വരൻ പുറപ്പെടുകയായി. അതാണ് ഐതിഹ്യം—ഐതിഹ്യത്തിൽ പോലും. അങ്ങിനെയൊരു വിളിയുണ്ടായെന്ന് ചോദിക്കരുത്.

തൊഴിലിനും സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കും ചേർന്ന വേഷഭൂഷകൾ അണിഞ്ഞിരുന്നു—വാളെടുത്തവരെല്ലാം വെളിച്ചപ്പാടന്മാരായിരുന്നു—കൈമിടുക്കും കൈമടക്കും, കുലവെറ്റപ്പും കൈനേട്ടവും കൊടികുത്തി വാണരുളിയിരുന്ന—

പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിൻെറ സായാഹ്നദശ.

കോരന്ന് കഞ്ഞി കുമ്പിളിലായിരുന്നു. പടനായന്മാർ പറസ്സദ്യ കഴിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. കൈമിടുക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരനായിരുന്ന ആ കാലത്തു ഒരു കുടുംബത്തിൻെറ സർവ്വംദാഹകമായ പ്രതാപശക്തിക്ക് ഉലച്ചൽ തട്ടാതെ കാത്തുപോന്ന മുത്തച്ഛൻെറ കൈമിടുക്കും മെയ്മിടുക്കും പ്രഭാവവും, രാഷ്ട്രത്തിൻെറ അതിർത്തി കാക്കുന്ന ഈ ജവാനുണ്ട്.

പ്രകൃതിയുടെ മുത്തച്ഛനായ ഹിമവാൻെറ മടിത്തട്ടിൽനിന്ന്, ചിരിക്കുന്ന ലില്ലിപ്പൂക്കളുള്ള പൊന്തക്കാട്ടിൽ മാതൃഭൂമിയുടെ അഖണ്ഡതയെ കാത്തുനില്ക്കുന്ന ഒരു ജവാൻ ദാഹം തീർത്തപ്പോൾ.......?

ഒരു മരുമക്കത്തായ കുടുംബത്തിൻെറ നെടുംതൂണായ തൻെറ മുത്തച്ഛൻ സഹ്യനിലേക്ക് കണ്ണു പായിച്ചു നില്ക്കുന്നതാണ് തനിക്ക് ഓർമ്മ വന്നത്!

ഓരോ ഗ്രാമവും ഓരോ നഗരവും ഓരോ ഭവനവും ഹിമവാനോട് ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന കണ്ണി—സങ്കല്പങ്ങളെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി കോർത്തിണക്കിയിരുന്ന കണ്ണി—ഒരു ഹൃദയത്തെ ഒരായിരം ഹൃദയങ്ങളോട് ചേർത്തിരുന്ന കണ്ണി—

അതററുപോയിരുന്നു.

ഇന്നതു വീണ്ടും ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്!

ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും, ഓരോ നഗരത്തിലും, ഓരോ ഭവനത്തിലും—ഹിമവാനിലും—അററുപോയ കണ്ണികൾ നേരെയാക്കുന്ന ശ്രമത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ!

മണ്ണിലൂടെ നുഴഞ്ഞും ഇഴഞ്ഞും മുന്നോട്ട്—കൂടുതൽ മുന്നോട്ട്—കയറാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ് തൻെറ സുഹൃത്തുക്കൾ. ഒരു കാൽ മുന്നോട്ട് കയററിവെച്ച്, അതിനെ തറയിലെവിടെയെങ്കിലും ഉറപ്പിച്ച്, ഉടലും മററെ കാലും മുന്നോട്ട് ആഞ്ഞുവെക്കുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ഇങ്ങനെ "ക്രോളിങ്ങ്" നടത്തുമ്പോൾ, ഉന്നം പിഴക്കാതെ, അനങ്ങാതെ, റൈഫിൾ കക്ഷത്തിൻെറ തൊട്ടടുത്തുള്ള മൃദുലമായ ഭാഗത്തു വെക്കുകയും വേണം. പുതിയ സ്ഥാനത്തു നിലയുറച്ചപ്പോൾ, ദേഹമാസകലം വിയർത്തൊ

ലിച്ചിരുന്നു. മണ്ണിനോട് പററിപ്പിടിച്ച് കിടന്നു. അടുത്തുതന്നെ നായിക് പരമശിവത്തിന്റെ ശരീരം ഹൃദയത്തിന്റെ വികാസ സങ്കോചങ്ങളോടൊപ്പം ഉയരുന്നതും താഴുന്നതും കണ്ടു. കൈമുട്ടിൽനിന്നും കാൽമുട്ടിൽനിന്നും രക്തം ഒലിച്ച് കാശ്മീരിന്റെ മണ്ണിൽ കുങ്കുമപ്പൊട്ടുകൾ ചാർത്തിയിരുന്നു—

കുങ്കുമപ്പൊട്ടുകൾ..........

ആ കുങ്കുമപ്പൊട്ടുകൾ താൻ അളകയുടെ മുഖത്തു കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്—

അഹന്ത തൊട്ടുതെറിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കൌതുകമുള്ള ഒരു കുസൃതിക്കാരി—

മല്ലിക്കിന്റെ നേഴ്സിംഗ്ഹോമിലെ നേഴ്സ് നളിനിയുടെ മകളായ അളക—

ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു..............ഒരു പാലമായിരുന്നു............ .ഒരു ദീപസ്തംഭമായിരുന്നു തന്റെ ജീവിതത്തിൽ—അളക!

തന്റെ നാട്ടിലെ ഏതോ ഒരു ഓണം കേറാമൂലയിലെ നാലുകെട്ടിന്റെ താങ്ങും തണലുമാകേണ്ട താൻ............താൻ?

ഇന്നു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അതിർത്തി കാക്കുകയാണ്!

പിതാവിന്റെ ചേവടികളെ പിന്തുടരാൻ കൊതിച്ച താൻ രാഷ്ട്രപിതാവിന്റെ പാദുകങ്ങളെ പിന്തുടരാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്!

ആ തിരിവിലെ വഴികാട്ടിയായിരുന്നു, അളക.

ഈ രക്തബിന്ദുക്കൾ അവൾ പിറന്ന നാടിന് കുങ്കുമപ്പൊട്ടുകൾ ചാർത്തിയിരിക്കുകയാണ്!

ശോഷിച്ച ശരീരവും, ശപിക്കപ്പെട്ട ശരീരവുമായി, തകർന്നൊരു കപ്പലിനെപ്പോലെ, താൻ മല്ലിക്കിന്റെ ആശുപത്രിയിൽ കയറിച്ചെന്ന ദിവസം—

ഉയരത്തിൽ അഞ്ചു മുറികളും, നീളത്തിൽ ഏഴു മുറികളും, വീതിയിൽ മൂന്ന് മുറികളുമുള്ള മല്ലിക്കിന്റെ ആശുപത്രി—

അളക—

തന്റെ മനസ്സിൽ പുഷ്പിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഓർമ്മകളിൽ ചിലതാണ് ഇവ.

ആസാമിലെ തോട്ടങ്ങളിൽ വളരെ അധികം വെള്ളക്കാരുണ്ട്. അവരുടെ സൌകര്യത്തിനാണ് ഡോ. മല്ലിക് ഒരു നേഴ്സിംഗ്ഹോം ഇടുവാൻ തീരുമാനിച്ചത്. വെള്ളക്കാരല്ലാത്ത ഉയർന്ന ഇന്ത്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും, സാധാരണ കൂലിത്തൊഴിലാളികൾക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വാർഡുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ജീവിതപ്പോരിൽ തോററു തോററുള്ളം കീറിക്കീറി, തന്റെ വ്യക്തിഗതമായ ആദർശങ്ങളെ ആരെത്തട്ടുകന്നു ജീവിതവൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കെതിരെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് ഒരതിമാനുഷനാകാതെ പിന്തിരിഞ്ഞതിൽ യാതൊരു അഭിമാനക്ഷതമോ ലജ്ജയോ തോന്നാതെ, ഹിമാലയത്തിലെ കരിമ്പാറക്കും മുള്ളിനും മഞ്ഞിനും കൂടി ചോരയൊലിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഉരുക്കിന്റെ കഠോരമായ ഹൃദയവുമായി താൻ വരാന്തയിലേക്കു കയറി—

തകർന്നൊരു കപ്പൽ! ഹൃദയത്തിന്റെ കാഠിന്യം ആ തകർച്ചയുടെ സന്തതിയായിരുന്നു. കാക്കി ഉടുപ്പ് മാത്രമല്ല ഒരുതക്ക്ചട്ടതന്നെ തനിക്കന്ന് ചേരുമായിരുന്നു.

—ഇച്ഛാശക്തിയില്ലെങ്കിലും.

തന്റെ ശരീരം കാക്കി ഉടുപ്പിനോട് ഇണങ്ങുന്നില്ലെങ്കിലും, തന്റെ തളരാവങ്ങൾക്ക്

പട്ടാളച്ചിട്ടയോടു് പിണക്കമൊന്നെങ്കിലും— ഇഷ്ടം..........

മനസ്സിനു്, ഇച്ഛാശക്തിക്കു് പിണക്കമില്ല!

വെള്ളിവിളക്കിലെ നെയ്ത്തിരിപോലെ ശാലീനമായിരുന്ന തന്റെ ഹൃദയം പട്ടുതിരി കത്താൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ജീവിതത്തിനു് പുതിയൊരർത്ഥവും, അഭിലാഷവും, ഇച്ഛാശക്തിയും നല്കി, എണ്ണയൊഴിച്ചു് തിരി നീട്ടിയതു്—

അളകേ! നീയാണു്.

അവൾ പിറന്ന നാട്ടിനു് തന്റെ രക്തബിന്ദുക്കൾ കുങ്കുമപ്പൊട്ടുകൾ ചാർത്തുകയാണു്!

മുമ്പിലുള്ള കുററിച്ചെടികൾ മാററി തനിക്കൊന്നു് മുന്നോട്ടു് നോക്കണം. എന്നാൽ ജമേദാർ ബാലകൃഷ്ണൻ പൂക്കളെല്ലാം പറിച്ചെറിയുന്ന തിരക്കിലാണു് ശത്രുക്കളുടെ കണ്ണുകൾ പൂക്കളുള്ള ഭാഗത്തിലേക്കു് കൂടുതൽ ആകൃഷ്ടമാകുമെന്നാണു് മൂപ്പരുടെ സിദ്ധാന്തം. താനതിനു് എതിരു നിന്നില്ല—

തനിക്കതിൽ വേദനയുണ്ടെങ്കിലും.

ആ വേദന എന്നോ തുടങ്ങിയതാണു്! തന്റെ കുരുന്നു ഹൃദയത്തിൽ അതിന്റെ ബീജാവാപം നടന്നിട്ടു് എത്ര വർഷങ്ങളായി!

ആ വേദനയാണു് തന്നെ ഒരു ദുർബ്ബലനാക്കിയതു്. കവിതയെഴുതുന്ന കരം തോക്കെടുക്കുമ്പോൾ പതറുന്നതും മറെറാന്നുകൊണ്ടല്ല.

തന്റെ തറവാടു് തകർന്നു് തരിപ്പണമാകുമ്പോൾ—താൻ വേദനിച്ചതും അതുകൊണ്ടാണു്. പക്ഷെ ആ വേദന വളം കൊടുത്തു വളർത്തിയ ദൗർബ്ബല്യം തന്നെ നിഷ്ക്രിയനായ വെറുമൊരു കാഴ്ചക്കാരനാക്കി മാററി

കുത്തഴിഞ്ഞ ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ദളങ്ങൾ ചേർത്തു തുന്നിയ തന്റെ പിതാവിന്റെ പാഠങ്ങളെ അനുധാവനം ചെയ്യാനുള്ള മോഹം തന്റെ കുരുന്നു ഹൃദയത്തിൽ തന്നെ മുളച്ചു പൊങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്'.

തന്റെ കുടുംബത്തിലെ പൂർവ്വചരിത്രം ഒരു കടംകഥ മാത്രമാണു്. പക്ഷെ ആ കുടുംബത്തിൽ നിന്നു് ബഹിഷ്കൃതയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ മകൻ കടംകഥകളുടെ ലോകത്തിലല്ല, തികച്ചും പരിവർത്തനവിധേയമായ ഒരു ലോകത്തിലാണു് പിറന്നതു്—

തന്റെ പിതാവു് എല്ലാം വലുതായിച്ചെയ്യുന്ന ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു—പക്ഷെ ജീവിതത്തിൽ തൊണ്ണൂററൊമ്പതു ശതമാനവും നിസ്സാര കാര്യങ്ങളാണെന്ന ബാലപാഠം അദ്ദേഹം മറന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു

മുത്തച്ഛന്റെ കാലശേഷം നാലുകെട്ടു് ചിതറിപ്പോയപ്പോൾ, കരപററിയതു അദ്ദേഹം മാത്രമാണു്.

ഉയരത്തിലേക്കു്, കൂടുതൽ ഉയരത്തിലേക്കു്, അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രയാണം, ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ വിസ്മരിക്കുന്നതിലാണു്—ചവിട്ടി മെതിക്കുന്നതിലാണു്—ചെന്നെത്തിയതു്—

ജീവിതം തന്നെ അങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിനു് നഷ്ടമായി.

തന്റെ വഞ്ചിയിൽ കയററിയവരെ കരക്കെത്തിക്കുന്നതിനു് മുമ്പു്, കണ്ടവരെ കണ്ടവരെ കയററുന്ന തിരക്കിൽ, ഒരു കുടുംബത്തിനു് വേണ്ടി ആയുഷ്കാലമത്രയും തലയും തടിയും മറന്നു് പാടുപെടുന്നതിനിടയിൽ—

ജീവിതമാസ്വദിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് കഴിഞ്ഞില്ല. പത്നിയുടെ കറയററ സ്നേഹമോ, പുത്രന്റെ കിടയററ ആദരമോ അദ്ദേഹത്തിനു് ലഭിച്ചില്ല. എന്നിട്ടും..........

എന്നിട്ടും, താനദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടരാൻ ആശിച്ചു—

പട്ടാളച്ചിട്ടയോടു് പിണക്കമാണെങ്കിലും—ഉല്ലാസം………

മനസ്സിനു്, ഉല്ലാസശക്തിക്കു് പിണക്കമില്ല!

വെള്ളിവിളക്കിലെ നെയ്ത്തിരിപോലെ ശാലീനമായിരുന്ന തന്റെ ഹൃദയം പടുതിരി കത്താൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ജീവിതത്തിനു് പുതിയൊരർത്ഥവും, അഭിലാഷവും, ഉല്ലാസശക്തിയും നല്കി, എണ്ണയൊഴിച്ചു് തിരി നീട്ടിയതു്—

അളകേ! നീയാണു്.

അവൾ പിറന്ന നാട്ടിനു് തന്റെ രക്തബിന്ദുക്കൾ കുങ്കുമപ്പൊട്ടുകൾ ചാർത്തുകയാണു്!

തുമ്പിലുള്ള കുററിച്ചെടികൾ മാററി തനിക്കൊന്നു് മുന്നോട്ടു് നോക്കണം. എന്നാൽ ജമേദാർ ബാലകൃഷ്ണൻ പൂക്കളെല്ലാം പറിച്ചെറിയുന്ന തിരക്കിലാണു് ശത്രുക്കളുടെ കണ്ണുകൾ പൂക്കളുള്ള ഭാഗത്തിലേക്കു് കൂടുതൽ ആകൃഷ്ടമാകുമെന്നാണു് മൂപ്പരുടെ സിദ്ധാന്തം. താനതിനു് എതിരു നിന്നില്ല—

തനിക്കതിൽ വേദനയുണ്ടെങ്കിലും.

ആ വേദന എന്നോ തുടങ്ങിയതാണു്! തന്റെ കുരുന്ന ഹൃദയത്തിൽ അതിന്റെ ബീജാവാപം നടന്നിട്ടു് എത്ര വർഷങ്ങളായി!

ആ വേദനയാണു് തന്നെ ഒരു ഉദ്ബുദ്ധനാക്കിയതു്. കവിതയെഴുതുന്ന കരം തോക്കെടുക്കുമ്പോൾ പതറുന്നതും മറെറാന്നുകൊണ്ടല്ല.

തന്റെ തറവാട്ടു് തകർന്നു് തരിപ്പണമാകുമ്പോൾ—താൻ വേദനിച്ചതും അതുകൊണ്ടാണു്. പക്ഷെ ആ വേദന വളം കൊടുത്തു വളർത്തിയ ദൌർബ്ബല്യം തന്നെ നിഷ്ക്രിയനായ വെറുമൊരു കാഴ്ചക്കാരനാക്കി മാററി

കുത്തഴിഞ്ഞ ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ദളങ്ങൾ ചേർത്തു തുന്നിയ തന്റെ പിതാവിന്റെ പാദങ്ങളെ അനുധാവനം ചെയ്യാനുള്ള മോഹം തന്റെ കുരുന്നു ഹൃദയത്തിൽ തന്നെ മുളച്ചു പൊങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

തന്റെ കുടുംബത്തിലെ പൂർവ്വചരിത്രം ഒരു കടംകഥ മാത്രമാണു്. പക്ഷെ ആ കുടുംബത്തിൽ നിന്നു് ബഹിഷ്കൃതയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ മകൻ കടംകഥകളുടെ ലോകത്തിലല്ല, തികച്ചും പരിവർത്തനവിധേയമായ ഒരു ലോകത്തിലാണു് പിറന്നതു്—

തന്റെ പിതാവു് എല്ലാം വലുതായിച്ചെയ്യുന്ന ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു—പക്ഷെ ജീവിതത്തിൽ തൊണ്ണൂററൊമ്പതു ശതമാനവും നിസ്സാരകാര്യങ്ങളാണെന്ന ബാലപാഠം അദ്ദേഹം മറന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു

മുത്തച്ഛന്റെ കാലശേഷം നാലുകെട്ടു് ചിതറിപ്പോയപ്പോൾ, കരപററിയതു അദ്ദേഹം മാത്രമാണു്.

ഉയരത്തിലേക്കു്, കൂടുതൽ ഉയരത്തിലേക്കു്, അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രയാണം, ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ വിസ്മരിക്കുന്നതിലാണു്—ചവിട്ടിമെതിക്കുന്നതിലാണു്—ചെന്നെത്തിയതു്—

ജീവിതം തന്നെ അങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിനു് നഷ്ടമായി.

തന്റെ വഞ്ചിയിൽ കയററിയവരെ കരക്കെത്തിക്കുന്നതിനു് മുമ്പു്, കണ്ടവരെ കണ്ടവരെ കയററുന്ന തിരക്കിൽ, ഒരു കുടുംബത്തിനു് വേണ്ടി ആയുഷ്ക്കാലമത്രയും തലയും തടിയും മറന്നു് പാടുപെടുന്നതിനിടയിൽ—

ജീവിതമാസ്വദിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് കഴിഞ്ഞില്ല. പത്നിയുടെ കറയററ സ്നേഹമോ, പുത്രന്റെ കിടയററ ആദരമോ അദ്ദേഹത്തിനു് ലഭിച്ചില്ല. എന്നിട്ടും………

എന്നിട്ടും, താനദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടരാൻ ആശിച്ചു—

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാജയം കാണാഞ്ഞിട്ടല്ല—ഹൃദയവിശാലത കണ്ടിട്ട്. പക്ഷെ......

തന്റെ കുടുംബം ഛിന്നഭിന്നമാകരുതെന്ന മോഹം—ഒരു നാലുകെട്ടിനുള്ളിൽ നൂറു ഭിത്തികളും, നൂറു കുടുംബങ്ങളുമുണ്ടാകരുതെന്ന ആഗ്രഹം—തങ്ങളുടെ തണലിനു് കീഴിൽ കള്ളത്മയും സ്നേഹവും പരത്തി ഏകോദരസഹോദരന്മാരുടെ ഒരു മരുമക്കത്തായത്തറവാട്ട് പുലരണമെന്ന വെമ്പൽ—ആദർശവും ആശയങ്ങളും നിറം കൊടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിലും, വിശാലമായ കാരുണ്യാതിരേകമൊന്നിനാൽ മാത്രം പരിതഃസ്ഥിതികളോട് പടവെട്ടി ഒരു കുടുംബത്തെ കാറ്റും കോളുമുള്ള ഒരു കടലിൽ സുഭദ്രം നയിച്ച പിതാവിനു അഭിമാനിക്കാവുന്ന പുത്രനാകണമെന്ന ഹൃദയാഭിലാഷം —

അവ തകരുകയായിരുന്നു.

ആ നാലുകെട്ടിലെ പ്രായം ചെന്ന ഓരോ വ്യക്തിക്കും പഠിപ്പുള്ള പുത്രന്മാർ ഉണ്ടാകാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ............അപ്പോൾ?

—ദുഃഖത്തിന്റെ വിഷബീജം വളരെ ആഴത്തിൽ തന്നെ നട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

വെണ്ണയും അപ്പവും മാത്രം തരുന്ന--മുഗ്ദ്ധഭാവങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം—

നമ്മുടെ തലയിലെവിടേയോ വിദ്യാഭ്യാസമെന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പൊളിഞ്ഞ കപ്പലുണ്ട്—അതു്—

—അവരെ നശിപ്പിച്ചു.

വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നാലുകെട്ടിനുള്ളിൽ ശ്വാസം മുട്ടി നശിക്കുമെന്നു് വിദ്യാസമ്പന്നരായ പുത്രന്മാർ വിശ്വസിച്ചു—

വിദ്യാസമ്പന്നരായ പുത്രന്മാരുള്ളപ്പോൾ തനിച്ചുള്ള ജീവിതമാണ് നല്ലതെന്നു് പ്രായം ചെന്നവർ കരുതി—

നാലുകെട്ടിലെ ഓരോ അകവും ഓരോ കുടുംബമായി വേറിട്ട് പോകണമെന്നു് അവർ ശഠിച്ചു തുടങ്ങി—

—നാലുകെട്ട് ഭസ്മപ്രായമായി.

വർഷങ്ങളായി ഒന്നിച്ച് ഒരു മനസ്സ് ഒരു ഹൃദയം എന്നപോലെ ജീവിച്ച്, പരസ്പരം സ്നേഹിച്ച്, വിശ്വസിച്ച്, മനസ്സിലാക്കി വന്ന കുടുംബം—

തകർന്നു.

മനുഷ്യന്റെ സ്വാർത്ഥത്തിനു് മുമ്പിൽ, വ്യക്തിഗതമായ ചിന്താഗതിക്കുമുമ്പിൽ—തലമുറ തലമുറയായി പടുത്തുയർത്തി വന്ന സ്നേഹബന്ധങ്ങൾക്കു് നില്ക്കള്ളിയില്ലാതായി.

ആ അന്ധകാരതമസ്സിൽ ഒരു കെടാവിളക്കായിരുന്നു - ഹേമ.

ഒരിളയ സഹോദരിയെന്ന നിലയിൽ താൻ സ്നേഹിച്ചുപോന്ന—ഹേമ.

തുമ്പിക്കൈ കണക്കെ മഴ പെയ്യുന്ന തുലാവർഷത്തിൽ, കല്ലും മണലും മുള്ളും ചേറും കൊണ്ട് മലകളിൽ നിന്നു് സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ—അഹന്തയുടെ—സുഖസ്വപ്നങ്ങളുടെ പ്രവാഹം ആഞ്ഞലറി വന്നപ്പോൾ—

തലമുറകളായി മനുഷ്യൻ വളർത്തിയെടുത്ത—പണിതുയർത്തിയ—സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെ അണക്കെട്ട് തകർന്നടഞ്ഞപ്പോൾ—

താൻ ഹേമയോടപേക്ഷിച്ചു:—

—"നാലുകെട്ടിനെ തകർച്ചയിൽ നിന്നു് രക്ഷിക്കുക എന്ന മഹായത്നത്തിൽ നീയും ഒരു ഭാഗഭാക്കാകുക."

ആ കെടാവിളക്ക് കയ്യിലെടുത്തു നാലുകെട്ടിനെ പ്രകാശമാനമാക്കാമെന്നു് താനാശിച്ചു—

—"നമ്മുടെ പരസ്പരബന്ധം കുത്തഴിഞ്ഞ ഈ കുടുംബത്തിനെ അടുപ്പിക്കും."

കുടുംബത്തിന്റെ പരസ്പരബന്ധം അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കാൻ താനവളോട് പ്രാർത്ഥിച്ചുനോക്കി—

—"ഹേമേ, ഈ വിശാലമായ മുറി എന്റെ ഹൃദയമാണ്. ആ അലമാറ നിറയെ ഇരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ എന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിന് രൂപവും ഭാവവും നല്കുന്നു—അവക്കെന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ട്. ഈ കിടക്കുന്ന കസേരകൾ എല്ലാവർക്കും വിശ്രമിക്കാനുള്ളതാണ്. ഓടക്കുഴലൂതി കള്ളച്ചിരി എറിഞ്ഞുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഈ ലോകത്തിലെ മൂഢത്വം കണ്ട് ചിരിക്കുകയാണ്. ശേഷം സ്ഥലം മുഴുവൻ ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്—അവിടമെല്ലാം നിനക്ക് സഞ്ചരിക്കാനുള്ളതാണ്."

പക്ഷെ—

നാലുകെട്ടിന്റെ, ഭിത്തികൾ കൊണ്ട് സങ്കീർണ്ണമാക്കിയ, ഉൾഭാഗം പോലെ, ഇടുങ്ങിയതായിരുന്നു അവളുടെ ചിന്താഗതി. അതിൽ ഭൂതവും ഭാവിയും അസ്തപ്രജ്ഞമായിരുന്നു—വർത്തമാനകാലത്തിലെ പുളിങ്കുരുവും ശോമാങ്ങയും അവൾക്ക് കൂടുതൽ രുചിപ്രദമായിരുന്നിരിക്കാം.

—ഭൂതത്തിൽനിന്ന് വർത്തമാനവും, വർത്തമാനത്തിൽ നിന്ന് ഭാവിയും വാർഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന ആദർശങ്ങളുടെ ലോകത്തിലേക്ക്—

സ്വാർത്ഥത്തിനേക്കാൾ പൊതുഗുണത്തിന് വില കല്പിക്കുന്ന സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെ ലോകത്തിലേക്ക്—

ആ പോത്തുംവണ്ടി തെളിച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ താൻ ശ്രമിച്ചു..........

..........പരാജിതനായി.

പെൺമാനിന്റെ കണ്ണിണയോ—തത്തച്ചുണ്ടുകളോ—മുല്ലപ്പൂ നാണിക്കുന്ന പുഞ്ചിരിയോ—സ്വപ്നം മയങ്ങുന്ന കടമിഴിക്കോണുകളോ—

ഹേമേ, നിനക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല!

പുഞ്ചിരിയുടെ ഇടിമിന്നലുകൾ നിന്റെ ചുണ്ടുകളിൽ അല തല്ലിയിരുന്നില്ല—

വസ്ത്രാഞ്ചലം കൊണ്ട്, പൊട്ടിവിരിഞ്ഞ പുഞ്ചിരിപ്പൂവിനെ മറച്ചു പിടിക്കാൻ, നിന്നോടാരും പറയുമായിരുന്നില്ല—

—നീയൊരു സുന്ദരി ആയിരുന്നില്ല!

പക്ഷെ, ഒരു മഹായത്നത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ—നിന്നെ ഞാൻ ക്ഷണിച്ചു.

സുന്ദരികളേക്കാൾ സൌന്ദര്യബോധം സൌന്ദര്യമില്ലാത്തവർക്കാണ്. ഹേമയും സൌന്ദര്യത്തിന്റെ പുറംപൂച്ചുതേടി ദിവസങ്ങൾ എണ്ണിയിരുന്നു..........

....ഒരു സ്കൂൾ മാസ്റ്ററുടെ—എല്ലുന്തി, ഒരായിരം വളവുകളും, കണ്ണടയുമുള്ള ഒരു നാലാം ക്ലാസ് അദ്ധ്യാപകന്റെ—വീട്ടിലേക്കാണ് വിധി അവളെ തള്ളിവിട്ടത്!

മക്കൾ പഠിപ്പുകാരായി—

ഭാഗവും നേടി അന്തേവാസികൾ ഓരോരുത്തരായി ഇറങ്ങിപ്പോയി—

ഒരു നാലുകെട്ട് അനേകം കുടുംബങ്ങളായി—

ആ പൊട്ടിത്തെറിയിൽ പലതും തകർന്നു, പലതും മാറിമറഞ്ഞു, പലതും അപ്രത്യക്ഷമായി.

ഒരു തകർന്ന കപ്പലായി, താൻ.

ആ ഡ്രാമിലെ തോട്ടങ്ങൾ, കുന്നിന്മേൽ കുരു എന്നപോലെ ശരീരവ്യാധിയും തന്നു.

—"നമ്മുടെ പരസ്പരബന്ധം കുത്തഴിഞ്ഞ ഈ കുടുംബത്തിനെ അടുപ്പിക്കും."

കുടുംബത്തിൻെറ പരസ്പരബന്ധം അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കാൻ താനവളോട് പ്രാർത്ഥിച്ചുനോക്കി—

—"ഹേമേ, ഈ വിശാലമായ മുറി എൻെറ ഹൃദയമാണ്. ആ അലമാറ നിറയെ ഇരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ എൻെറ മസ്തിഷ്കത്തിനു രൂപവും ഭാവവും നല്കുന്നു—അവക്കെൻെറ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ട്. ഈ കിടക്കുന്ന കസേരകൾ എല്ലാവർക്കും വിശ്രമിക്കാനുള്ളതാണ്. ഓടക്കുഴലൂതി കള്ളച്ചിരി എറിഞ്ഞുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഈ ലോകത്തിലെ മൂഢത്വം കണ്ട് ചിരിക്കുകയാണ്. ശേഷം സ്ഥലം മുഴുവൻ ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്—അവിടമെല്ലാം നിനക്ക് സഞ്ചരിക്കാനുള്ളതാണ്."

പക്ഷെ—

നാലുകെട്ടിൻെറ, ഭിത്തികൾ കൊണ്ട് സങ്കീർണ്ണമാക്കിയ, ഉൾഭാഗം പോലെ, ഇടുങ്ങിയതായിരുന്നു അവളുടെ ചിന്താഗതി. അതിൽ ഭൂതവും ഭാവിയും അസ്തപ്രജ്ഞമായിരുന്നു—വർത്തമാനകാലത്തിലെ പുളിനത്വവും ഗോമാങ്ങയും അവൾക്ക് കൂടുതൽ രുചിപ്രദമായിരുന്നിരിക്കാം.

—ഭൂതത്തിൽനിന്നു് വർത്തമാനവും, വർത്തമാനത്തിൽ നിന്നു് ഭാവിയും വാർത്തെടുക്കുന്ന ആദർശങ്ങളുടെ ലോകത്തിലേക്ക്—

സ്വാർത്ഥത്തിനേക്കാൾ പൊതുഗുണത്തിന്നു് വില കല്പിക്കുന്ന സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെ ലോകത്തിലേക്ക്—

ആ പോത്തുംവണ്ടി തെളിച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ താൻ ശ്രമിച്ചു.........

...........പരാജിതനായി.

പെൺമാനിൻെറ കണ്ണിണയോ—തത്തച്ചുണ്ടുകളോ—മുല്ലപ്പൂ നാണിക്കുന്ന പുഞ്ചിരിയോ—സ്വപ്നം മയങ്ങുന്ന കടമിഴിക്കോണുകളോ—

ഹേമേ, നിനക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല!

പുഞ്ചിരിയുടെ ഇടിമിന്നലുകൾ നിൻെറ ചുണ്ടുകളിൽ അല തല്ലിയിരുന്നില്ല—

വസ്ത്രാഞ്ചലം കൊണ്ട്, പൊട്ടിവിരിഞ്ഞ പുഞ്ചിരിപ്പൂവിനെ മറച്ചു പിടിക്കാൻ, നിന്നോടാരും പറയുമായിരുന്നില്ല—

—നീയൊരു സുന്ദരി ആയിരുന്നില്ല!

പക്ഷെ, ഒരു മഹായത്നത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ—നിന്നെ ഞാൻ ക്ഷണിച്ചു.

സുന്ദരികളേക്കാൾ സൌന്ദര്യബോധം സൌന്ദര്യമില്ലാത്തവർക്കാണ്. ഹേമയും സൌന്ദര്യത്തിൻെറ പുറംപൂച്ചുതേടി ദിവസങ്ങൾ എണ്ണിയിരുന്നു...........

....ഒരു സ്കൂൾ മാസ്റ്ററുടെ—എല്ലന്തി, ഒരായിരം വളവുകളും, കണ്ണടയുമുള്ള ഒരു നാലാം ക്ലാസ് അദ്ധ്യാപകൻെറ—വീട്ടിലേക്കാണ് വിധി അവളെ തള്ളിവിട്ടതു്!

മക്കൾ പഠിപ്പുകാരായി—

ഭാഗവും നേടി അന്തേവാസികൾ ഓരോരുത്തരായി ഇറങ്ങിപ്പോയി—

ഒരു നാലുകെട്ട് അനേകം കുടുംബങ്ങളായി—

ആ പൊട്ടിത്തെറിയിൽ പലതും തകർന്നു, പലതും മാറിമറഞ്ഞു, പലതും അപ്രത്യക്ഷമായി.

ഒരു തകർന്ന കപ്പലായി, താൻ.

ആ ഡ്രാമിലെ തോട്ടങ്ങൾ, കുനിന്മേൽ കുരു എന്നപോലെ ശരീരവ്യാധിയും തന്നു.

ഹൃദയത്തിലാരംഭിച്ച്—അതിനെ കാൻതീന്ന്—ശരീരത്തിലേക്ക് കടന്നുചെന്നു രോഗം—

വ്യക്തിത്വത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. താൻ ചിന്താകുലനായി.

ഇന്ന് താൻ മറെറാരു നാലുകെട്ടിൻെറ രക്ഷക്കായി പടപൊരുതുകയാണ്—ലഡാക്കിലെ മലഞ്ചെരുവുകളിൽ.

കാഷ്മീരിൻെറ മണ്ണിൽ അളകയുടെ ഓർമ്മക്കവേണ്ടി രക്തബിന്ദുക്കാം കൊണ്ട് കുങ്കുമപ്പൊട്ട് തൊട്ടുവിക്കുകയാണ്.

—! അവാം സുന്ദരമായ ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നു........!

അവളുടെ അച്ഛൻ ലഡാക്കിൽ സമരം ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

സന്തോഷത്തിൻെറ സന്ദേശവാഹികയായി അളക നടന്നുവരുന്നതു കാണാം. നേഴ്സ് നളിനി പല ജോലികളും അവളെയാണ് ഏല്പിക്കുക.

മറെറാരു ഫ്ളോറൻസ് നൈററിൻഗേലിനെപ്പോലെ ദീപവും ഏന്തി അവാം വരാറില്ലായിരിക്കാം—പക്ഷെ അവളുടെ നോട്ടത്തിലും നടപ്പിലും മറെറാരു ഫ്ളോറൻസിനെ കാണാൻ തങ്ങാംക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇൻഫൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുള്ള വാർഡിൽ അവളൊരു പതിവുകാരിയായിരുന്നു.

തൻെറ ഹൃദയം കാരിരുമ്പിൻേറതായി മാറിയിരുന്നു. അളക ആർക്കോ മരുന്ന് കൊടുക്കുകയാണ്. ഏതോ ഒരു രോഗിയുടെ മകൻ ആ വഴി ഓടിവന്നു. തനിക്ക് വെച്ചിരുന്ന ഉച്ചഭക്ഷണം അവൻ തട്ടിക്കളഞ്ഞു—തികച്ചും അറിയാതെ. പക്ഷെ, താനവനെ തെരുതെരെ പ്രഹരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

അളകയാണ് അവനെ പിടിച്ചുമാററിയതു്.

—"താങ്കളൊരു കുടുംബം തകക്കും."

ഇടിവെട്ടേററ പോലെ താനവളെ തറച്ചു നോക്കി ഇരുന്നുപോയി. അതൊരടിയായിരുന്നു—താങ്കളൊരു കുടുംബം തകക്കും.

താനവളുമായി ഇടപഴകി. "താങ്കാം നശിക്കാൻ ജനിച്ചതല്ല. ഈ ഗർത്തത്തിൽനിന്ന് കൂടുതൽ ശക്തിയാർജ്ജിച്ച് താങ്കാം ഉയർത്തെഴുന്നേല്ക്കു; ഒരതിമാനുഷനാകു"—അളക പറയും.

ഒരു കൊടുങ്കാററടിച്ചു!

അതിൻെറ ശക്തിയിൽ ആസ്സാമിലെ തേയിലത്തോട്ടങ്ങാം നിന്നു വിറച്ചു!

താനാ കൊടുങ്കാററിൽ ഒരാലില പോലെ അടിമുടി വിറച്ചുപോയി!

— അളക ലഡാക്കിലേക്ക് പോയിരിക്കുന്നു. തൻെറ മാതാവായ നേഴ്സ് നളിനിയുടെ ഒത്താശകളോടെ അവാം ലഡാക്കിലേക്ക് വിവരമില്ലാതെ പിതാവിനെ തേടി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അടുത്ത ദിവസം നേഴ്സ് നളിനിയോട് പലതും ചോദിച്ചു: "ഇതു ശരിയാണോ?"

അവാം നിർവ്വികാരയായി, അക്ഷോഭ്യയായി പറയും: ശരിയാണ്.

അതു ശരിയായിരുന്നു—അതോടൊപ്പം മററു പലതും ശരിയായിരുന്നു താൻ ലഡാക്കിലെ മുന്നണിയിൽ ഇന്നുന്നം പിടിച്ച് കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നതും ശരിയാണ്.

ഹൃദയത്തിൽ നിന്നാരംഭിച്ച്—വേച്ചും വിറച്ചും, പങ്ങിയും, പതുങ്ങിയും, നിന്നും നടന്നും, ദേഹത്തിലേക്ക് കടന്ന്—അതിനെ കാൻ

തിന്നാൻ തുടങ്ങിയ രോഗത്തെ—

താൻ ലഡാക്കിലെ മലംചെരുവുകളിൽ നേരിടുകയാണ്.

ശരീരത്തിലെ വ്യാധിയെ വൈദ്യശാസ്ത്രം നശിപ്പിച്ചു.

മനസ്സിലെ രോഗത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ കാഷ്മീരിലെ മണ്ണിൽ, ലില്ലിപ്പൂക്കൾ പുഞ്ചിരിക്കുന്ന പൊന്തക്കാടുകളിൽ, രക്തബിന്ദുക്കൾ കൊണ്ട് കുങ്കുമപ്പൊട്ടു തൊടുവിക്കുകയാണ് താൻ....

ഇച്ഛാശക്തി മനസ്സിന്റെ തരളമായ ഭാവങ്ങളോട് പടവെട്ടി മുന്നേറുകയാണ്.

താനാദ്യം എഴുതിയ കവിത!

അനന്തമായി അനസ്യൂതമായി, ഒരു ഒററയടിപ്പാത മണലാരണ്യത്തിലൂടെ വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞു പോവുകയാണ്. ഒരു മാൻ മൃഗമരീചികകളെ തേടി ആ വഴി ഓടിപ്പോയി

ഹേമേ, അന്നു നീയായിരുന്നു ആ ജലതൃഷ്ണ. പക്ഷെ, ആ മാൻ ദാഹം കൊണ്ട് തളന്ന് മരിച്ചുവീണില്ല.

അതിന്റെ വ്യക്തിത്വം ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടില്ല!

അതുയർത്തെഴുന്നേററിരിക്കുന്നു!

ഒരു വലിയ നാലുകെട്ടിന്റെ അഖണ്ഡതക്ക് വേണ്ടി—ആദർശങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി—തന്റെ നാട്ടിനു് വേണ്ടി—

താനുയിർത്തെഴുന്നേററിരിക്കുന്നു!

Contact,

THE COCHIN ALL SPORTS

BROADWAY

ERNAKULAM

Dealers in:

—SPORTS

—TOYS

—PRIZE CUPS

PHONE: 349

തിന്നാൻ തുടങ്ങിയ രോഗത്തെ—

താൻ ലഡാക്കിലെ മലംചെരുവുകളിൽ നേരിടുകയാണ്.

ശരീരത്തിലെ വ്യാധിയെ വൈദ്യശാസ്ത്രം നശിപ്പിച്ചു.

മനസ്സിലെ രോഗത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ കാഷ്മീരിലെ മണ്ണിൽ, ലില്ലിപ്പൂക്കൾ പുഞ്ചിരിക്കുന്ന പൊന്തക്കാടുകളിൽ, രക്തബിന്ദുക്കൾ കൊണ്ട് കുങ്കുമപ്പൊട്ടു തൊടുവിക്കുകയാണ് താൻ....

ഇച്ഛാശക്തി മനസ്സിന്റെ തരളമായ ഭാവങ്ങളോട് പടവെട്ടി മുന്നേറുകയാണ്.

താനാദ്യം എഴുതിയ കവിത!

അനന്തമായി അനുസ്യൂതമായി, ഒരു ഒറ്റയടിപ്പാത മണലാരണ്യത്തിലൂടെ വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞു പോവുകയാണ്. ഒരു മാൻ മൃഗമരീചികകളെ തേടി ആ വഴി ഓടിപ്പോയി

ഹേമേ, അന്നു നീയായിരുന്നു ആ ജലതൃഷ്ണ. പക്ഷെ, ആ മാൻ ദാഹം കൊണ്ട് തളന്ന് മരിച്ചുവീണില്ല.

അതിന്റെ വ്യക്തിത്വം ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടില്ല!

അതുയർത്തെഴുന്നേറ്റിരിക്കുന്നു!

ഒരു വലിയ നാലുകെട്ടിന്റെ അഖണ്ഡതക്ക് വേണ്ടി—ആദർശങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി—തന്റെ നാട്ടിനു് വേണ്ടി—

താനുയിർത്തെഴുന്നേറ്റിരിക്കുന്നു!

Contact,

THE COCHIN ALL SPORTS

BROADWAY

ERNAKULAM

Dealers in:

—SPORTS

—TOYS

—PRIZE CUPS

PHONE: 349

ചെറുകഥ:- അന്നും ഇന്നും

പ്രസാദ് കെ. ആർ., പി. യു. സി.

ഭാഷയിലെ ചെറുകഥാവിഭാഗം നാളിതുവരെ നേടിയ പുരോഗതി തികച്ചും ആശാവഹമാണ്. മലയാളചെറുകഥാമണ്ഡലം വളരെയേറെ പരിപുഷ്ടമായിക്കഴിഞ്ഞു. വിപ്രിയജനകമായ വീരകഥാകഥനത്തിൽനിന്നും ചരിത്രാഖ്യാനരീതിയിൽനിന്നും ബഹുദൂരം അകന്നു സഞ്ചരിച്ച്, സാമൂഹികജീവിതപ്രതിഫലനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം അസൂയാവഹമായ രീതിയിൽ അനുക്രമം അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അത്ഭുതാവഹമാണീ വളർച്ച.

എം. ആർ. കെ. സി, ഒട്ടവിൽ, എന്നിവരിൽ നിന്നും കിളുത്ത് മലബാർ കെ സുകുമാരൻ, ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള തുടങ്ങിയവരിലൂടെ വേരുറപ്പിച്ച്, ദേവ്, തകഴി, പൊറ്റെക്കാട്ട്, പൊൻകുന്നം വർക്കി, കാരൂർ, ബഷീർ, ഉറൂബ്, ലളിതാംബികാ അന്തർജ്ജനം, മുതലായവരിലൂടെ വളർന്ന്, പടർന്ന് പന്തലിച്ച് നിൽക്കുന്ന ഭാഷാചെറുകഥാവൃക്ഷം, ടി. പത്മനാഭൻ, എം. ടി. കെ. ടി., കോവിലൻ, നന്തനാർ, നന്ദിനിക്കുട്ടി, മാധവിക്കുട്ടി, രാജലക്ഷ്മി എന്നിവരിലൂടെ പുഷ്പിച്ച് സാഹിത്യത്തിന്റെ വസന്താരാമത്തിൽ നറുമണം ചൊരിയുകയാണിന്ന്. അന്നു തൊട്ടിന്നോളം മലയാളചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം ആർജ്ജിച്ച മഹത്തും ബൃഹത്തുമായ ആ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചും, ചെറുകഥയിലെ ആധുനിക പ്രവണതകളെക്കുറിച്ചും, കുറഞ്ഞതോതിൽ ഒന്നു പരിചിന്തനം ചെയ്യുവാനാണെന്റെ ശ്രമം.

ആവിർഭാവം

നോവൽ, ജീവചരിത്രം, യാത്രാവിവരണം, ഉപന്യാസം തുടങ്ങിയ വിവിധ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കെന്നപോലെ ചെറുകഥയ്ക്കും മലയാളത്തിൽ ജന്മം നൽകിയത്, ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ്ഭരണമാണ്. പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി, തിരുവിതാംകൂറും, കൊച്ചിയും, മലബാറും (ഇന്നത്തെ ഐക്യകേരളം) വെള്ളക്കാരുടെ അധീനതയിലായിത്തീർന്നു. കേരളക്കരയിൽ ആംഗലവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നാന്ദി കുറിച്ചതു് ഇക്കാലത്താണ്. പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാർ, വിദ്യാലയങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ സ്ഥാപിച്ച്, പാശ്ചാത്യസംസ്ക്കാരം ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിലും, മതപരിവർത്തനം നടത്തുന്നതിലും സമഗ്രവും സർവ്വംകഷവുമായ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷിനോടൊപ്പം മലയാളവും പഠിപ്പിക്കുവാൻ അവർ മറന്നില്ല. ക്രമേണ ധാരാളം മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സഹായം, അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു. ഇതോടുകൂടി, നോവൽ, ചെറുകഥ, ഉപന്യാസം എന്നിത്യാദി പ്രമുഖസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഉടലെടുത്തു. ബ്രിട്ടീഷ് മിഷനറിമാർ തന്നെ ആരംഭിച്ച പത്രപ്രവർത്തനവും ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ സാരമായി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആദ്യകാലകഥകൾ

എം. ആർ. കെ. സി., ഒട്ടവിൽ, എന്നിവ

താണു്. മലയാളത്തിലെ പ്രാരംഭകാലകാഥികന്മാർ എന്നു് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. നാമിന്നു കാണുന്ന കഥനരീതിയിൽ നിന്നും തികച്ചും വിഭിന്നമായ ഒരു രീതിയാണു് അവർ അവലംബിച്ചിരുന്നതു്. നാടോടിക്കഥകളുടേയും, വീരചരിത്രങ്ങളുടേയും, പ്രകാരാന്തരങ്ങളായിരുന്നു അവരുടെകഥകൾ എന്നു് പറയുന്നതിൽ തെററില്ല. ചരിത്രസംഭവങ്ങളും, പഴംകഥകളും മററും തിരഞ്ഞെടുത്തു്, അവയെ സ്വമനോധർമ്മാനുസരണം, സ്വന്തമായ ശൈലിയിൽ, ചെറുകഥാരൂപേണ പുറത്തിറക്കുകയായിരുന്നു പ്രാരംഭകാല കാഥികന്മാർ പ്രായേണ ചെയ്തിരുന്നതു്. പിന്നീടു്, ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള, മൂർക്കോത്തു് കുമാരൻ, മലബാർ കെ. സുകുമാരൻ, എന്നിവരുടെ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും ചെറുകഥാരചനയിൽ പ്രകടമായ വ്യതിയാനങ്ങൾ സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ ചെറുകഥാ നിർമ്മാണത്തിൽ, നൂതനവും, സമൂലവുമായ ഒരു പരിവർത്തനം സംഭവിയ്ക്കാൻ പിന്നേയും കുറേ കാലം കൂടി കാത്തിരിയ്ക്കേണ്ടിവന്നു

പരിവർത്തനം വരുന്നു!

ചെറുകഥയിൽ ഇടക്കാലത്തുണ്ടായ പരിഷ്ക്കരണത്തിനും, പരിവർത്തനത്തിനും നിദാനമായിരുന്നിട്ടുള്ള സംഗതികൾ അസംഖ്യമാണു്. പാശ്ചാത്യകഥകൾക്കു് മലയാളത്തിൽ കൈവന്ന പ്രചുരപ്രചാരം ഇവയിൽ സർവ്വഥാ പ്രാഥമ്യവും പ്രാമുഖ്യവും അർഹിയ്ക്കുന്നു. കേസരി ബാലകൃഷ്ണപിള്ള കേസരിയിലൂടെ വിവർത്തനം ചെയ്തു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച, മോപ്പസാങ്ങു്, ചെക്കോവു്, ടോൾസ്റ്റോയ് തുടങ്ങിയ പ്രഥിതരായ പാശ്ചാത്യകഥാകൃത്തുക്കളുടെ കഥകൾ, കേരളസാഹിത്യത്തിൽ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത വലുതാണു്. പാശ്ചാത്യകഥാകൃത്തുക്കളുടെ പ്രത്യേകമായ ആഖ്യാനരീതിയും, പ്രമേയം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ അവർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന അനുകരണാർഹമായ പാടവവും, നമ്മുടെ ചെറുകഥാകൃത്തുക്കളെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു. ദേവു്, തകഴി, ബഷീർ തുടങ്ങി ഇന്നു് മലയാളത്തിൽ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്നകാഥികന്മാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും മാന്ത്രികമായ ഈ സ്വാധീനവലയത്തിനുള്ളിൽ വളർന്നു വന്നവരത്രെ!

പാശ്ചാത്യകഥകളുടെ പ്രേരണയിൽ നിന്നും നവംനവങ്ങളായ പല പ്രവണതകളും ചെറുകഥയിൽ നാമെടുത്തു. പഴംകഥകളും മററും ചെറുകഥകളാക്കി മാററിയിരുന്ന പഴയ രീതിയിൽ ഇതോടുകൂടി സ്പഷ്ടമായ പല ഭേദങ്ങളും ഉണ്ടായി. നിത്യജീവിതത്തിലെ ഹൃദയസ്പർശിയായ അനുഭവശതങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള എണ്ണമററ ചെറുകഥകൾക്കു് മലയാളം രൂപംനൽകി. തകഴി, ദേവു്, പൊറേറക്കാട്ടു്, തുടങ്ങിയ പേരെടുത്ത പല കാഥികരുടേയും കഥകൾ ഈ പരിവർത്തനത്തിൻെറ സന്തതികളത്രെ. തകഴി പ്രഭൃതികൾ, സാധാരണക്കാരൻെറയും, കർഷകൻെറയും പരുപരുത്ത ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടു്, പലപ്പോഴും തങ്ങളുടെ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ നടത്തിയപ്പോൾ, ദേവും കൂട്ടുകാരും അതിൽനിന്നും അല്പം ഉയർന്നു് ഇടത്തരക്കാരൻെറ ജീവിതരീതിയെ പകർത്തിക്കാണിയ്ക്കാനാണു് അധികവും താന്താങ്ങളുടെ തൂലികകൾ ചലിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അതെന്തായാലും മർത്ത്യസഞ്ചയത്തിൻെറ ദൈനംദിനജീവിതരീതിയേയും അധുനാതന പ്രശ്നങ്ങളേയും മുഖ്യമായി പ്രപഞ്ചനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഇത്തരം കഥകൾ കരസ്ഥമാക്കിയ അപ്രതിമമായ വളർച്ച്, ക്രമേണ പഴയരീതിയിലുള്ള ചെറുകഥാനിർമ്മാണരീതിയെ പാടെ വിപാടനം ചെയ്യുന്നതിലാണു് പര്യവസാനിച്ചതു്. ഇന്നു് പഴയരീതിപിടിച്ചുകൊണ്ടെഴുതപ്പെടുന്ന കഥകൾ കാണാനേ ഇല്ല.

യുവതലമുറയുടെ രംഗപ്രവേശം!

ഭാഷാചെറുകഥയുടെ ഈ അടുത്ത കാലത്തെ ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കൊന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ, ഏവർക്കും ബോദ്ധ്യമാകുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ടു്. പഴയ തലമുറയുടെ വിശ്രമവും, പുതിയ കാഥി

താണ്. മലയാളത്തിലെ പ്രാരംഭകാലകാഥികന്മാർ എന്നു് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. നാമിന്നു കാണുന്ന കഥനരീതിയിൽ നിന്നും തികച്ചും വിഭിന്നമായ ഒരു രീതിയാണു് അവർ അവലംബിച്ചിരുന്നതു്. നാടോടിക്കഥകളുടേയും, വീരചരിത്രങ്ങളുടേയും, പ്രകാരാന്തരങ്ങളായിരുന്നു അവരുടെകഥകൾ എന്നു് പറയുന്നതിൽ തെററില്ല. ചരിത്രസംഭവങ്ങളും, പഴംകഥകളും മററും തിരഞ്ഞെടുത്തു്, അവയെ സ്വമനോധർമ്മാനുസരണം, സ്വന്തമായ ശൈലിയിൽ, ചെറുകഥാരൂപേണ പുറത്തിറക്കുകയായിരുന്നു പ്രാരംഭകാലകാഥികന്മാർ പ്രായേണ ചെയ്തിരുന്നതു്. പിന്നീട്ട്, ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള, മൂക്കോത്തു് കുമാരൻ, മലബാർ കെ. സുകുമാരൻ, എന്നിവരുടെ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും ചെറുകഥാരചനയിൽ പ്രകടമായ വ്യതിയാനങ്ങൾ സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ ചെറുകഥാ നിർമ്മാണത്തിൽ, നൂതനവും, സമൂലവുമായ ഒരു പരിവത്തനം സംഭവിയ്ക്കാൻ പിന്നേയും കുറേ കാലം കൂടി കാത്തിരിയ്ക്കേണ്ടിവന്നു

പരിവത്തനം വരുന്നു!

ചെറുകഥയിൽ ഇടക്കാലത്തുണ്ടായ പരിഷ്ക്കരണത്തിനും, പരിവത്തനത്തിനും നിദാനമായിരുന്നിട്ടുള്ള സംഗതികൾ അസംഖ്യമാണു്. പാശ്ചാത്യകഥകൾക്കു് മലയാളത്തിൽ കൈവന്ന പ്രചുരപ്രചാരം ഇവയിൽ സവ്വ്ഥാ പ്രാഥമ്യവും പ്രാമുഖ്യവും അർഹിയ്ക്കുന്നു. കേസരി ബാലകൃഷ്ണപിള്ള കേസരിയിലൂടെ വിവർത്തനം ചെയ്തു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച, മോപ്പസാങ്ങ്, ചെക്കോവ്, ടോൾസ്റ്റോയ് തുടങ്ങിയ പ്രഥിതരായ പാശ്ചാത്യകഥാകൃത്തുക്കളുടെ കഥകൾ, കേരളസാഹിത്യത്തിൽ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത വലുതാണു്. പാശ്ചാത്യകഥാകൃത്തുക്കളുടെ പ്രത്യേകമായ ആഖ്യാനരീതിയും, പ്രമേയം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ അവർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന അനുകരണാർഹമായ പാടവവും, നമ്മുടെ ചെറുകഥാകൃത്തുക്കളെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു. ദേവു്, തകഴി, ബഷീർ തുടങ്ങി ഇന്നു് മലയാളത്തിൽ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്നകാഥികന്മാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും മാന്ത്രികമായ ഈ സ്വാധീനവലയത്തിനുള്ളിൽ വളർന്നു വന്നവരത്രെ!

പാശ്ചാത്യകഥകളുടെ പ്രേരണയിൽ നിന്നും നവംനവങ്ങളായ പല പ്രവണതകളും ചെറുകഥയിൽ നാമ്പെടുത്തു. പഴംകഥകളും മററും ചെറുകഥകളാക്കി മാററിയിരുന്ന പഴയ രീതിയിൽ ഇതോടുകൂടി സ്പഷ്ടമായ പല ഭേദങ്ങളും ഉണ്ടായി. നിത്യജീവിതത്തിലെ ഹൃദയസ്പർശിയായ അനുഭവശതങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു കൊണ്ടുള്ള എണ്ണമററ ചെറുകഥകൾക്കു് മലയാളം രൂപംനൽകി. തകഴി, ദേവു്, പൊററെക്കാട്ടു്, തുടങ്ങിയ പേരെടുത്ത പല കാഥികരുടേയും കഥകൾ ഈ പരിവർത്തനത്തിൻെറ സന്തതികളത്രെ. തകഴി പ്രഭൃതികൾ, സാധാരണക്കാരൻെറയും, കർഷകൻെറയും പരുപരുത്ത ജീവിതയാഥാത്ഥ്യങ്ങളെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടു്, പലപ്പോഴും തങ്ങളുടെ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ നടത്തിയപ്പോൾ, ദേവും കൂട്ടുകാരും അതിൽനിന്നും അല്പം ഉയർന്നു് ഇടത്തരക്കാരൻെറ ജീവിതരീതിയെ പകർത്തിക്കാണിയ്ക്കാനാണു് അധികവും താന്താങ്ങളുടെ തൂലികകൾ ചലിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അതെന്തായാലും മർത്ത്യസഞ്ചയത്തിൻെറ ദൈനംദിനജീവിതരീതിയേയും അധുനാതന പ്രശ്നങ്ങളേയും മുഖ്യമായി പ്രപഞ്ചനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഇത്തരം കഥകൾ കരസ്ഥമാക്കിയ അപ്രതിമമായ വളച്ച്, ക്രമേണ പഴയരീതിയിലുള്ള ചെറുകഥാനിർമ്മാണരീതിയെ പാടെ വിപാടനം ചെയ്യുന്നതിലാണു് പര്യവസാനിച്ചതു്. ഇന്നു് പഴയരീതിപിടിച്ചുകൊണ്ടെഴുതപ്പെടുന്ന കഥകൾ കാണാനേ ഇല്ല.

യുവതലമുറയുടെ രംഗപ്രവേശം!

ഭാഷാചെറുകഥയുടെ ഈ അടുത്ത കാലത്തെ ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കൊന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ, ഏവക്കും ബോദ്ധ്യമാകുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ടു്. പഴയ തലമുറയുടെ വിശ്രമവും, പുതിയ കാഥി

കന്മാരുടെ സുധീരമായ രംഗപ്രവേശവുമാണ്. തകഴി, ദേവ്, ബഷീർ, കാരൂർ, തുടങ്ങിയ കാഥികപഞ്ചാനനന്മാർ, മിക്കവാറും തങ്ങളുടെ സടകളൊതുക്കി, ക്രൗര്യമടക്കി, നീണ്ട മൗനവും അവലംബിച്ച്, കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന മട്ടാണ്. അവരുടെ ഉജ്ജ്വലമായ ഗർജ്ജനങ്ങളുടെ അനുരണനം കേൾക്കണമെങ്കിൽ പോലും വല്ല വാർഷികപ്പതിപ്പുകളുടേയും താളുകളെ ആശ്രയിക്കേണ്ട പരിതാപകരമായ അവസ്ഥാവിശേഷമാണ് പാവപ്പെട്ട വായനക്കാരനുള്ളത്. പകരം വരുന്ന പുതിയ തലമുറയാകട്ടെ, ഉത്സാഹത്തിന്റെയും, പ്രസരിപ്പിന്റെയും പര്യായമാണ്. യുവസഹജമായ എടുത്തുചാട്ടത്തിൽനിന്നും, ചാപല്യങ്ങളിൽനിന്നും, വിമുക്തരല്ലെങ്കിലും, ഭാവിയിലേയ്ക്കുള്ള വാഗ്ദാനങ്ങൾ നൽകുവാൻ അവർ ഒട്ടുമുക്കാലും പര്യാപ്തരാണ്. മലയാളചെറുകഥാരണ്യഭരണം ഇന്നേറെക്കുറെ ഈ നവാഗതരുടെ കയ്യിൽ നിക്ഷിപ്തമാണെന്ന് പറയാം.

ചെറുകഥയിലെ ആധുനിക പ്രവണതകൾ!

പുതിയ കഥാകൃത്തുക്കളെക്കുറിച്ചും, അവരുടെ കഥനരീതിയെക്കുറിച്ചും പറയുകയാണെങ്കിൽ അതുതന്നെ ഒരു ലേഖനത്തിനുള്ള വക നൽകിയേക്കും. അംഗസംഖ്യയെക്കുറിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ വളരെയേറെ പ്രബലരാണവർ. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ യുവാക്കളെല്ലാം തന്നെ "ചെറുകഥാകൃത്ത്" എന്ന ഖ്യാതിനേടാൻ കാപ്പുകെട്ടി, കോപ്പുകൂട്ടി നടക്കുന്ന ഒരുകാലഘട്ടമാണിത്. പുരോഗമനത്തിന്റെ പേരിൽ ഇവരിൽ പലരും കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന പേക്കൂത്തുകൾ, അത്യന്തം ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളത്രെ! വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ജടിലപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒന്നാണിത്. ചെറുകഥയുടെ, സുഗമമായ ഉൽഗതിയെ പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന ഇത്തരം ദുഷിച്ച വാസനകൾ സാക്ഷരത്വം ലഭിച്ച ഏതൊരാൾക്കും ചെറുകഥാരംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കാമെന്ന മിഥ്യാബോധം. അതിന്റെ പാരമ്യത്തിലെത്തിച്ചേർന്നതിന്റെ പരിണതഫലമത്രെ! അതെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, ചെറുകഥയിലെ ആധുനിക പ്രവണതകളെക്കുറിച്ചും, അവയ്ക്ക് വിധാതാക്കളായി വർത്തിക്കുന്നവർക്ക് നേതൃത്വം നൽകുന്ന യുവകാഥികാഗ്രേസരന്മാരെക്കുറിച്ചും, ലഘുവായതോതിൽ നമുക്കൊരു പഠനം നടത്തിനോക്കാം.

പുതിയ കഥാകൃത്തുക്കളെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ, ആദ്യമായി, മനോമുകുരത്തിൽ തെളിഞ്ഞുവരിക, എം. ടി. വാസുദേവൻ നായരുടേയും, കെ. ടി. മുഹമ്മദിന്റേയും, രൂപങ്ങളാണ്. ലോകചെറുകഥാമത്സരത്തിൽ, സമ്മാനാർഹമായ "കണ്ണുകൾ" എന്ന കഥയിലൂടെ വിഖ്യാതനായ കെ. ടി. യും, അതേ സമ്മാനത്തിനു തന്നെ പിന്നീട് അർഹമായ "വളർത്തുമൃഗങ്ങളു"മായി രംഗത്തേയ്ക്ക് കടന്നുവന്ന എം. ടി. യും മലയാളചെറുകഥാ സാഹിത്യത്തിനു നൽകിയ സംഭാവനകൾ അനർഘങ്ങളാണ്. ഇതിൽ, കെ ടി. പിന്നീട് തന്റെ ശ്രദ്ധ കൂടുതലായി തിരിച്ചത്, നാടകരചനയിലാണ്. എന്നാൽ എം. ടി. യാകട്ടെ, നോവലിനെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ, തന്റെ പഴയ കളരിയിൽത്തന്നെ പതിവുപോലെ പരിശീലനം തുടർന്നുപോന്നു. സുലളിതവും, സുന്ദരവുമായ ശൈലി, ഹൃദ്യമായ വർണ്ണനകൾ, എന്നീ സവിശേഷതകൾ, എം. ടി. യുടെ കഥകളെ മററുള്ളവയിൽനിന്നും വ്യതിരിക്തമാക്കുന്നു. "നാലുകെട്ടി"ന്റെ അനാർഭാടമെങ്കിലും അന്തസ്സുററ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും പുറത്തുകടന്ന്, വിശാലമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അനന്തമായ വഴിത്താരയിലൂടെ പ്രയാണമാരംഭിച്ച, പ്രൗഢമായ ഒരത്ഭുതപ്രതിഭയുടെ, ഉടമസ്ഥനായ ഈ യുവകാഥികൻ പുതിയ കഥാകൃത്തുക്കളിൽ ഉണർത്തിവിടുന്ന പ്രേരണകൾ അപ്രമേയങ്ങളത്രെ. പ്രമേയാവതരണത്തിൽ, എം. ടി. പ്രകടമാക്കുന്ന പ്രാഗത്ഭ്യവും പ്രത്യേകം പ്രശംസനീയമാണ്.

പാത്രസൃഷ്ടിയിലും, ആഖ്യാനരീതിയിലും ഒരുപോലെ ഉയർന്ന മാനദണ്ഡം പുലർത്തിയെ

ങ്കിൽ മാത്രമെ, ഒരു കഥ മികച്ചതെന്നു് പറയാനാവൂ. ആധുനിക കാഥികന്മാരിൽ പലർക്കും പററുന്ന അബദ്ധവും ഇതുതന്നെയാണു്. ആഖ്യാനരീതി, പാത്രസൃഷ്ടി, ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്നു എന്നതാണു്, അവരുടെ കഥകളുടെ ഒന്നാമത്തെ പരാജയഹേതു. ടി. പത്മനാഭൻ തുടങ്ങിയവരുടെ കഥകൾ മുൻപ്രസ്താവിച്ചതിനൊരപവാദമാണു്. വ്യാഖ്യാനാതീതമായ സവിശേഷതകളാണു് പത്മനാഭന്റെ കഥകളിൽ കാണുക. തിക്തതയും, മാധുര്യവും, സുഖവും ദുഃഖവും എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും, വൈവിദ്ധ്യങ്ങളും മേളിച്ചിണങ്ങിയ, വ്യക്തിയുടെ ഹൃദയവീഥിയിലൂടെ സാന്ധ്യരാഗം പോലെ, ഈറനായ കൺപീലിയോടെ ഈ ഏകാന്താദ്ധ്വഗൻ പോകുന്നു.

തോക്കുകളുടേയും, ബയണററുകളുടേയും ലോകത്തിലെ, അത്ഭുതംനിറഞ്ഞ സംഭവങ്ങളെ വികേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള, വിഷാദാത്മകങ്ങളായ കഥകളെഴുതുന്ന കോവിലനും, നന്ദനാരും ഇവിടെ സ്മരണീയരാണു്. സ്വാനുഭവങ്ങളിലൂടെ സമാർജ്ജിച്ച വേദനകൾക്കും, യാതനകൾക്കും, കലയുടെ, നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ പരിവേഷമണിയിക്കുന്നതിനുള്ള ഉൽക്കടമായ അഭിനിവേശത്തിൽനിന്നും ഉൽഭൂതമായവയത്രെ ഇവരുടെ കഥകൾ. പാറപ്പുറത്തും, വിനയനും, പട്ടാളകഥകളെഴുതുന്നതിൽ പിന്നിലല്ല.

ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകമായ ഭാവങ്ങളുടെ ഏകതാനമായ ആവിഷ്ക്കരണമാണു്, നന്ദിനിക്കുട്ടി, മാധവിക്കുട്ടി, രാജലക്ഷ്മി എന്നിവരുടെ കഥകൾ. സഹൃദയലോകം ഒരിക്കലും പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത, നവ്യവും, ദിവ്യവുമായ ഒരനുഭൂതിമണ്ഡലം തുറന്നുവിട്ടു്, വായനക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അഗാധമായ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയാണവയുടെ സ്വഭാവം.

പ്രേമം! പ്രേമം!!

പ്രേമത്തെ, അതേ, ഈ ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിലെ പ്രൗഢോജ്ജ്വലമായ ആ പ്രതിഭാസത്തെ ആസ്പദമാക്കി, വിരചിതങ്ങളായവയാണു്, ഇന്നു് കാണുന്ന കഥകളിൽ ഒരു നല്ല വിഭാഗവും എന്നു് പറയുന്നതിൽ തെററില്ല. പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിന്റെ സത്തയ്ക്കും, ഭാവഭംഗിയ്ക്കും ഭംഗം വരാതെ, വിലോലഭാവനയുടെ പാലാഴിയിൽനിന്നും കടഞ്ഞെടുക്കുന്ന, കലാമേന്മ നിറഞ്ഞ പ്രണയകഥകൾ മുതൽ, മാനവചേതനയിൽ വർത്തിക്കുന്ന സകല മൂല്യഭാവങ്ങളേയും, മാനുഷികമൂല്യങ്ങളേയും ശകലീകരിക്കുന്ന, കേവലം രണ്ടാംതരം ശൃംഗാരകഥകൾ വരെ, ആധുനിക ചെറുകഥാ സാഹിത്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. പ്രേമം യുവസഹജമായ ഒരു വികാരവിശേഷമായതുകൊണ്ടും, അതിനടിമപ്പെടാത്തവർ വിരളമായതുകൊണ്ടും, അതേക്കുറിച്ചെഴുതുന്ന ഏതു അരോചകമായ കഥയും ക്ഷന്തവ്യമാണെന്ന ഒരുതരം, തെററിദ്ധാരണ, നമ്മുടെ യുവകാഥികന്മാരിൽ പലർക്കുമുള്ളതായിതോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം അവർ ഓർത്തിരിക്കുന്നതു് നന്നു്. പ്രേമത്തിന്റെ ലോകത്തിലൂടെയുള്ള അന്ധമായ ഈ അപഥസഞ്ചാരം നല്ലതിനല്ല തന്നെ. മദ്യവും, മാംസദാഹവും മദിരോത്സവം നടത്തുന്ന, മണിയറകൾക്കും, പ്രേമാഭിനയങ്ങൾക്കു്, കളമൊരുക്കുന്ന മററു വേദികൾക്കുമപ്പുറത്തു്, പ്രതീക്ഷകൾ തുടിക്കുന്ന മറെറാരു ലോകം കൂടിയുണ്ടു്. അതിനെ ബോധപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കുന്നതു്, ഉത്തമനായ ഒരു കഥാകൃത്തിനു് ചേർന്ന വൃത്തിയല്ല. പ്രേമത്തെക്കാളുപരി, മനുഷ്യജീവിതത്തെ പിടിച്ചു കുലുക്കുന്ന മററു സംഭവങ്ങൾക്കു്, ഒരു കാഥികൻ പ്രാധാന്യം നൽകുമ്പോഴേ അയാളുടെ കഥകൾ സഹൃദയലോകത്തിൽ ശാശ്വതപ്രതിഷ്ഠ നേടുന്നുള്ളു. മോപ്പസാങ്ങു്, തുടങ്ങിയവരുടെ കഥകൾ നഗ്നമായ ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെയത്രെ വിളിച്ചുപറയുന്നതു്. നമ്മുടെ കാഥികന്മാരും ഈ പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി, അതിനനുസൃതമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

നവാഗതരും അല്ലാത്തവരുമായ കാഥികന്മാരിൽ, സവിശേഷമായ പരിഗണനയർഹി

ങ്കിൽ മാത്രമെ, ഒരു കഥ മികച്ചതെന്നു് പറയാനാവൂ. ആധുനിക കാഥികന്മാരിൽ പലക്കും പററുന്ന അബദ്ധവും ഇതുതന്നെയാണ്. ആഖ്യാനരീതി, പാത്രസൃഷ്ടി, ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്നു എന്നതാണ്, അവരുടെ കഥകളുടെ ഒന്നാമത്തെ പരാജയഹേതു ടി. പത്മനാഭൻ തുടങ്ങിയവരുടെ കഥകൾ മുൻപ്രസ്താവിച്ചതിനൊരപവാദമാണ്. വ്യാഖ്യാനാതീതമായ സവിശേഷതകളാണ് പത്മനാഭൻെറ കഥകളിൽ കാണുക. തിക്തതയും, മാധുര്യവും, സുഖവും ദുഃഖവും എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും, വൈവിദ്ധ്യങ്ങളും മേളിച്ചിണങ്ങിയ, വ്യക്തിയുടെ ഹൃദയവീഥിയിലൂടെ സാന്ധ്യരാഗം പോലെ, ഈറനായ കൺപീലിയോടെ ഈ ഏകാന്താദ്ധ്വഗൻ പോകുന്നു.

തോക്കുകളുടേയും, ബയണററുകളുടേയും ലോകത്തിലെ, അത്ഭുതംനിറഞ്ഞ സംഭവങ്ങളെ വികേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള, വിഷാദാത്മകങ്ങളായ കഥകളെഴുതുന്ന കോവിലനും, നന്ദനാരും ഇവിടെ സ്മരണീയരാണ്. സ്വാനുഭവങ്ങളിലൂടെ സമാർജ്ജിച്ച വേദനകൾക്കും, യാതനകൾക്കും, കലയുടെ, നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ പരിവേഷമണിയിക്കുന്നതിനുള്ള ഉൽക്കടമായ അഭിനിവേശത്തിൽനിന്നും ഉൽഭൂതമായവയത്രെ ഇവരുടെ കഥകൾ. പാറപ്പുറത്തും, വിനയനും, പട്ടാളകഥകളെഴുതുന്നതിൽ പിന്നിലല്ല.

ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകമായ ഭാവങ്ങളുടെ ഏകതാനമായ ആവിഷ്ക്കരണമാണ്, നന്ദിനിക്കുട്ടി, മാധവിക്കുട്ടി, രാജലക്ഷ്മി എന്നിവരുടെ കഥകൾ. സഹൃദയലോകം ഒരിക്കലും പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത, നവ്യവും, ദിവ്യവുമായ ഒരനുഭൂതിമണ്ഡലം തുറന്നുവിട്ട്, വായനക്കാരൻെറ ഹൃദയത്തിൽ അഗാധമായ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയാണവയുടെ സ്വഭാവം.

പ്രേമം! പ്രേമം!!

പ്രേമത്തെ, അതേ, ഈ ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിലെ പ്രൗഢോജ്ജ്വലമായ ആ പ്രതിഭാസത്തെ ആസ്പദമാക്കി, വിരചിതങ്ങളായവയാണ്, ഇന്നു് കാണുന്ന കഥകളിൽ ഒരു നല്ല വിഭാഗവും എന്നു് പറയുന്നതിൽ തെററില്ല. പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിൻെറ സത്തയ്ക്കും, ഭാവഭംഗിയ്ക്കും ഭംഗം വരാതെ, വിലോലഭാവനയുടെ പാലാഴിയിൽനിന്നും കടഞ്ഞെടുക്കുന്ന, കലാമേന്മ നിറഞ്ഞ പ്രണയകഥകൾ മുതൽ, മാനവചേതനയിൽ വർത്തിക്കുന്ന സകല മൂല്യഭാവങ്ങളേയും, മാനുഷികമൂല്യങ്ങളേയും ശകലീകരിക്കുന്ന, കേവലം രണ്ടാംതരം ശൃംഗാരകഥകൾ വരെ, ആധുനിക ചെറുകഥാ സാഹിത്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. പ്രേമം യുവസഹജമായ ഒരു വികാരവിശേഷമായതുകൊണ്ടും, അതിനടിമപ്പെടാത്തവർ വിരളമായതുകൊണ്ടും, അതേക്കുറിച്ചെഴുതുന്ന ഏതു അരോചകമായ കഥയും ക്ഷന്തവ്യമാണെന്ന ഒരുതരം, തെററിദ്ധാരണ, നമ്മുടെ യുവകാഥികന്മാരിൽ പലക്കുമുള്ളതായിതോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം അവർ ഓർത്തിരിക്കുന്നതു് നന്നു്. പ്രേമത്തിൻെറ ലോകത്തിലൂടെയുള്ള അന്ധമായ ഈ അപഥസഞ്ചാരം നല്ലതിനല്ല തന്നെ. മദ്യവും, മാംസദാഹവും മദിരോത്സവം നടത്തുന്ന, മണിയറകൾക്കും, പ്രേമാഭിനയങ്ങൾക്ക്, കളമൊരുക്കുന്ന മററു വേദികൾക്കുമപ്പുറത്തു്, പ്രതീക്ഷകൾ തുടിക്കുന്ന മറെറാരു ലോകം കൂടിയുണ്ടു്. അതിനെ ബോധപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കുന്നതു്, ഉത്തമനായ ഒരു കഥാകൃത്തിനു് ചേർന്ന വൃത്തിയല്ല. പ്രേമത്തെക്കാളുപരി, മനുഷ്യജീവിതത്തെ പിടിച്ചു കുലുക്കുന്ന മററു സംഭവങ്ങൾക്ക്, ഒരു കാഥികൻ പ്രാധാന്യം നൽകുമ്പോഴേ അയാളുടെ കഥകൾ സഹൃദയലോകത്തിൽ ശാശ്വതപ്രതിഷ്ഠ നേടുന്നുള്ളു. മോപ്പസാങ്ങ്, തുടങ്ങിയവരുടെ കഥകൾ നഗ്നമായ ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെയത്രെ വിളിച്ചുപറയുന്നതു്. നമ്മുടെ കാഥികന്മാരും ഈ പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി, അതിനനുസൃതമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

നവാഗതരും അല്ലാത്തവരുമായ കാഥികന്മാരിൽ, സവിശേഷമായ പരിഗണനയർഹി

ക്കുന്ന, മറ്റു പലരുമുണ്ട്; ഇനിയും പരിചയപ്പെടേണ്ടതായിട്ട്. അവരെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും പറയാതെ പോകുന്നത് ശരിയല്ലെന്നറിയാം. പക്ഷേ, വിസ്താരഭയംമൂലം ഞാനവരെ സഖേദം വിസ്മരിക്കുകയാണ്.

ഇങ്ങിനെ, മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിന്, ഈ അടുത്ത കാലത്ത്, സിദ്ധിച്ച പുരോഗതികൾ അമേയമാണ്. അസമീക്ഷ്യകാരികളും, ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികളുമായ ഏതാനും യുവകാഥികന്മാരുടെ, വിരസമായ വിതണ്ഡവാദങ്ങളും അസ്വീകാര്യങ്ങളായ ആശയഗതികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ചെറുകഥകളെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഇതെഴുതുന്നത്. പ്രേമഭ്രാന്ത് പിടിച്ച ചില കഥാകൃത്തുക്കളുടെ, സ്ത്രൈണമായ ജല്പനങ്ങൾ സഭ്യതയുടെ പരിധിവിട്ട ആ സാഹിത്യസൃഷ്ടികളെ സ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമല്ല, ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. പിന്നെയോ? പ്രാപഞ്ചികരഹസ്യങ്ങളുടെ അഗാധതലങ്ങളിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന്, അവിടെനിന്നും അനർഘമായ കഥാമുത്തുകൾ തപ്പിയെടുത്ത്, അവയെ സാദരം, സഹൃദയസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്ന, സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണപാടവവും, അപഗ്രഥനശീലവും അനുപമമായ ഭാവനാസമ്പത്തും കൈമുതലായുള്ള സമർത്ഥരായ യുവകാഥികന്മാരുടെ സരസമായ ചെറുകഥകളെ ഉള്ളിൽക്കണ്ടുകൊണ്ടാണിതെഴുതുന്നത്. സഹൃദയഹൃദയത്തിൽ ബന്ധുരമായ ഭാവശതങ്ങളെ—വൈകാരികവും വൈചാരികവുമായ ശുദ്ധാനുഭൂതികളെ—ഉണർത്തിവിടുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായ അഭിരാമമായ ആ ചെറുകഥാവൃന്ദത്തെ ഉള്ളിൽക്കണ്ടുകൊണ്ട് തന്നെ പറയട്ടെ; "കൂമ്പടഞ്ഞു" എന്ന വാദം ചെറുകഥയെ സംബന്ധിച്ചോളം ഒരിക്കലും പ്രസക്തമല്ലതന്നെ.

പുതിയ തലമുറ—ഉണർവ്വിന്റെയും ഉത്സാഹത്തിന്റെയും ചുടുരക്തം സിരകളിലൂടെയൊഴുകുന്ന മാദകമായ യൗവനത്തിന്റെ അനശ്വരരായ പ്രവാചകർ! ഇന്നലെയുടെ സന്ദേശവാഹകരാണവർ. ഇന്നിന്റെ സന്തോഷദായകരും നാളെയുടെ വിധാതാക്കളുമാണവർ. അദമ്യമായ അസൂയയും, അനല്പമായ പുരോഗമനസ്പർദ്ധയും മൂലം സകല സംസ്കരണശ്രമങ്ങളെയും തടഞ്ഞുനിർത്തുകയും, അഹന്തയുള്ളവയെപ്പോലും ബോധപൂർവ്വം അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, നിർഘൃണരും, നിഷ്കരുണരുമായ പയറ്റിത്തെളിഞ്ഞ തലമുറയുടെ മദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്ക്, അവർ അടിവെച്ചടിവെച്ചുകയറുകയാണ്. ഇന്നലെയുടെ ചരിത്രം തിരുത്തിയെഴുതാനല്ലവർ വരുന്നത്. പഴമയുടെ നേരെ വികൃതമായി പല്ലിളിച്ചുകാട്ടി പരിഹസിക്കാനുമല്ലവർ വരുന്നത്. പിന്നെയോ? ഭൂതകാലത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് തന്നെ, നിസർഗ്ഗമോഹനമായ സർഗ്ഗശക്തിയിൽനിന്നും, താന്താങ്ങളുടെ പുതിയ അദ്ധ്യായങ്ങൾ തുന്നിച്ചേർക്കുവാനും, നല്ല നാളെയ്ക്കു കളമൊരുക്കുവാനുമാണവർ വരുന്നത്. അവരെ നാം സ്വീകരിച്ചിരുത്തുക.

ധൃതിപിടിച്ച് കത്തെഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഭർത്താവ് പെട്ടെന്ന് എഴുത്തുനിർത്തി; അദ്ദേഹം അസ്വാസ്ഥ്യപ്പെടുന്നപോലെ തോന്നി.

ഭാര്യ ചോദിച്ചു:— എന്തുപറ്റി?

ഭർത്താവ്:— അതോ?............അതെന്റെ നാവിന്റെ തുമ്പത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പിടി കിട്ടുന്നില്ല.

ഭാര്യ:— സാരമില്ല. ഒന്നു മനസ്സൂന്നി ആലോചിച്ചു നോക്കു. വീണ്ടും കിട്ടും.

ഭർത്താവ്:— കിട്ടാൻ യാതൊരു വഴിയുമില്ല. അത് ഈ കത്തിന്മേലൊട്ടിക്കാനുള്ള സ്റ്റാമ്പായിരുന്നു.

ചെറുകഥ:-

ഓലത്തുമ്പുകൾ

—കെ. പി. ശർമ്മ.

രാവിലെ ഉണർന്നപ്പോൾ നേരം കുറെയധികം പുലർന്നിരുന്നു. ഓ, അല്ലെങ്കിലെന്നാണ് നേരത്തെയെഴുന്നേല്ക്കാറുള്ളത്? നേരത്തെയെഴുന്നേല്ക്കാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ല പഠിക്കുന്ന കാലത്തുപോലും. പണ്ട് മുത്തശ്ശി പറയാറുള്ളത് ഓർമ്മയിലുണ്ടിപ്പോഴും, ഞാൻതാമസിക്കുന്നിടത്ത് മഹാലക്ഷ്മി കാലുകുത്തുകയില്ലെന്ന്.

കിടക്കയിൽ മൂരിനിവർന്ന് എഴുന്നേററിരുന്നു്, അമ്മ വിളിച്ചുണർത്തിത്തന്ന ചൂടുചായ അകത്താക്കുമ്പോഴാണ് ടൂത്ത് പേസ്റ്റില്ല എന്നോർത്തത്. വേലക്കാരൻ പയ്യനെ പേസ്റ്റിനു പറഞ്ഞുവിട്ടിട്ട് ഒരു സിഗററെറ്റെടുത്തു കത്തിച്ചുകൊണ്ട് വരാന്തയിലിറങ്ങിനിന്നപ്പോൾ, പച്ചപിടിച്ച വൃക്ഷത്തലപ്പുകളിൽ പ്രഭാതസൂര്യന്റെ ബാലരശ്മികൾ മുത്തമിടുകയാണ്. ഇളംവെയിലണിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കുന്നിൻപുറങ്ങളിൽ മഞ്ഞക്കോളാമ്പിപ്പൂക്കൾ ചിരിച്ചു കുഴഞ്ഞുനില്ക്കുകയാണ്.

നീണ്ട മൂന്നു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം നാട്ടിൽ വന്നത് മിനിഞ്ഞാന്നു രാത്രിയിലാണ്. ഇന്നലെ മുഴുവൻ ഉറക്കമായിരുന്നു. ഊണുകഴിച്ചതു തന്നെ അമ്മയുടെ നിർബ്ബന്ധംമൂലമായിരുന്നു. ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യം അമ്മയാരോടോ പറയുന്നതു കേട്ടിരുന്നു "അവന്റെ കോലം കണ്ടില്ലേ? നേരത്തിനും കാലത്തിനും വല്ലതും കഴിക്കാഞ്ഞിട്ടാ."

വർഷങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ മുഖത്തിനു യാതൊരു മാററവും വന്നിട്ടില്ല. ഒരു കാലത്ത് എന്റെ ജീവിതം തന്നെ ആ കുന്നിൻ ചരിവുകളിലും വയൽ വരമ്പിലുമായിരുന്നു. പൂപറിക്കാനും മാമ്പഴം ശേഖരിക്കാനുമായി എത്രപ്രാവശ്യം അവിടെയൊക്കെ ഓടിച്ചാടി നടന്നിട്ടുണ്ട്. അന്നൊക്കെ ജീവിതത്തിനൊരർത്ഥവും കനവുമില്ലായിരുന്നു; കടമയും കടപ്പാടുമില്ലായിരുന്നു.

വേലക്കാരൻ പയ്യൻ ടൂത്ത് പേയ്സ്റ്റുമായി കടന്നുവന്നു. പായ്ക്കററിന്മേൽ കുറെ ചുവന്നയക്ഷരങ്ങൾ നിരന്നിരിക്കുന്നു. "കോൾഗേററ് ടൂത്ത് പേയ്സ്റ്റ്"............

എന്റെ ചിന്തകൾ വർഷങ്ങളെത്തഴുകി പിന്നിലേക്കു പറന്നുപോയി. ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുന്ന ഓർമ്മകൾ ഹൃദയത്തിന്റെ മൃദുലവശങ്ങളിലൂടെ നീന്തിക്കടന്നുപോയി.

കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്താണ്, ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സിലാണെന്നാണോർമ്മ. ക്ലാസ്സെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന ലെക്ചറർ പെൺകുട്ടികളുടെ ഭാഗത്തേക്ക് ഒരു ചോദ്യം തൊടുത്തുവിട്ടു. ശാരിയെഴുന്നേററുനിന്നു, ക്ലാസ്സിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചുകൊണ്ട്.

ശാരിയെ നിങ്ങൾക്കൊന്നു പരിചയപ്പെടുത്തട്ടെ. സദാസമയവും പ്രസന്നവദനയായൊരു പെൺകുട്ടി. ആരെന്തു ചോദിച്ചാലും ചിരി തുടങ്ങും. പുഞ്ചിരിക്കുമ്പോൾ ആ കവിളുകളിൽ പനിനീർപൂക്കൾ വിരിയുകയായി.

ഓലത്തുമ്പുകൾ

—കെ. പി. ശശി.

രാവിലെ ഉണർന്നപ്പോൾ നേരം കുറെയധികം പുലർന്നിരുന്നു. ഓ, അല്ലെങ്കിലെന്നാണ് നേരത്തെയെഴുന്നേല്ക്കാറുള്ളതു്? നേരത്തെയെഴുന്നേല്ക്കാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ല പഠിക്കുന്ന കാലത്തുപോലും. പണ്ട് മുത്തശ്ശി പറയാറുള്ളതു് ഓർമ്മയിലുണ്ടിപ്പോഴും, ഞാൻതാമസിക്കുന്നിടത്തു് മഹാലക്ഷ്മി കാലുകുത്തുകയില്ലെന്നു്.

കിടക്കയിൽ മൂരിനിവർന്ന് എഴുന്നേററിരുന്നു്, അമ്മ വിളിച്ചുണർത്തിത്തന്ന ചുടുചായ അകത്താക്കുമ്പോഴാണ് ടൂത്ത് പേസ്റ്റില്ല എന്നോർത്തതു്. വേലക്കാരൻ പയ്യനെ പേസ്റ്റിനു പറഞ്ഞുവിട്ടിട്ട് ഒരു സിഗററെറടുത്തു കത്തിച്ചുകൊണ്ട് വരാന്തയിലിറങ്ങിനിന്നപ്പോൾ, പച്ചപിടിച്ച വൃക്ഷത്തലപ്പുകളിൽ പ്രഭാതസൂര്യന്റെ ബാലരശ്മികൾ മുത്തമിടുകയാണ്. ഇളംവെയിലണിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കുന്നിൻപുറങ്ങളിൽ മഞ്ഞക്കോളാമ്പിപ്പൂക്കൾ ചിരിച്ചു കുഴഞ്ഞുനില്ക്കുകയാണ്.

നീണ്ട മൂന്നു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം നാട്ടിൽ വന്നതു് മിനിഞ്ഞാന്നു രാത്രിയിലാണ്. ഇന്നലെ മുഴുവനുറക്കമായിരുന്നു. ഊണുകഴിച്ചതുതന്നെ അമ്മയുടെ നിർബ്ബന്ധംമൂലമായിരുന്നു. ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യം അമ്മയാരോടോ പറയുന്നതു കേട്ടിരുന്നു "അവന്റെ കോലം കണ്ടില്ലേ? നേരത്തിനും കാലത്തിനും വല്ലതും കഴിക്കാഞ്ഞിട്ടാ."

വർഷങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ മുഖത്തിനു യാതൊരു മാററവും വന്നിട്ടില്ല. ഒരു കാലത്തു് എന്റെ ജീവിതം തന്നെ ആ കുന്നിൻ ചരിവുകളിലും വയൽ വരമ്പിലുമായിരുന്നു. പൂപറിക്കാനും മാമ്പഴം ശേഖരിക്കാനുമായി എത്രപ്രാവശ്യം അവിടെയൊക്കെ ഓടിച്ചാടി നടന്നിട്ടുണ്ട്. അന്നൊക്കെ ജീവിതത്തിനൊരർത്ഥവും കനവുമില്ലായിരുന്നു; കടമയും കടപ്പാടുമില്ലായിരുന്നു.

വേലക്കാരൻ പയ്യൻ ടൂത്ത് പേയ്സ്റ്റുമായി കടന്നുവന്നു. പായ്ക്കററിന്മേൽ കുറെ ചുവന്നയക്ഷരങ്ങൾ നിരന്നിരിക്കുന്നു. "കോൾഗേററ് ടൂത്ത് പേയ്സ്റ്റ്"............

എന്റെ ചിന്തകൾ വർഷങ്ങളെത്തഴുകി പിന്നിലേക്കു പറന്നുപോയി. ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുന്ന ഓർമ്മകൾ ഹൃദയത്തിന്റെ മൃദുലവശങ്ങളിലൂടെ നീന്തിക്കടന്നുപോയി.

കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്താണ്, ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സിലാണെന്നാണോർമ്മ. ക്ലാസ്സെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന ലെക്ചറർ പെൺകുട്ടികളുടെ ഭാഗത്തേക്ക് ഒരു ചോദ്യം തൊടുത്തുവിട്ടു. ശാരിയെഴുന്നേററുനിന്നു, ക്ലാസ്സിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചുകൊണ്ട്.

ശാരിയെ നിങ്ങൾക്കൊന്നു പരിചയപ്പെടുത്തട്ടെ. സദാസമയവും പ്രസന്നവദനയായൊരു പെൺകുട്ടി. ആരെന്തു ചോദിച്ചാലും ചിരി തുടങ്ങും. പുഞ്ചിരിക്കുമ്പോൾ ആ കവിളുകളിൽ പനിനീർപൂക്കൾ വിരിയുകയായി.

മുല്ലമൊട്ടുകളെ വെല്ലുന്ന ദന്തനിരകൾ മറെറാരു സവിശേഷതയാണ്..........

"Come on; give me the answer"—ലെക്ചറർ പറഞ്ഞു.

ശാരി ചിരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ നിന്നു.

"Why are you laughing?" ക്ലാസ്സിലുയന്ന അമർത്തിയ ചിരിയോടൊപ്പം, ലെക്ചററുടെ ശബ്ദം ഉയന്നു.

അപ്പോഴാണ് പിൻബഞ്ചിൽ ചുമരും ചാരിയിരുന്ന ജോബ് തൻെറ 'കമൻറ്' പാസ്സാക്കിയതു്–"കോൾഗേററ്". ക്ലാസ്സിൽ കൂട്ടച്ചിരി പൊങ്ങി. ശാരിയാകെ വിളറി വിയത്തു; തലകറങ്ങി വീണില്ലെന്നു മാത്രം.

ജോബിട്ട പേരുറക്കുന്നതിനധികം ദിവസം വേണ്ടിവന്നില്ലെന്നുതോന്നുന്നു. വളരെ വേഗം ശാരിയെന്ന പേരു വിസ്മൃതമായി. ആദ്യമൊക്കെ മുഖം തുടുത്തിരുന്നുവെങ്കിലും, പിന്നെപ്പിന്നെ "കോൾഗേററ്" എന്നുകേട്ടാൽ കവിളിൽ പനിനീർപൂക്കൾ വിരിയുകയായി; അധരങ്ങൾക്കിടയിൽ മുല്ലമൊട്ടുകളും.

"അല്ലാ നീ പല്ലു തേയ്പ്പുതുടങ്ങീട്ടു തന്നില്ലേ?"—അമ്മയുടെ ചോദ്യമെന്നെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ നിന്നുണത്തി.

പല്ലു ബ്രഷ് ചെയ്യലും കുളിയുമെല്ലാം വേഗത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. കാപ്പികുടികഴിഞ്ഞു്, സ്റ്റാൻലി ഗാർഡ്നറുടെ ഒരു പെറിമേസൺ നോവലുമായി മുറിയിലിരുന്നു സല്ലപിക്കുകയായിരുന്നു.

"എടാ നിന്നെക്കാണാൻ, നിൻെറ കൂടെ പ്പഠിച്ച ഒരു കുട്ടി വന്നിരിക്കുന്നു"—മുറിയിലേക്കു് കടന്നുവന്ന അമ്മയാണതു പറഞ്ഞതു്.

ഫോണിൽ ബെല്ലടിക്കുന്നതുകേട്ട് പെറിമേസൺ റിസീവർ കയ്യിലെടുത്തു. അപ്പോഴാണ് അമ്മയുടെ വരവു്. നോവൽ മടക്കിവച്ചിട്ടു് ഞാനെഴുന്നേററു.

വരാന്തയിൽ നില്ക്കുന്ന ശാരി അധരങ്ങൾക്കിടയിൽ മുല്ലമൊട്ടുകളുമായി!

ഈറൻ വസ്ത്രങ്ങളും നെററിയിൽ ചന്ദനക്കുറിയുമായി!

ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല. ഞാൻനിന്നു പരുങ്ങി കുറച്ചുനേരത്തേക്കു്. കണ്ണുകൾ അറിയാതെ മേശപ്പുറത്തേക്കു ചെന്നു. വെളുത്ത റാപ്പറിന്മേൽ ചുവന്നയക്ഷരങ്ങൾ! 'COLGATE.'

ശാരിയാണാദ്യം ശബ്ദിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. "ബാബു ഞങ്ങളെയൊക്കെ മറന്നുകാണുമല്ലെ?"

ഞാനൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു, നിഷ്ഫലമായി.

*   *   *   *   *

പിന്നീടമ്മ പറഞ്ഞാണ് വിവരങ്ങൾ അറിഞ്ഞതു്. കോളേജ് വിട്ട് അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു് ശാരിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു–ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ജോലിയുണ്ടായിരുന്ന ഒരെഞ്ചിനീയറുമായി. അങ്ങിനെയാണവർ ഞങ്ങളുടെ അയല്ക്കാരായതും അമ്മയുമായടുത്തതും.

മധുവിധുവിൻെറ മധുരാനുഭൂതികൾ പകന്നുതീരും മുമ്പെ സ്നേഹധനനായ ആ ഭത്താവു വളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. 'മോട്ടോർ ആക്സിഡൻററാ'യിരുന്നത്രെ.

എൻെറ ഓട്ടോഗ്രാഫിൻെറ മഞ്ഞത്താളിൽ ഉരുണ്ടയക്ഷരത്തിൽ ശാരിയെഴുതിത്തന്നതു് ഞാനോക്കുന്നു—

"വിധിവിഹിതപ്രവാഹത്തിലൊന്നുപോ–
ലൊഴുകിടും വെറുമോലത്തുരുമ്പുകൾ
...."

ഹൃദയത്തിലകാരണമായി വേദന വളന്നു

വരുന്നതുപോലെ തോന്നി. എന്റെയാരാണ് ശാരി? പലപ്പോഴും സ്വയം ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധരത്തോളമെത്തിയ പാനപാത്രം തകർന്നുവീണ്, ഈറൻ കണ്ണുകളുമായി ഹൃദയത്തിന്റെ കോണിലിരുന്ന് ആരോ വിങ്ങി വിങ്ങിക്കരയുന്നതുപോലെ തോന്നി. പാടിത്തീരാത്ത ഒരു ശോകഗാനം സദാ കാതുകളിൽ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നു.

നിത്യവും കാണാറുണ്ട് ശാരിയെ. മഞ്ഞണിഞ്ഞ പുലരിയിൽ, കിഴക്കു കുങ്കുമപ്പൂക്കൾ വിരിയുമ്പോൾ, ഈറനണിഞ്ഞ് നെറ്റിയിൽ ചന്ദനവും, മുടിയ്ക്കിടയിൽ തുളസീദളങ്ങളുമായി അവൾ വരും. അമ്മയെക്കണ്ട് എന്തെങ്കിലും പറയുവാനുണ്ടാവും നിത്യവും.

സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ ഒരാനന്ദമുണ്ട്. സ്നേഹിക്കുന്നത് വേദനയുടെ മരുഭൂമിയിലൂടെ തീർത്ഥാടനം ചെയ്യുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയെയാണെങ്കിലോ?

രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം ശാരിയുടെ വീട്ടിൽ പോയി. പകലെ വെറുതെ ഒന്നു കറങ്ങാനിറങ്ങിയതാണ് മിക്ക ദിവസവും! അവസാനം ചെന്നു നില്ക്കുന്നത് പച്ച പെയിന്റിട്ട ആ ഗേറ്റിലാവും. കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചിരിക്കും. സംസാരിക്കുക കൂടുതലും ശാരിയുടെ അമ്മയായിരിക്കും. ഞാൻ എല്ലാം മൂളിക്കേട്ടിരിക്കും. മറുപടി പറയാൻ പലപ്പോഴും സാധിക്കാറില്ല.

ഹൃദയത്തിൽ ചില തീരുമാനങ്ങൾ രൂപം കൊള്ളുകയായിരുന്നു ആ ദിവസങ്ങളിൽ. ലീവ് അവസാനിക്കും മുമ്പ് ഞാനൊരു വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നമ്മയാഗ്രഹിച്ചു. ആദ്യമൊക്കെയൊഴിവുകൾ പറഞ്ഞെങ്കിലും, ഹൃദയം സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ദാഹിക്കുകയായിരുന്നു. വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോഴെല്ലാം പനിനീർപൂക്കൾ വിരിയുന്ന കവിൾത്തടങ്ങളാണ് കൺമുന്നിൽ. (ഇന്നു പനിനീർപൂക്കളില്ല, പകരം വേദനയുടെ പൂക്കളാണ്.)

ശാരിയെക്കാണുമ്പോഴെല്ലാം വിചാരിക്കും തുറന്നു സംസാരിക്കണമെന്ന്. വേദന വിതുമ്പി നില്ക്കുന്ന ആ കണ്ണുകളിൽ നോക്കുമ്പോൾ, വാക്കുകൾ കിട്ടാറില്ല—തൊണ്ടയിലെന്തോ കുടുങ്ങിയതുപോലെ. പലയാവർത്തി, പറയാനുള്ളത് പിന്നീടേക്കു മാറ്റിവെച്ചു.

മൂന്നുനാലു ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ്. കുറെയേറെ ധൈര്യം സംഭരിച്ചിട്ടാണിറങ്ങിയത്. ഇന്നുതന്നെ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ജാലകങ്ങൾ മലക്കെ തുറന്നു കാണിക്കണം എന്നു ശപഥം ചെയ്തിട്ടാണ് ശാരിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു കയറിയത്.

അധികം മുഖവുര കൂടാതെ തന്നെ ഞാൻ എന്റെയാഗ്രഹമറിയിച്ചു. അക്ഷമയോടെ—ഞാനാ നീലക്കണ്ണുകൾ ഈറനാകുന്നതു കണ്ടു. രണ്ടു വാചകങ്ങൾ വിതുമ്പിപ്പുറത്തുവന്നു "ബാബുവിന് നല്ലൊരു ഭാവിയുണ്ട്, നല്ലൊരു പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിക്കു..........ഞാൻ കാരണം ആ ജീവിതം തുലയരുത്"...........

അവിടെനിന്നിറങ്ങിപ്പോന്നപ്പോൾ ഒരു ചിന്ത മാത്രമായിരുന്നു മനസ്സിൽ—ലീവവസാനിക്കും മുമ്പ് നാടുവിടുക. ഈ നാട്ടിലെ വായുവിൽ തകർന്നുപോയ അഭിലാഷങ്ങളുടെ നെടുവീർപ്പുകൾ തങ്ങി നില്പുണ്ട്. എന്റെ കണ്ണുകൾ ഈറനാവാതിരിയ്ക്കാൻ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

മുകളിൽ അനന്തമായ ആകാശനീലിമ—താഴെ ചെമ്മണ്ണു നിറഞ്ഞ നാട്ടുപാതയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി പരന്നുകിടക്കുന്ന പച്ചവി- ദി
ച്ച നെൽവയലുകൾ എന്റെ ഹൃദയം ാർ
ലെ, ശൂന്യമാണ് നീണ്ടുപോകുന്ന ചെമ്മണ്ണു ണ്ട
റഞ്ഞ ആ വഴിത്താരയും.

ശാരിയെ പിന്നെ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നെക്കാണേണ്ട എന്നു കരുതിയാവണം വീട്ടിൽക്കൂടി വരാത്തത്. ഇന്നു രാവിലെ പതിവുപോലെ അമ്മയാണ് പറഞ്ഞത് "ബാബൂ! ശാരിയുടെ കല്യാണം തീരുമാനിച്ചത്രെ, പേർഷ്യായിൽ നി

വരുന്നതുപോലെ തോന്നി. എന്റെയാരാണ് ശാരി? പലപ്പോഴും സ്വയം ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധരത്തോളമെത്തിയ പാനപാത്രം തകർന്നുവീണ്, ഈറൻ കണ്ണുകളുമായി ഹൃദയത്തിന്റെ കോണിലിരുന്ന് ആരോ വിങ്ങി വിങ്ങിക്കരയുന്നതുപോലെ തോന്നി. പാടിത്തീരാത്ത ഒരു ശോകഗാനം സദാ കാതുകളിൽ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നു.

നിത്യവും കാണാറുണ്ട് ശാരിയെ. മഞ്ഞണിഞ്ഞ പുലരിയിൽ, കിഴക്കു കുങ്കുമപ്പൂക്കൾ വിരിയുമ്പോൾ, ഈറനണിഞ്ഞ് നെറ്റിയിൽ ചന്ദനവും, മുടിസ്സിടയിൽ തുളസീദളങ്ങളുമായി അവൾ വരും. അമ്മയെ കണ്ട് എന്തെങ്കിലും പറയുവാനുണ്ടാവും നിത്യവും.

സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ ഒരാനന്ദമുണ്ട്. സ്നേഹിക്കുന്നത് വേദനയുടെ മരുഭൂമിയിലൂടെ തീർത്ഥാടനം ചെയ്യുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയെയാണെങ്കിലോ?

രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം ശാരിയുടെ വീട്ടിൽ പോയി. പകലെ വെറുതെ ഒന്നു കറങ്ങാനിറങ്ങിയതാണ് മിക്ക ദിവസവും! അവസാനം ചെന്നു നില്ക്കുന്നത് പച്ച പെയിൻറിട്ട ആ ഗേറ്റിലാവും. കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചിരിക്കും. സംസാരിക്കുക കൂടുതലും ശാരിയുടെ അമ്മയായിരിക്കും. ഞാൻ എല്ലാം മൂളിക്കേട്ടിരിക്കും. മറുപടി പറയാൻ പലപ്പോഴും സാധിക്കാറില്ല.

ഹൃദയത്തിൽ ചില തീരുമാനങ്ങൾ രൂപം കൊള്ളുകയായിരുന്നു ആ ദിവസങ്ങളിൽ. ലീവ് അവസാനിക്കും മുമ്പ് ഞാനൊരു വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നമ്മയാഗ്രഹിച്ചു. ആദ്യമൊക്കെയൊഴിവുകൾ പറഞ്ഞെങ്കിലും, ഹൃദയം സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ദാഹിക്കുകയായിരുന്നു. വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോഴെല്ലാം പനിനീർപൂക്കൾ വിരിയുന്ന കവിൾത്തടങ്ങളാണ് കൺമുന്നിൽ. (ഇന്നു പനിനീർപൂക്കളില്ല, പകരം വേദനയുടെ പൂക്കളാണ്.)

ശാരിയെക്കാണുമ്പോഴെല്ലാം വിചാരിക്കും തുറന്നു സംസാരിക്കണമെന്ന്. വേദന വിതുമ്പി നില്ക്കുന്ന ആ കണ്ണുകളിൽ നോക്കുമ്പോൾ, വാക്കുകൾ കിട്ടാറില്ല—തൊണ്ടയിലെന്തോ കുടുങ്ങിയതുപോലെ. പലയാവർത്തി, പറയാനുള്ളത് പിന്നീടേക്കു മാറ്റിവെച്ചു.

മൂന്നുനാലു ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ്. കുറെയേറെ ധൈര്യം സംഭരിച്ചിട്ടാണിറങ്ങിയത്. ഇന്നുതന്നെ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ജാലകങ്ങൾ മലക്കെ തുറന്നു കാണിക്കണം എന്നു ശപഥം ചെയ്തിട്ടാണ് ശാരിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു കയറിയത്.

അധികം മുഖവുര കൂടാതെ തന്നെ ഞാൻ എന്റെയാഗ്രഹമറിയിച്ചു. അക്ഷമയോടെ— ഞാനാ നീലക്കണ്ണുകൾ ഈറനാകുന്നതു കണ്ടു. രണ്ടു വാചകങ്ങൾ വിതുമ്പിപ്പുറത്തുവന്നു "ബാബുവിന് നല്ലൊരു ഭാവിയുണ്ട്, നല്ലൊരു പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിക്കു..........ഞാൻ കാരണം ആ ജീവിതം തുലയരുത്"...........

അവിടെനിന്നിറങ്ങിപ്പോന്നപ്പോൾ ഒരു ചിന്ത മാത്രമായിരുന്നു മനസ്സിൽ—ലീവവസാനിക്കും മുമ്പ് നാടുവിടുക. ഈ നാട്ടിലെ വായുവിൽ തകർന്നുപോയ അഭിലാഷങ്ങളുടെ നെടുവീർപ്പുകൾ തങ്ങി നില്പുണ്ട്. എന്റെ കണ്ണുകൾ ഈറനാവാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

മുകളിൽ അനന്തമായ ആകാശനീലിമ— താഴെ ചെമ്മണ്ണു നിറഞ്ഞ നാട്ടുപാതയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി പരന്നു കിടക്കുന്ന പച്ചവി
ച്ച നെൽവയലുകൾ എന്റെ ഹൃദയം ഭി
ലെ, ശൂന്യമാണ് നീണ്ടുപോകുന്ന ചെമ്മണ്ണ് ാർ
റഞ്ഞ ആ വഴിത്താരയും. ണ്ട

ശാരിയെ പിന്നെ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നെക്കാണേണ്ട എന്നു കരുതിയാവണം വീട്ടിൽകൂടി വരാത്തത്. ഇന്നു രാവിലെ പതിവുപോലെ അമ്മയാണ് പറഞ്ഞത് "ബാബു! ശാരിയുടെ കല്യാണം തീരുമാനിച്ചത്രെ, പേഷ്യായിൽ നി

നും വന്ന കുറുപ്പുമായി”

ഞാനൊന്നു ഞെട്ടാതിരുന്നില്ല. എന്റെ തലച്ചോറിൽക്കൂടി ഒരായിരം പൽച്ചക്രങ്ങൾ ഇരമ്പി മറിയുന്നതുപോലെ. അമ്മ തുടർന്നു, “ആലോചന തുടങ്ങീട്ട് കാലം കുറെയായി. ആദ്യമവൾക്ക് സമ്മതല്ലായിരുന്നത്രെ!”

എന്നിലൊരപരാധബോധമുയർന്നു വന്നു. എന്റെ മാവിക്കുവേണ്ടിയിവിടെയിതാ ഒരു പെൺകുട്ടി പുനർവിവാഹത്തിനു സമ്മതം മൂളിയിരിക്കുന്നു—അതോ ഒരു നാല്പത്തെട്ടുകാരനുമായി! ഞാൻ സ്വയം ചെറുതാകുന്നതുപോലെ തോന്നി; ഒന്നുറക്കെക്കരയാനൊരു പ്രേരണ!

ALWAYS INSIST ON

Laboratory and Fine Chemicals

Analytical and Laboratory Reagents

Amino-Acids, Stains, Drugs, Vitamins, etc.

Manufactured by E. Merck and other renowned producers,

directly imported by

S. MATHURADAS & CO.,

Post Box No. 2113.

PRINCESS STREET,

BOMBAY - 2.

Gram: SMATHURCO. Phone: 30273

കഥകളി—ഒരു സുന്ദരകല

വി. എൽ. രാമവർമ്മ, F. U .C.

കെട്ടിപ്പൊക്കിയ പന്തലിൽ തിരശ്ശീല പിടിച്ചുകൊണ്ടു് രണ്ടുപേർ! അതിനുമുമ്പിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ നിലവിളക്കു്!! തിരശ്ശീലക്കുള്ളിൽനിന്നും മദ്ദളത്തിന്റെ ശ്രവണസുന്ദരമായ ശബ്ദതരംഗം ആ പ്രദേശത്താകെ അലയടിച്ചുകൊണ്ടുയരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ ആളുകളുടെ ശബ്ദാരവങ്ങളും. എല്ലാം എല്ലാം രംഗത്തെ സജീവമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. പത്തു വർഷങ്ങൾക്കു് മുമ്പു് ഞാൻ കണ്ട കഥകളിയുടെ രംഗങ്ങൾ ഓർമ്മയുടെ തിരശ്ശീല നീക്കി പതുക്കെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണു്............

ഇന്നു് അന്തർദ്ദേശീയമായിപ്പോലും വളരെ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന കഥകളി, ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ മറഞ്ഞു കിടന്നൊരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. പഴമയുടേതായ ആ കളിയെ ഇന്നു് പുതുമയുടേതായ കുപ്പായവുമിടുവിച്ചു്, സുന്ദരമാക്കി, പുറത്തേക്കു് കൊണ്ടുവന്ന കലാകാരന്മാരെ അഭിനന്ദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളീയക്ഷേത്രകലകളിൽ എന്തുകൊണ്ടും പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന കഥകളി ഇന്നു് ഒരു പുതിയ നൃത്തകലയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ അത്യുന്നതകോടിയിലിരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽപ്പോലും കഥകളി പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞാൽ അതു് അതിശയോക്തിയായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. അമേരിക്കയിൽനിന്നും കഥകളിയഭ്യസിക്കുവാൻ അഡയാറിൽ വന്ന സർ ക്ലിഫോർഡ് ജോൺസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി ബെററി ജോൺസും അടുത്ത കാലത്തു് കഥകളിയഭ്യസിച്ചു് തിരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. തായ്‌ലണ്ടിൽ നിന്നു് മോൺടിസാർട്ടു്, അമേരിക്കയിൽനിന്നു് വന്നു് 'രാഗിണിദേവി' എന്ന പേരിൽ കഥകളിയഭ്യസിച്ച മദാമ്മ, ബംഗാളിലെ റീത്ത ഇവരെല്ലാം കഥകളിയെ ഒരു ഭാരതീയനൃത്തകലയായി മാററിയിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ പാവനമായ മണ്ണിലാണല്ലോ 'ശാകുന്തളം' കഥ നടന്നതു്. അതുപോലെ ഒരു നാടകം സംസ്കൃതത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു് പ്രസിദ്ധ ജർമ്മൻ സാഹിത്യകാരനായ ഗോയ്ഥെ പറഞ്ഞതു്. ആ നാടകം ഇപ്പോൾ കഥകളിരംഗത്തു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

പ്രേക്ഷകർ അന്നും ഇന്നും

നമ്മുടെയിടയിൽ പണ്ടൊക്കെ കഥകളിയുണ്ടെന്നു് കേട്ടാൽ ആദ്യം പുറപ്പെടുക ഒരു പക്ഷെ, കാരണവന്മാരായിരിക്കും. പഴമക്കാരുടെ കേളീരംഗമായിരിക്കും കഥകളി നടക്കുന്ന സ്ഥലം! രാത്രി മുഴുവൻ ഉറക്കമിളച്ചു്, ഈ ഊമക്കളി കാണുവാൻ പോകുന്നതുകൊണ്ടു് എന്താണു് പ്രയോജനം എന്നു് ചിലർ ചോദിക്കുന്നതു് കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കഥകളിയിൽ നടന്മാർ കൈമുദ്രകളെക്കൊണ്ടും മുഖഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടുമാണല്ലോ അഭിനയിക്കുന്നതു്. അപ്പോളതൊരു ഊമക്കളിയല്ലേ? എന്നു് ചോദിക്കുവാനൊരു മ്പെട്ടവരെ ശകാരിച്ചിട്ട കാര്യമില്ല. [കഥകളിപ്പദങ്ങളുടെ രാഗവും കൊട്ടിന്റെ താളവുമൊത്തു് കൈകാലുകളെക്കൊണ്ടും മുഖഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഭിനയിക്കുന്ന നടന്മാരെ അഭിനന്ദിക്കാതെ വയ്യ.] ഇന്നത്തെ നില മാറിയിരിക്കുന്നു.

കഥകളി—ഒരു സുന്ദരകല

വി. എൽ. രാമവർമ്മ, P. U .C.

കെട്ടിപ്പൊക്കിയ പന്തലിൽ തിരശ്ശീല പിടിച്ചുകൊണ്ടു് രണ്ടുപേർ! അതിനുമുമ്പിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ നിലവിളക്കു്!! തിരശ്ശീലക്കുള്ളിൽനിന്നും മദ്ദളത്തിന്റെ ശ്രവണസുന്ദരമായ ശബ്ദതരംഗം ആ പ്രദേശത്താകെ അലയടിച്ചുകൊണ്ടുയരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ ആളുകളുടെ ശബ്ദാരവങ്ങളും. എല്ലാം എല്ലാം രംഗത്തെ സജീവമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. പത്തു വർഷങ്ങൾക്കു് മുമ്പു് ഞാൻ കണ്ട കഥകളിയുടെ രംഗങ്ങൾ ഓർമ്മയുടെ തിരശ്ശീല നീക്കി പുറക്കെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണു്............

ഇന്നു് അന്തർദ്ദേശീയമായിപ്പോലും വളരെ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന കഥകളി, ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ മറഞ്ഞു കിടന്നൊരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. പഴമയുടേതായ ആ കളിയെ ഇന്നു് പുതുമയുടേതായ കുപ്പായവുമിടുവിച്ചു്, സുന്ദരമാക്കി, പുറത്തേയ്ക്കു് കൊണ്ടുവന്ന കലാകാരന്മാരെ അഭിനന്ദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളീയക്ഷേത്രകലകളിൽ എന്തുകൊണ്ടും പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന കഥകളി ഇന്നു് ഒരു പുതിയ നൃത്തകലയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ അത്യുന്നതകോടിയിലിരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽപ്പോലും കഥകളി പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞാൽ അതു് അതിശയോക്തിയായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. അമേരിക്കയിൽനിന്നും കഥകളിയഭ്യസിക്കുവാൻ അഡയാറിൽ വന്ന സർ ക്ലിഫോർഡ് ജോൺസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി ബെററി ജോൺസും അടുത്ത കാലത്തു് കഥകളിയഭ്യസിച്ചു് തിരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. തായ്‌ലണ്ടിൽ നിന്നു് മോൺടിസാർട്ടു്, അമേരിക്കയിൽനിന്നു് വന്നു് 'രാഗിണിദേവി' എന്ന പേരിൽ കഥകളിയഭ്യസിച്ച മദാമ്മ, ബംഗാളിലെ റീത്ത ഇവരെല്ലാം കഥകളിയെ ഒരു ഭാരതീയനൃത്തകലയായി മാററിയിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ പാവനമായ മണ്ണിലാണല്ലോ 'ശാകുന്തളം' കഥ നടന്നതു്. അതുപോലെ ഒരു നാടകം സംസ്കൃതത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു് പ്രസിദ്ധ ജർമ്മൻ സാഹിത്യകാരനായ ഗോയ്ഥെ പറഞ്ഞതു്. ആ നാടകം ഇപ്പോൾ കഥകളിരംഗത്തു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

പ്രേക്ഷകർ അന്നും ഇന്നും

നമ്മുടെയിടയിൽ പണ്ടൊക്കെ കഥകളിയുണ്ടെന്നു് കേട്ടാൽ ആദ്യം പുറപ്പെടുക ഒരു പക്ഷെ, കാരണവന്മാരായിരിക്കും. പഴമക്കാരുടെ കേളീരംഗമായിരിക്കും കഥകളി നടക്കുന്ന സ്ഥലം! രാത്രി മുഴുവൻ ഉറക്കമിളച്ചു്, ഈ ഊമക്കളി കാണുവാൻ പോകുന്നതുകൊണ്ടു് എന്താണു് പ്രയോജനം എന്നു് ചിലർ ചോദിക്കുന്നതു് കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കഥകളിയിൽ നടന്മാർ കൈമുദ്രകളെക്കൊണ്ടും മുഖഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടുമാണല്ലോ അഭിനയിക്കുന്നതു്. അപ്പോളതൊരു ഊമക്കളിയല്ലേ? എന്നു് ചോദിക്കുവാനൊരുമ്പെട്ടവരെ ശകാരിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. [കഥകളിപ്പദങ്ങളുടെ രാഗവും കൊട്ടിന്റെ താളവുമൊത്തു് കൈകാലുകളെക്കൊണ്ടും മുഖഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഭിനയിക്കുന്ന നടന്മാരെ അഭിനന്ദിക്കാതെ വയ്യ.] ഇന്നത്തെ നില മാറിയിരിക്കുന്നു.

പണ്ട് രാജാവിൻെറ ഇഷ്ടത്തിനൊത്ത് ആടിയിരുന്ന കഥകളി ഇപ്പോൾ പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങളിൽ ടിക്കററ് വച്ചാണ് കളിക്കുന്നത്. കാണുവാൻ പോകുന്നതോ? ശാസ്ത്രീയമായി കഥകളിയെപ്പററി ഗ്രഹിച്ച് അറിവുകൊണ്ട് തലനരച്ചിട്ടുള്ള പച്ചപ്പരിഷ്ക്കാരികളായ യുവാക്കന്മാരാണ്. മധുരങ്ങളായ കഥകളിപ്പദങ്ങൾ പാടുമ്പോൾ, പാടുന്നവൻെറയും ശ്രവിക്കുന്നവൻെറയും ഹൃദയങ്ങൾ എങ്ങിനെ കോൾമയിർ കൊള്ളാതിരിക്കും!! ......

ഉൽപത്തിയും വികാസവും

കഥകളിയുടെ ആരംഭത്തിന് മുൻപ് 'രാമനാട്ടം' എന്ന പേരിൽ കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ നടത്തിയിരുന്ന കളിയായിരുന്നു പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചത്. എന്നാൽ, കോട്ടയം കേരളവർമ്മ തമ്പുരാനാണ് കഥകളിയെന്നപേരിൽ രാമനാട്ടം പരിഷ്ക്കരിച്ചതെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. കഥകളിയെ വിജയത്തിലെത്തിക്കാൻ സഹായിച്ചത് കല്ലടിക്കോടൻെറയും കപ്ലിങ്ങാട്ട് നമ്പൂതിരിയുടേയും പരിശ്രമങ്ങളാണ്. കേരളീയമല്ല കഥകളിയെന്ന് ഒരു കൂട്ടരും, അതേ കേരളകല തന്നെയാണതെന്നു വാദിക്കുന്ന മററൊരു കൂട്ടരും അടുത്തകാലത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എങ്ങിനെയൊക്കെയായാലും കേരളീയ സാഹചര്യത്തിൽ വളർന്നുവന്ന് വിജയത്തിലെത്തി, കഥകളി, എന്നുപറയുന്നതിൽ തെററില്ല.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ കഥകളി പരിഷ്ക്കരണത്തിന് മുൻകൈ എടുത്തുപ്രവർത്തിക്കുന്നതും പുതിയ പുതിയ രീതിയിൽ വളർത്തുന്നതും ശ്രീ കലാമണ്ഡലം കൃഷ്ണൻകുട്ടിപ്പൊതുവാളാണ്. എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ഒരു പോലെ കഴിവുള്ള കൃഷ്ണൻകുട്ടിപ്പൊതുവാളിന് ദീർഘകാലം കലാസേവനം ചെയ്യാൻ സാധിക്കട്ടെ!

കലാമണ്ഡലം

കേരളത്തിൽ കഥകളി പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് മഹാകവി വള്ളത്തോൾ സ്ഥാപിച്ച 'കലാമണ്ഡലം' ചെറുതുരുത്തിയിൽ ഭാരതപ്പുഴയുടെ തീരത്ത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്മാരകമായി ഇന്നും വിലസുന്നു! അവിടെ കഥകളിയഭ്യസിക്കുവാൻ വരുന്ന സ്വദേശിവിദേശികളോട് ഒരുപക്ഷെ അവിടത്തെ മണൽതരികൾ വള്ളത്തോളിൻെറ മധുരസ്മരണകളുടെ കഥകൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. നൃത്തകലയുടെ ആ പരിപാവന ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും പുറത്തു പോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ, ആ മഹാകവിയുടെ പരിശ്രമങ്ങളെപ്പററി ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ, ഒരുപക്ഷെ കണ്ണുകളിൽ സന്തോഷാശ്രുക്കൾ നിറയുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഈ കലാലയത്തിൽ ഭരതനാട്യം, മണിപുരിനൃത്തം, കഥകളിനൃത്തം എന്നിവ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഇരിഞ്ഞാലക്കുടയിൽ ഉണ്ണായിവാരിയർ സ്മാരകമായി ഒരു കഥകളി ക്ലബ്ബുമുണ്ട്.

ദിവംഗതനായ പട്ടിക്കാംതൊടി രാമുണ്ണി മേനോൻ, കവളപ്പാറ നാരായണൻനായർ എന്നിവർ കഥകളിയുടെ സ്രഷ്ടാക്കളാണെന്നു പറയാം. അവർ മൺമറഞ്ഞുപോയെങ്കിലും അവരുടെ സേവനത്തിൻെറ പ്രതീകമായി കഥകളി മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഗുരു കുഞ്ചുക്കുറുപ്പ്, വാഴേങ്കട കുഞ്ചുനായർ എന്നിവരുടെ സേവനങ്ങൾ കഥകളിയെ ധന്യമാക്കികൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പണ്ടത്തെ ഊമക്കളി ഇന്ന് ലോകപ്രസിദ്ധി നേടിയിരിക്കുന്നു. കലാമണ്ഡലത്തിൽനിന്ന് ഒരു കഥകളിസംഘം അമേരിക്ക, റഷ്യ, ജപ്പാൻ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽപോയികളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കഥകളിയിലെ വേഷങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ കത്തി, താടി, പച്ച എന്നിവയാണ്. വേഷം കെട്ടിവരുന്ന നടന്മാരെ കാണുമ്പോൾ അത്ഭുതമുണ്ടായേക്കാം. ഇവർ എങ്ങിനെ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്നു! പ്രസിദ്ധനായ ഒരു കഥകളി നടൻ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞത് ഞാനോർക്കുന്നു. "കഥകളിയിൽ വേഷം കെട്ടുന്ന സമയത്ത് ഒരു ഉറക്കം വേണമെങ്കിൽ കഴിക്കാം; നാലഞ്ചു മണിക്കൂർ വേണ്ടിവരും അതു പൂർത്തിയാകാൻ."

ടാഗോറും കഥകളിയും

വിശ്വമഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ തന്റെ അനുഗൃഹീതമായ തൂലികകൊണ്ടു് കഥകളിയേയും അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1961 സെപ്തംബർ 17-ാം തിയ്യതിയിലെ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ "ടാഗോർ കണ്ട കഥകളി"' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ എം. മുകുന്ദരാജ എഴുതിയ ലേഖനത്തിലെ ടാഗോറിന്റെ അഭിപ്രായം ഏററവും ശ്രദ്ധേയമാണു്.

"ശുദ്ധമായ ഭാരതീയനൃത്തത്തിന്റെ സ്മരണകൂടി മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ ഉത്തരേന്ത്യക്കാരായ ഞങ്ങൾക്കു് കേരളീയകലയായ കഥകളിയുടെ ഈ മഹനീയപ്രദർശനം പുളകോൽഗമകാരിയായിട്ടാണു് തോന്നിയതു്. ഈ പ്രാചീനവിശിഷ്ടകല, അതിന്റെ എല്ലാ നാടകീയതയോടും മനോഹാരിതയോടും ചൊവചൊവക്കോടും കൂടി ഇപ്പോഴും ഭാരതത്തിന്റെ പാരമ്പര്യമായി നിലനില്ക്കുന്നുവെന്നു് ഉറപ്പുതന്നതിനു് ഞാൻ വളരെ നന്ദിയുള്ളവനാണു്." അന്നത്തെ കഥകളിപ്രദർശനംകണ്ടു് അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയതാണു് ശ്രീ ടാഗോർ. ആ വിശ്വമഹാകവിയുടെ അനശ്വരങ്ങളായ ഈ വാക്കുകൾ കഥകളിയെ ലോകം എന്നെന്നും സ്മരിക്കുവാൻ ഇടവരുത്തുന്ന സന്ദേശങ്ങളാകട്ടെ!

കഥകളിയുടെ ഭാവി

കഥകളിയുടെ പ്രശസ്തി അനുദിനം മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അനവധി ബാലന്മാർ നാളത്തെ പ്രശസ്തിയുള്ള നടന്മാരായി തീരുവാൻ മുന്നോട്ടുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കേരളാഗവണ്മെൻറും കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറും ധനസഹായം നല്കിയും മററും കഥകളിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി കഥകളിയുടെ പ്രോത്സാഹനത്തിനും അതിനെപ്പററിയുള്ള സാമാന്യമായ അറിവു് ജനങ്ങളിൽ പകർന്നു കൊടുക്കുന്നതിനും കഥകളിയുടെ സാങ്കേതികവളർച്ചയെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കാനും തയ്യാറായി ഒരു മാസിക തൃശ്ശൂർ കേന്ദ്രമായി 1961 ആഗസ്റ്റു് മാസത്തിൽ ജന്മമെടുത്തു. 'കഥകളി ബന്ധുക്കൾക്കു്" ഇതൊരാശ്വാസമാണു്. എങ്കിലും അനവധി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഇനിയും ആവശ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ഡാക്ടർ, എഞ്ചിനീയർ, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ ഇവർ മൂന്നുപേർ തങ്ങളിൽ ആരുടെ തൊഴിലാണു് ഏററവും പഴക്കമുള്ളതെന്നു തർക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ഡാക്ടർ:— ആദാമിന്റെ ഒരു വാരിയെല്ലു് എടുത്താണു് ഹവ്വായെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു ബൈബിളിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. അതു ശസ്ത്രക്രിയയുടെ കഴിവാണു കാണിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ തൊഴിലിന്നാണു് ഏററവും പഴക്കം.

എഞ്ചി:— ഹേയ്, ഒരിക്കലും അല്ല. അസ്വസ്ഥമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു് 6 ദിവസം കൊണ്ടാണു് ഈ ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചതു്. അതു് എഞ്ചിനീയറിങ്ങിന്റെ കഴിവാണു്.

രാഷ്ട്രീയ:— ശരി. അപ്പോൾ ആരാണു് ഈ അസ്വസ്ഥമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ചതു്?

ടാഗോറും കഥകളിയും

വിശ്വമഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ തന്റെ അനുഗ്രഹീതമായ തൂലികകൊണ്ട് കഥകളിയേയും അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1961 സെപ്തംബർ 17-ാം തിയ്യതിയിലെ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ "ടാഗോർ കണ്ട കഥകളി" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ എം. മുകുന്ദരാജ എഴുതിയ ലേഖനത്തിലെ ടാഗോറിന്റെ അഭിപ്രായം ഏററവും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"ശുദ്ധമായ ഭാരതീയനൃത്തത്തിന്റെ സ്മരണകൂടി മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ ഉത്തരേന്ത്യക്കാരായ ഞങ്ങൾക്ക് കേരളീയകലയായ കഥകളിയുടെ ഈ മഹനീയപ്രദർശനം പുളകോൽഗമകാരിയായിട്ടാണ് തോന്നിയതു്. ഈ പ്രാചീനവിശിഷ്ടകല, അതിന്റെ എല്ലാ നാടകീയതയോടും മനോഹാരിതയോടും ചൊറുചൊറുക്കോടും കൂടി ഇപ്പോഴും ഭാരതത്തിന്റെ പാരമ്പര്യമായി നിലനില്ക്കുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പുതന്നതിനു് ഞാൻ വളരെ നന്ദിയുള്ളവനാണ്." അന്നത്തെ കഥകളിപ്രദർശനംകണ്ട് അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയതാണ് ശ്രീ ടാഗോർ. ആ വിശ്വമഹാകവിയുടെ അനശ്വരങ്ങളായ ഈ വാക്കുകൾ കഥകളിയെ ലോകം എന്നെന്നും സ്മരിക്കുവാൻ ഇടവരുത്തുന്ന സന്ദേശങ്ങളാകട്ടെ!

കഥകളിയുടെ ഭാവി

കഥകളിയുടെ പ്രശസ്തി അനുദിനം മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അനവധി ബാലന്മാർ നാളത്തെ പ്രശസ്തിയുള്ള നടന്മാരായി തീരുവാൻ മുന്നോട്ടുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കേരളാ ഗവണ്മെൻറും കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറും ധനസഹായം നല്കിയും മററും കഥകളിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി കഥകളിയുടെ പ്രോത്സാഹനത്തിനും അതിനെപ്പററിയുള്ള സാമാന്യമായ അറിവ് ജനങ്ങളിൽ പകർന്നു കൊടുക്കുന്നതിനും കഥകളിയുടെ സാങ്കേതികവളർച്ചയെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കാനും തയ്യാറായി ഒരു മാസിക തൃശ്ശൂർ കേന്ദ്രമായി 1961 ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിൽ ജന്മമെടുത്തു. കഥകളി ബന്ധുക്കൾക്ക് ഇതൊരാശ്വാസമാണ്. എങ്കിലും അനവധി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഇനിയും ആവശ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ഡാക്ടർ, എഞ്ചിനീയർ, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ ഇവർ മൂന്നുപേർ തങ്ങളിൽ ആരുടെ തൊഴിലാണ് ഏററവും പഴക്കമുള്ളതെന്നു തർക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ഡാക്ടർ:— ആദാമിന്റെ ഒരു വാരിയെല്ല് എടുത്താണ് ഹവ്വായെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു ബൈബിളിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അതു ശസ്ത്രക്രിയയുടെ കഴിവാണു കാണിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ തൊഴിലിന്നാണ് ഏററവും പഴക്കം.

എഞ്ചി:— ഹേയ്, ഒരിക്കലും അല്ല. അസ്വസ്ഥമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു് 6 ദിവസം കൊണ്ടാണ് ഈ ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചതു്. അതു് എഞ്ചിനീയറിങ്ങിന്റെ കഴിവാണ്.

രാഷ്ട്രീയ:— ശരി. അപ്പോൾ ആരാണ് ഈ അസ്വസ്ഥമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ചതു്?

ചെറുകഥ — രൂപവും ഭാവവും

— കെ. വി. കുരിയാക്കോസ് II ബി. എസ്സ്‌സി.

ആധുനിക മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും വിപുലമായ ഒരു സാഹിത്യശാഖയാണ് ചെറുകഥ. ഉത്ഭവിച്ചിട്ട് കാലമധികമായിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഇതര സാഹിത്യശാഖകളോട് തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ കൂടുതൽ വളർച്ചയെത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനവും ഇതു തന്നെയാണ്. ലോകത്തിലെ ഇതരഭാഷകളിലെ കൃതികളുടെ ഒപ്പം നില്ക്കത്തക്ക കൃതികൾ നമുക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ചെറുകഥകൾ മാത്രമാണ്. യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തോട് ഇത്ര അധികം അടുത്തുവന്നിട്ടുള്ളതും ഇത്രമാത്രം ജനകീയവുമായ ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗം നമ്മുടെ ഭാഷയിലില്ല. സാധാരണ വായനക്കാർക്ക് കല്പിതകഥകളാണല്ലോ മഹാകാവ്യാദികളേക്കാൾ അഭിലഷണീയമായിട്ടുള്ളതു്. അത്തരം കഥകൾ ഗുളികപ്രായമാക്കിക്കൊടുക്കുവാനുണ്ടായ ശ്രമത്തിന്റെ അനന്തരഫലമാണ് ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം.

വ്യവസായം, പ്രയത്നശീലം എന്നിത്യാദികളിൽ ഉയർന്നസ്ഥാനത്തു വിലസുന്ന അമേരിക്കക്കാരിൽ നിന്നാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം ആദ്യമായി ഉടലെടുത്തതു്. ധാരാളം സമയം പുസ്തകവായനക്കു ചെലവഴിക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞിരുന്ന അമേരിക്കക്കാരെ സാഹിത്യാഭിരുചിയിൽ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഇർവിങ്ങ് ഹാത്തോൺ, അല്ലൻ പോ തുടങ്ങിയവരുടെ ചെറുകഥകൾക്കു സാധിച്ചു. ചെറുകഥകളുടെ ആവിർഭാവത്തെപ്പറ്റി വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഈ നൂതന പ്രസ്ഥാനത്തിനും, ആനുകാലിക പത്രങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ വലിയ സാമ്യമുണ്ടെന്നു കാണാം. മാസിക സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു കാലത്താണ് ചെറുകഥകളുടെ പുറപ്പാട്. നോവൽ സ്വയമേവ ഒരു ഗ്രന്ഥമാകയാൽ അതിന് പരാപേക്ഷ കൂടാതെ ജീവിക്കാം. എന്നാൽ ചെറുകഥ തനിയെ പുറപ്പെടുന്നതെങ്ങനെ? മാസികയുടെ പുറങ്ങളിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുകയേ അതിന് നിർവ്വാഹമുള്ളു. "എഡ്ഗർ അല്ലൻ പോ" എന്ന ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യകാരൻ ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഒരു കഥയാണ് ചെറുകഥയെന്ന് സാമാന്യമായി നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചെറുകഥയിൽ വേണ്ടതായ ഗുണം ഏകാഗ്രതയാകുന്നു. നോവൽ വായിക്കുന്നവരുടെ വികാരങ്ങൾക്ക് സന്ദർഭോചിതമായി വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഒരു വികാരം അത്യുഗ്രമായി നിലകൊള്ളുന്ന പക്ഷം അതു് അത്യധികം ദുസ്സഹമായി തീരുന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ തീക്ഷ്ണത പരിഹരിക്കുവാൻ ഇതര വികാരങ്ങൾ ജനിപ്പിക്കുന്ന രംഗങ്ങൾ നോവൽ കർത്താവ് സൃഷ്ടിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചെറുകഥയിൽ ഒരു വികാരത്തിനു മാത്രമെ ഇടമുള്ളു. അതു് ഉപര്യുപരി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ തൽകർത്താവ് ജാഗരൂകനായിരിക്കും. ചെറുകഥയിൽ മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കാൾ അവൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിക്കാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതു്. ഒരു സംഭവം മറ്റൊന്നിനെ പിൻതുടരുന്നു. "ഇനി എന്താണ് സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്" എന്നുള്ള ജിജ്ഞാസ വായനക്കാരെ ആദ്യന്തം വികാരതരളിതരാക്കുന്നു. ഒരു നായകൻ; ഒരു നായിക; അവരുടെ ശുഭസമാഗമനത്തിനു വിഘ്നമായി നിലകൊള്ളുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ; വിഘ്നങ്ങളുടെ ദൂരീകരണം; അഭീഷ്ടസിദ്ധി എന്നിവയൊക്കെയാണല്ലോ സാധാരണ കണ്ടുവരാറുള്ള കഥാഘടകങ്ങൾ. ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനവന്റെ ചെറുകഥകൾ ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ടവയാണ്.

വസ്തുക്കളുടെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതികൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ജാഗരൂകനായിരിക്കുന്ന കഥാകൃത്ത് സാമാന്യദൃഷ്ടിക്ക് വിഷയീഭവിക്കാത്ത പല സംഗതികളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കി യഥാവസരം വിനിയോഗിക്കുന്നു.

ചെറുകഥാകാരൻ്റെ വിഷയം ഏറ്റവും പരിമിതമാകകൊണ്ട് നാം നിസ്സാരമെന്ന് വച്ചു തള്ളുന്ന സംഭവങ്ങൾ സൂക്ഷ്മദർശിനിയന്ത്രത്തിലെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ മനോമുകുരത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. പരമാർത്ഥമായ ഒരു സംഭവം തന്നെയും ഖനിയിൽനിന്നും കുഴിച്ചെടുത്ത ലോഹം പോലെ അനിയതമായ ആകൃതിയോടുകൂടിയതും മലീമസവുമായിരിക്കും. അതിനെ ഭാവനയാകുന്ന ഉലയിൽ ഉരുക്കി നിശ്ചിതാകൃതിയിൽ ഭംഗിയുള്ള ഒരു ഉന്നതകലാസൃഷ്ടിയാക്കിത്തീർക്കുക എന്ന ആ കൃത്യം ചെറുകഥാകത്താവിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു പുരുഷന്മാരും ഒരു സ്ത്രീയും അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു സ്ത്രീകളും ഒരു പുരുഷനും ഉള്ള കാലത്തോളം ചെറുകഥകൾക്കു യാതൊരു ക്ഷാമവുമുണ്ടാവുകയില്ല. ഈ ഇനത്തിലുള്ള കഥാപ്രേരകങ്ങളെ ത്രികോണബീജം എന്നു നാമകരണം ചെയ്യാം. ചഞ്ചലചിത്തനായ കാമുകൻ സ്വഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റൊരുവളിൽ അനുരക്തയാവുക എന്നു വിചാരിക്കുക. അപ്പോൾ അയാൾ പരിശുദ്ധമായ പ്രേമം പരിപാലിക്കുന്നില്ല. രണ്ടു സ്ത്രീകളും കൂടി അയാളുടെ ചിത്തം തകർക്കുന്നതിന് ശ്രമിക്കുന്ന പക്ഷം അയാൾ നിത്യബ്രഹ്മചാരിയായി ജീവിക്കുന്നതിന് ഒരുമ്പെടുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള ചെറുകഥകളിൽ പകുതിയിലേറെ ശൃംഗാരരസപ്രധാനങ്ങളാണ്.

നോവൽ, ചെറുകഥ എന്നിവയുടെ പ്രതിപാദനരീതികൾക്കു തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നാണ് ചിലർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്ന് തോന്നുന്നു. ഒന്നു വലുതും മറ്റത് താരതമ്യേന ചെറിയതെന്നുമല്ലാതെ അവയ്ക്കു തമ്മിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം എന്നവർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. എല്ലാ കാവ്യങ്ങളുടേയും ജീവിതം വ്യംഗ്യമാണെങ്കിലും, നോവലിൽ പല സംഗതികൾ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതായി വന്നുകൂടുന്നു.

ചെറുകഥ ആരംഭിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയാണെന്ന് ഇനിയും ആരും ക്ലിപ്തമായി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല. ദീർഘമായ ഒരു കഥയുടെ ആരംഭം അല്പം പരുങ്ങലാണെങ്കിൽ ആ കുറവ് അനന്തരാദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പരിഹരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. കാഥികാഗ്രേസരനായ സ്കോട്ടിൻ്റെ കഥകൾ ആരംഭിക്കുന്നത് ഏതാണ്ട് ഇഴയുന്ന രീതിയിലാണ്. മുഖപ്രസംഗം ഒഴിവാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചിലർ സംഭാഷണം കൊണ്ട് ചെറുകഥകൾ ആരംഭിക്കാറുണ്ട്. ഇത് നല്ലൊരുപായമാണ്. പക്ഷെ നാടകനിർമ്മാണത്തിലുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായമാണിതെന്നുള്ള വസ്തുത നാം വിസ്മരിക്കരുത്. ഈ രീതിയിലുള്ള സംഭാഷണം കഥയെ ദുർഘടമാക്കുന്നതിന് ഉപകരിക്കുന്നതാണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്.

പാത്രസംവിധാനം ചെറുകഥയിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാകുന്നു. പാത്രമില്ലാത്ത കഥ വധൂവരന്മാർ ഇല്ലാത്ത മംഗല്യംപോലെയാകുന്നു. ഒരു പുറത്തു താളമേളങ്ങൾ നടക്കുന്നു; മറ്റൊരു പുറത്തു സദ്യക്കുള്ള കോപ്പുകൾ ഒരുക്കുന്നു; വഴിനീളെ തോരണങ്ങളും കൊടിക്കൂറകളും ഉയരുന്നു. പക്ഷെ വധുവും വരനും മാത്രമില്ല. അങ്ങനെ വന്നാൽ വിവാഹാഘോഷങ്ങളുടെ അർത്ഥമെന്ത്? അപ്രകാരം തന്നെ പാത്രങ്ങളില്ലാത്ത ആഖ്യാനം കഥയല്ല. ചില കഥകളിൽ പാത്രസൃഷ്ടിക്ക് അമിതമായ പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

നോവലിൽ പ്രകൃത്യതീതങ്ങളായ പാത്രങ്ങൾ വിരളമാണ്. പക്ഷെ ചെറുകഥയിൽ അപ്രകാരമല്ല. ലോകോത്തരമായ പല ചെറുകഥകളിലും അലോകസാധാരണമായ പാത്രങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്റ്റീവൻസണിൻ്റെ Will O' The Mill എന്ന കഥയുടെ അവസാനത്തിൽ മൃത്യു എന്നൊരു പാത്രം നായകനായ വില്ലിനോട് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നു.

വസ്തുക്കളുടെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതികൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ജാഗരൂകനായിരിക്കുന്ന കഥാകൃത്ത് സാമാന്യദൃഷ്ടിക്ക് വിഷയീഭവിക്കാത്ത പല സംഗതികളും ഏദിസ്ഥമാക്കി യഥാവസരം വിനിയോഗിക്കുന്നു.

ചെറുകഥാകാരന്റെ വിഷയം ഏററവും പരിമിതമാകകൊണ്ട് നാം നിസ്സാരമെന്ന് വച്ച് തള്ളുന്ന സംഭവങ്ങൾ സൂക്ഷ്മദർശിനിയന്ത്രത്തിലെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. പരമാർത്ഥമായ ഒരു സംഭവം തന്നെയും ഖനിയിൽനിന്നും കുഴിച്ചെടുത്ത ലോഹം പോലെ അനിയതമായ ആകൃതിയോടുകൂടിയതും മലീമസവുമായിരിക്കും. അതിനെ ഭാവനയാകുന്ന ഉലയിൽ ഉരുക്കി നിശ്ചിതാകൃതിയിൽ ഭംഗിയുള്ള ഒരു ഉന്നതകലാസൃഷ്ടിയാക്കിത്തീർക്കുക എന്ന ആകൃത്യം ചെറുകഥാകർത്താവിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു പുരുഷന്മാരും ഒരു സ്ത്രീയും അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു സ്ത്രീകളും ഒരു പുരുഷനും ഉള്ള കാലത്തോളം ചെറുകഥകൾക്കു യാതൊരു ക്ഷാമവുമുണ്ടാവുകയില്ല. ഈ ഇനത്തിലുള്ള കഥാപ്രേരകങ്ങളെ ത്രികോണബീജം എന്നു നാമകരണം ചെയ്യാം. ചഞ്ചലചിത്തനായ കാമുകൻ സ്വഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറെറാരുവളിൽ അനുരക്തയാവുക എന്നു വിചാരിക്കുക. അപ്പോൾ അയാൾ പരിശുദ്ധമായ പ്രേമം പരിപാലിക്കുന്നില്ല. രണ്ടു സ്ത്രീകളും കൂടി അയാളുടെ ചിത്തം തകർക്കുന്നതിന് ശ്രമിക്കുന്ന പക്ഷം അയാൾ നിത്യബ്രഹ്മചാരിയായി ജീവിക്കുന്നതിന് ഒരുമ്പെടുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള ചെറുകഥകളിൽ പകുതിയിലേറെ ശൃംഗാരരസപ്രധാനങ്ങളാണ്.

നോവൽ, ചെറുകഥ എന്നിവയുടെ പ്രതിപാദനരീതികൾക്കു തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നാണ് ചിലർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്ന് തോന്നുന്നു ഒന്നു വലുതും മററത് താരതമ്യേന ചെറിയതെന്നുമല്ലാതെ അവയ്ക്കു തമ്മിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം എന്നവർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. എല്ലാ കാവ്യങ്ങളുടേയും ജീവിതം വ്യംഗ്യമാണെങ്കിലും, നോവലിൽ പല സംഗതികൾ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതായി വന്നുകൂടുന്നു.

ചെറുകഥ ആരംഭിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയാണെന്ന് ഇനിയും ആരും ക്ലിപ്തമായി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല. ദീർഘമായ ഒരു കഥയുടെ ആരംഭം അല്പം പരുങ്ങലാണെങ്കിൽ ആ കുറവ് അനന്തരാദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പരിഹരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. കാഥികാഗ്രേസരനായ സ്കോട്ടിന്റെ കഥകൾ ആരംഭിക്കുന്നത് ഏതാണ്ട് ഇഴയുന്ന രീതിയിലാണ്. മുഖപ്രസംഗം ഒഴിവാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചിലർ സംഭാഷണം കൊണ്ട് ചെറുകഥകൾ ആരംഭിക്കാറുണ്ട്. ഇത് നല്ലൊരുപായമാണ്. പക്ഷെ നാടകനിർമ്മാണത്തിലുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായമാണിതെന്നുള്ള വസ്തുത നാം വിസ്മരിക്കരുത്. ഈ രീതിയിലുള്ള സംഭാഷണം കഥയെ ദുർഘടമാക്കുന്നതിന് ഉപകരിക്കുന്നതാണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്.

പാത്രസംവിധാനം ചെറുകഥയിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാകുന്നു. പാത്രമില്ലാത്ത കഥ വധൂവരന്മാർ ഇല്ലാത്ത മംഗല്യംപോലെയാകുന്നു ഒരു പുറത്തു താലമേളങ്ങൾ നടക്കുന്നു; മറെറാരു പുറത്തു സദ്യക്കുള്ള കോപ്പുകൾ ഒരുക്കുന്നു; വഴിനീളെ തോരണങ്ങളും കൊടിക്കൂറകളും ഉയരുന്നു. പക്ഷെ വധുവും വരനും മാത്രമില്ല. അങ്ങനെ വന്നാൽ വിവാഹാഘോഷങ്ങളുടെ അർത്ഥമെന്ത്? അപ്രകാരം തന്നെ പാത്രങ്ങളില്ലാത്ത ആഖ്യാനം കഥയല്ല. ചില കഥകളിൽ പാത്രസൃഷ്ടിക്ക് അമിതമായ പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

നോവലിൽ പ്രകൃത്യതീതങ്ങളായ പാത്രങ്ങൾ വിരളമാണ്. പക്ഷെ ചെറുകഥയിൽ അപ്രകാരമല്ല. ലോകോത്തരമായ പല ചെറുകഥകളിലും അലോകസാധാരണമായ പാത്രങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്റ്റീവൻസണിന്റെ Will O' The Mill എന്ന കഥയുടെ അവസാനത്തിൽ മൃത്യു എന്നൊരു പാത്രം നായകനായ വില്ലിനോട് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നു.

വയോവൃദ്ധനായ "വിൽ" സംഭാഷണാനന്തരം ആഗതനോടൊന്നിച്ച് ഒരു ദീർഘയാത്രക്ക് പുറപ്പെടുന്നു. ഇപ്രകാരം തന്നെ അല്ലൻ പോ, ഹാത്തോൺ തുടങ്ങിയ കലാകാരന്മാരും പ്രകൃത്യതീതകഥാപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ആശാസ്യമാണോ അല്ലയോ എന്നത് കഥാകൃത്തിന്റെ വൈഭവത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. മനുഷ്യാനുഭവത്തിൽ പെടാത്ത യാതൊന്നും ചെറുകഥയിലാവട്ടെ, നോവലിലാവട്ടെ, സ്വീകാര്യമല്ല. ചെറുകഥ അല്പസമയത്തിലെ പാരായണത്തിനുള്ള ഒരു കാവ്യമായതുകൊണ്ട് നിരീശ്വരന്മാരും, ലൌകികബുദ്ധികളുമായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് പോലും അവ തല്ക്കാലം വിശ്വാസയോഗ്യമായിത്തോന്നുന്നു.

തലക്കെട്ട് ചെറുകഥയിൽ വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഒരു നല്ല തലക്കെട്ടിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഔചിത്യം, വിശേഷപ്രതീതി, ആകർഷകത്വം, നൂതനത്വം, ഹ്രസ്വത എന്നിവയാകുന്നു. കഥയുടെ മർമ്മത്തോടു വളരെയധികം അടുത്തു നിൽക്കുന്നതായിരിക്കണം തലക്കെട്ട്. കഥയുടെ ന്യൂനത തലക്കെട്ടിൽ നിന്നും എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. കാബൂളിവാല എന്ന ടാഗോറിന്റെ കഥ യുവഹൃദയങ്ങളിൽ വളരെഅധികം സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തുന്നു. കാബൂളിവാലയെപ്പററി മിനിയുടെ അച്ഛൻ പറയുകയാണ്. "എനിക്കെന്താണ് അയാളേക്കാളൊരു മെച്ചം? അയാളും ഒരച്ഛൻ!" ഈ സമസൃഷ്ടിത്വം കാത്രരിനെപ്പോലെ ഉള്ള ഉത്തമ ചെറുകഥാകൃത്തുക്കളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. വലിയതെന്നും, ചെറിയതെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മാഞ്ഞുപോകുന്നു.

കല്ല്യാണ സാരികൾക്കും,

ബിന്നി, ബെൻടക്സ് സാരികൾക്കും,

മററു എല്ലാ തുണിത്തരങ്ങൾക്കും

★ എം. പി. ടെക്സ്‌ററയിൽസ് ★

മാർക്കററ് & ഠാണാ ഇരിങ്ങാലക്കുട

Phone Nos. Market. 5. A.
Tana. 140.

"സാഹിത്യം ജീവിതത്തോളം സാർവ്വലൌകികമോ?"

വി. ഐ. സുബ്രഹ്മണ്യൻ

"The soul of a Nation, the true ideals of its civilization, the real message of the people's innerself, are expressed in its literature; that the authors are the legislators, though unacknowledged of mankind"...

T. S. Eliot ൻെറ ഏററവും ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു വാക്യമാണിതു്. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൻെറ ആത്മാവു് പ്രതിഫലിക്കുന്നതു് സാഹിത്യത്തിലാണു്. കാലങ്ങളായുള്ള സാംസ്കാരിക സമ്പത്തു് സജീവമായി സാഹിത്യത്തിൽ സഞ്ചയിക്കുന്ന മാനുഷികവികാരവിചാരങ്ങൾ സമഗ്രമായ ഒരു ദർശനമായി രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതു് സാഹിത്യാദികലകളിലൂടെയാണു്. അംഗീകാരം ലഭിക്കാത്ത നിയമനിർമ്മാതാക്കളത്രെ കവികൾ. രാഷ്ട്രത്തിൻെറ പുരോഗതിയിൽ ഗണ്യമായ ഒരു പങ്കു് സാഹിത്യകാരന്മാർ വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനോടു് കൂട്ടിയിണക്കുന്നതിനുള്ള കണ്ണികളാണു് സാഹിത്യകാരന്മാർ; രാഷ്ട്രത്തിൻെറ, മാനവവംശത്തിൻെറ 'സുദർശനചക്രം' കൈയിലേന്തുന്നവരാണവർ.

മററു കലകളെപ്പോലെ സാഹിത്യം 'ആദർശ'വും, 'രക്ഷാമാർഗ്ഗ'വും ആണു്. സാഹിത്യാസ്വാദനം സുഖദായകമാണു്; മോക്ഷവുമാണു്. മാനുഷവികാരങ്ങളെ അഭൌമീകരിച്ചെടുക്കുവാനുള്ള കഴിവു് സാഹിത്യത്തിനുണ്ടു്. ഉത്തമസാഹിത്യം മനുഷ്യൻെറ ജീവിതത്തിലെ 'ദീപശിഖ'യാണു്. ആത്മീയചൈതന്യത്തെ മനുഷ്യജീവിതത്തോടു് സമരസപ്പെടുത്തി ഉത്തമവും ശ്രേഷ്ഠവുമാക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള സാഹിത്യത്തിൻെറ കഴിവു് അപ്രമേയമാണു്!

സാമൂഹ്യസത്യങ്ങളെ വർണ്ണപ്പൊലിമയോടുകൂടി പല തരത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുകയാണല്ലൊ ഉത്തമസാഹിത്യകാരന്മാർ ചെയ്യുക. അതു് നാലു മതിലുകൾക്കുള്ളിലെ സങ്കുചിതാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരിക്കലും ലസിക്കുകയില്ല. ഈ പ്രപഞ്ചത്തോളം തന്നെ വിശാലമാണു് സാഹിത്യം. അതായതു് ഉത്തമസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഹൃദയം പ്രപഞ്ചസത്യങ്ങളുടെ—പ്രാപഞ്ചിക രഹസ്യങ്ങളുടെ കല്ലറകൾക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം തേടുകയാണു്.

കവിയും ഋഷിയും

പ്രാചീനകാലത്തു് കവികളെ മഹർഷിമാരെന്നു് വിളിച്ചിരുന്നുവല്ലൊ. ധ്യാനനിഷ്ഠനായി, ഭൌതികജീവിതത്തിലെ മധുരിമയിൽ നിന്നകന്നു് ഏകാന്തതയിലിരിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദിവ്യതയുടെ ഏതോ ഒരു തിരിനാളം പ്രകാശിക്കുന്നു. ആത്മീയചൈതന്യം മുററിയ ഒരു അന്തരീക്ഷം, ഒരു അനുഭൂതിവിശേഷം കവികളുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് രൂപം കൊള്ളും. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കു മാത്രം അനുഭവിച്ചറിയാവുന്ന ആ സത്യങ്ങളെ, കവിതകളിലൂടെ മററുള്ളവർക്കു് അവർ കാഴ്ചവെയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഭാവനസ്ക്കതീതമായ ചില സത്യങ്ങളുമായി ഇണങ്ങിക്കഴിയുവാൻ ചില അസുലഭനിമിഷങ്ങൾ മഹർഷിമാരായ കവികൾക്കു് ഉണ്ടാകാറുണ്ടത്രെ. ആ അനുഭൂതികളുടെ ആവിഷ്ക്കാരം സിംബലുകളിലൂടെ കലാചൈതന്യം നശിക്കാതെ സാ

"സാഹിത്യം ജീവിതത്തോളം സാർവ്വലൌകികമോ?"

വി. ഐ. സുബ്രഹ്മണ്യൻ

"The soul of a Nation, the true ideals of its civilization, the real message of the people's innerself, are expressed in its literature; that the authors are the legislators, though unacknowledged of mankind"...

T. S. Eliot ൻെറ ഏററവും ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു വാക്യമാണിതു്. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൻെറ ആത്മാവു് പ്രതിഫലിക്കുന്നതു് സാഹിത്യത്തിലാണു്. കാലങ്ങളായുള്ള സാംസ്കാരിക സമ്പത്തു് സജീവമായി സാഹിത്യത്തിൽ സഞ്ചയിക്കുന്നു മാനുഷികവികാരവിചാരങ്ങൾ സമഗ്രമായ ഒരു ദർശനമായി രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതു് സാഹിത്യാദികലകളിലൂടെയാണു്. അംഗീകാരം ലഭിക്കാത്ത നിയമനിർമ്മാതാക്കളത്രെ കവികൾ. രാഷ്ട്രത്തിൻെറ പുരോഗതിയിൽ ഗണ്യമായ ഒരു പങ്കു് സാഹിത്യകാരന്മാർ വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനോടു് കൂട്ടിയിണക്കുന്നതിനുള്ള കണ്ണികളാണു് സാഹിത്യകാരന്മാർ; രാഷ്ട്രത്തിൻെറ, മാനവവംശത്തിൻെറ 'സുദർശനചക്രം' കൈയിലേന്തുന്നവരാണവർ.

മററു കലകളെപ്പോലെ സാഹിത്യം 'ആദർശ'വും, 'രക്ഷാമാർഗ്ഗ'വും ആണു്. സാഹിത്യാസ്വാദനം സുഖദായകമാണു്; മോക്ഷവുമാണു്. മാനുഷവികാരങ്ങളെ അഭൗമീകരിച്ചെടുക്കുവാനുള്ള കഴിവു് സാഹിത്യത്തിനുണ്ടു്. ഉത്തമസാഹിത്യം മനുഷ്യൻെറ ജീവിതത്തിലെ 'ദീപശിഖ'യാണു്. ആത്മീയചൈതന്യത്തെ മനുഷ്യജീവിതത്തോടു് സമരസപ്പെടുത്തി ഉത്തമവും ശ്രേഷ്ഠവുമാക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള സാഹിത്യത്തിൻെറ കഴിവു് അപ്രമേയമാണു്!

സാമൂഹ്യസത്യങ്ങളെ വണ്ണപ്പൊലിമയോടുകൂടി പല തരത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുകയാണല്ലോ ഉത്തമസാഹിത്യകാരന്മാർ ചെയ്യുക. അതു് നാലു മതിലുകൾക്കുള്ളിലെ സങ്കുചിതാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരിക്കലും ലസിക്കുകയില്ല. ഈ പ്രപഞ്ചത്തോളം തന്നെ വിശാലമാണു് സാഹിത്യം. അതായതു് ഉത്തമസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഹൃദയം പ്രപഞ്ചസത്യങ്ങളുടെ— പ്രാപഞ്ചിക രഹസ്യങ്ങളുടെ കല്ലറകൾക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം തേടുകയാണു്.

കവിയും ഋഷിയും

പ്രാചീനകാലത്തു് കവികളെ മഹർഷിമാരെന്നു് വിളിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ധ്യാനനിഷ്ഠനായി, ഭൗതികജീവിതത്തിലെ മധുരിമയിൽ നിന്നകന്നു് ഏകാന്തതയിലിരിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദിവ്യതയുടെ ഏതോ ഒരു തിരിനാളം പ്രകാശിക്കുന്നു. ആത്മീയചൈതന്യം മുററിയ ഒരു അന്തരീക്ഷം, ഒരു അനുഭൂതിവിശേഷം കവികളുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് രൂപം കൊള്ളും. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കു മാത്രം അനുഭവിച്ചറിയാവുന്ന ആ സത്യങ്ങളെ, കവിതകളിലൂടെ മററുള്ളവക്കു് അവർ കാഴ്ചവെക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഭാവനാതീതമായ ചില സത്യങ്ങളുമായി ഇണങ്ങിക്കഴിയുവാൻ ചില അസുലഭനിമിഷങ്ങൾ മഹർഷിമാരായ കവികൾക്കു് ഉണ്ടാകാറുണ്ടത്രെ. ആ അനുഭൂതികളുടെ ആവിഷ്കാരം സിംബലുകളിലൂടെ കലാചൈതന്യം നശിക്കാതെ സാ

ധിയ്ക്കുവാൻ ഉത്തമകവികൾക്കു കഴിയും. സൂര്യനെ, കവിയുടെ ആത്മീയവെളിച്ചം മുഴുവനും കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും ആ ഉജ്ജ്വലപ്രകാശത്തിന്റെ ഒരംശം തന്റെ ജീവിതത്തിൽ കടന്നുവരുവാൻ അവനെ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ സഹായിയ്ക്കുന്നു. "ഇരുട്ടിൽ നിന്നു് എന്നെ വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കു് നയിച്ചാലും" എന്നു് ഓരോ മനുഷ്യനിലും താരസ്വരം സംജാതമാകുന്ന അസുലഭനിമിഷങ്ങളുണ്ടു്. എന്നാൽ ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ മധുരിമ മുഴുവൻ മോന്തിക്കുടിച്ചു് മദോന്മത്തനായി മധുരസ്വപ്നങ്ങളോടെ ജീവിയ്ക്കുവാൻ അവൻ സദാ അഭിലഷിയ്ക്കുന്നു. ഈ അഭിലാഷങ്ങളുടെ അന്തരാളത്തിൽ ജീവിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യാത്മാവിനു് നിയന്ത്രണം കിട്ടുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. തന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ സംയമനം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു വ്യക്തി തികച്ചും ഒരു മഹർഷിപദത്തിലേയ്ക്കുയരുന്നു. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ടു് അനുഭവിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത ഒരു 'ദിവ്യാനുഭൂതി' അവനുണ്ടാകും. മിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു നിദാനം ഇങ്ങനെയുള്ള അനുഭൂതിയാണല്ലൊ.

ആത്മജ്ഞാനത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയെ ത്തേടിയുള്ള മാനവവംശോദ്ദേശത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കാരങ്ങളും സത്യത്തിന്റെ തീപ്പൊരികളും സമ്മിളിതമായി പ്രതിഫലിയ്ക്കുന്ന ഒന്നത്രെ ഉത്തമസാഹിത്യം. അതായതു് ജീവിതവിമർശനവും, കേവലസത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മാനുഷികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ആകത്തുകയുമാണതു്. ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റേയും സൌന്ദര്യാനുഭൂതിയുടേയും മഹത്തായ ഒരു പ്രവാഹമല്ലെ സാഹിത്യം! മാനവവംശത്തിന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിനു് ഒരിയ്ക്കലും വിധേയമാകാത്ത അമാനുഷികസത്യത്തെ, സർവ്വരക്ഷകനായ ഈശ്വരതൃപ്പാദങ്ങളെ ജിജ്ഞാസയോടുകൂടി തേടുകയാണു് ഉത്തമസാഹിത്യകാരന്മാർ. അതുപോലെ തന്നെ കാലികപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും സുപ്രസിദ്ധ റഷ്യൻ നിരൂപകനും കവിയുമായ ആനിസിമോർ പറയുന്നതു നോക്കുക, "സാഹിത്യം ഒരു ദന്തഗോപുരത്തിൽ വസിയ്ക്കരുതു്. അതു് ജനസാമാന്യത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള പാച്ചിലിൽ പങ്കെടുക്കുകയും, അതിന്റെ സൃഷ്ടാത്മകവും, നിർമ്മാണാത്മകവും, പുനരുദ്ധാനാത്മകവും ആയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ യഥാസമയം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ".

കലയും കാലവും

സത്യം, സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവയാണു് കാവ്യചിന്തയുടെ പ്രധാന പ്രവാഹങ്ങൾ. ഈ വാക്കുകളുടെ സാധാരണത്വത്തിൽക്കവിഞ്ഞുള്ള അർത്ഥമാണു് ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശിയ്ക്കുന്നതു്: കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ ലോകത്തിനുത്ഭൂതമാകുന്ന സംഭവവികാസങ്ങൾ കവികളുടെ ഭാവനയിൽ കൂടുതൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. 'ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം' ഇംഗ്ലീഷു്ഫ്രഞ്ചു സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും, റഷ്യൻ വിപ്ലവം അവിടത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും, എന്നുവേണ്ട, ലോകത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം നടന്ന പ്രധാന പരിവർത്തനങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിൽ 'റിയലിസ്റ്റു്' പ്രസ്ഥാനത്തിനു് വഴിതെളിയിച്ച കലാചൈതന്യത്തിനു് മങ്ങൽ സംഭവിയ്ക്കാതെ ഉത്തമകലാസൃഷ്ടികൾ എല്ലാ സാഹിത്യത്തിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്

ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിനുശേഷമാണു് ഇംഗ്ലീഷു് മഹാകവിയായ 'വേർഡ്സ് വർത്തി'നു് സാഹിത്യസപര്യയിൽ കാര്യമായ മാററമുണ്ടായതു്. അന്നുവരെ റൊമാൻറിസിസത്തിൽനിന്നു് അണുപോലും വ്യതിചലിയ്ക്കാതിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവന 'റിയലിസ'ത്തിന്റെ നഭസ്ഥലത്തിൽ ചിറകു വിരുത്തിപ്പറക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 'റിയലിസം' റൊമാൻറിസിസവുമായി സമ്മേളിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത്വശക്തിയുടെ മാററു കൂട്ടി.

'ടെന്നിസൻ' ഇംഗ്ലീഷു് കാവ്യശാഖയിൽ പുതിയൊരു ദീപം കൊളുത്തി. റിയലിസത്തിന്റെ ഔന്നത്യകാലഘട്ടമായിരുന്നു അപ്പോൾ. ശാസ്ത്രീയറിയലിസ (Scientific Realism) മായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തും ബൃഹത്തുമായ സംഭാവന. ടെന്നിസന്റെ ശാസ്ത്രീയ

വീക്ഷണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രകൃതീകവിതകളിൽ കൂടുതൽ പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം തികച്ചും ഒരു പ്രകൃത്യുപാസകനായിരുന്നു. 'വിക്ടോറിയൻ ഈറ' സംശയങ്ങളുടേയും വിജ്ഞാനദാഹത്തിൻേറയും മുന്നോടിയായിരുന്നു. 'വിക്ടോറിയൻ ഈറ' എതിർപ്പുകളുടേയും സാമുദായികകലഹങ്ങളുടേയും ആത്മീയവിപ്ലവത്തിൻേറയും രക്തമണ്ഡപമായിരുന്നു. സുപ്രഭാതത്തിൽ "നാനാവിഹംഗമകങ്കണകാണ"മല്ല, വിശന്നു വലയുന്ന അവയുടെ ദീനരോദനങ്ങളാണ് കേൾക്കുവാൻ കഴിയുക. വിശന്നു വലയുന്ന പരശ്ശതം ജീവിതങ്ങളുടെ വേദനകളും നെടുവീർപ്പുകളുമാണ് ലോകത്തിൽ നമുക്ക് കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും കഴിയുക.

"Life is bitter and tedious, nothing more
And the world is mud"

(ജീവിതം തിക്തവും മുഷിപ്പനും ആണ്. അതിനേക്കാളേറെയൊന്നുമില്ല; ഈ ലോകം ചെളി മാത്രമാണ്) ഇററാലിയൻ കവിയായ ലിയോപ്പാർഡി തൻെറ "Ultimo Canto di Saffo" എന്ന കവിതയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് ഉദ്ധൃതവാക്യം.

ഷെല്ലിയുടെ ജീവിതനിരാശയിൽ നിന്നുയർന്ന നെടുവീർപ്പുകളും ഏറെക്കുറെ കക്ശമാണുപോലും.

"From world's bitter wind
Seek shelter under the shadow of the tomb"

അങ്ങനെ ജീവിതത്തിൻെറ നിത്യയാതനകളിലൂടെ ഊളിയിട്ടു കടക്കുമ്പോൾ കവിഹൃദയം മരവിച്ചുപോകുന്നു. ആ മരവിപ്പിൽനിന്നു് നിസർഗ്ഗസിദ്ധമായ വാസനാവൈഭവത്തിനു് ചുറ്റും വെളിച്ചവും കിട്ടുന്നു. തനിക്കുചുററും നിരാശാഗർത്തമാണ് താൻ കാണുന്നതു്. എങ്കിലും അങ്ങു വിദൂരതയിൽ ഏതോ ഒരു ആശാദീപം പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൻെറ ചരിത്രമെവിടെ? അതിൻെറ താളുകൾ ഒന്നു് മറിച്ചിട്ടുനോക്കുക. സാഹിത്യാദികലകളും ജീവിതവും കൈകോർത്തു പിടിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളാണ്, അതിലെമ്പാടും കാണുക. പുരാതനരാജവംശങ്ങൾ വളരുകയും തളരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ വളർച്ചയും തളർച്ചയും സാഹിത്യത്തിൻെറ വളർച്ചയോടും തളർച്ചയോടും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യചരിത്രത്തിലെ സുപ്രധാനമായ കാലഘട്ടമാണല്ലോ, ഷെയ്ക്സ്പിയറുടേയും മററും കാലം. ഇംഗ്ലണ്ടിൻെറ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലും സാഹിത്യരംഗത്തിലും ഇത്രയും ശോഭായമാനമായ ഒരു കാലഘട്ടം വേറെയില്ല. ഇതിൽനിന്നും നാം അനുമാനിക്കേണ്ടതു് സാഹിത്യവും ജീവിതവും കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നുവെന്നല്ലേ? അവ രണ്ടിൻേറയും പുരോഗതി പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏതാണ്ട് ഇതു് തന്നെയാണ് എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയും പൌരാണികചരിത്രം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതു്. വിക്രമാദിത്യൻെറ ഭരണകാലം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ സുവർണ്ണയുഗമായി എണ്ണപ്പെടുന്നതിൽ സാഹിത്യത്തിനും കാളിദാസാദികൾക്കും അതുല്യമായ ഒരു കയ്യുണ്ട്. മനുഷ്യപ്രയത്നമാണ് ഇതിൻെറയെല്ലാം അന്തർധാര. ജീവിതത്തിൻെറ ചോരയും ചൂടും കലർന്ന മണ്ണിൽനിന്നകന്നുപാടിയ കവികളെല്ലാം പിൻതള്ളപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. "ജനസാമാന്യത്തിൻെറ ജീവരക്തത്തിൽ നിന്നു് ഓജസ്സുകൾ കൊണ്ടാലേ കലയ്ക്കു് ഒരു നിലനില്പുള്ളൂ"വെന്നു് മഹാത്മജി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും മറെറാന്നുകൊണ്ടുമല്ല. "ഒരുവൻ തൻെറ സൃഷ്ടിയിൽ അനുഭവിക്കുന്ന സന്തോഷവും സൌന്ദര്യവുമാണ് കല"യെന്ന മോറിസിൻെറ സിദ്ധാന്തം അതു് തന്നെയല്ലേ ഉദ്ഗാനം ചെയ്യുന്നതു്?

പ്രകൃതിയുടെ അത്യത്ഭുതകരമായ ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ കണ്ട് മനുഷ്യൻ അമ്പരന്നുപോയി. അവൻെറ ഭാവനയ്ക്കു ചുററും കാട്ടാറിൻെറ കളഗാനവും മഴവില്ലിൻെറ മഞ്ജിമയും പൂക്കളുടെ പുഞ്ചിരിയും പരിവേഷം ചാർത്തി. തൻെറ

വീക്ഷണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകൃതികവിതകളിൽ കൂടുതൽ പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം തികച്ചും ഒരു പ്രകൃത്യുപാസകനായിരുന്നു. 'വിക്ടോറിയൻ ഈറ' സംശയങ്ങളുടേയും വിജ്ഞാനദാഹത്തിന്റേയും മുന്നോടിയായിരുന്നു. 'വിക്ടോറിയൻ ഈറ' എതിർപ്പുകളുടേയും സാമുദായികകലഹങ്ങളുടേയും ആത്മീയവിപ്ലവത്തിന്റേയും രക്തമണ്ഡപമായിരുന്നു. സുപ്രഭാതത്തിൽ "നാനാവിഹംഗമകങ്കണകാണ"മല്ല, വിശന്നു വലയുന്ന അവയുടെ ദീനരോദനങ്ങളാണ് കേൾക്കുവാൻ കഴിയുക. വിശന്നു വലയുന്ന പരശ്ശതം ജീവിതങ്ങളുടെ വേദനകളും നെട്ടുവീർപ്പുകളുമാണ് ലോകത്തിൽ നമുക്ക് കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും കഴിയുക.

"Life is bitter and tedious, nothing more
And the world is mud"

(ജീവിതം തിക്തവും മുഷിപ്പനും ആണ്. അതിനേക്കാളേറെയൊന്നുമില്ല; ഈ ലോകം ചെളി മാത്രമാണ്) ഇററാലിയൻ കവിയായ ലിയോപ്പാർഡി തന്റെ "Ultimo Canto di Saffo" എന്ന കവിതയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് ഉദ്ധൃതവാക്യം.

ഷെല്ലിയുടെ ജീവിതനിരാശയിൽ നിന്നുയർന്ന നെട്ടുവീർപ്പുകളും ഏറെക്കുറെ കക്ശമാണുപോലും.

"From world's bitter wind
Seek shelter under the shadow of the tomb"

അങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെ നിത്യയാതനകളിലൂടെ ഊളിയിട്ടു കടക്കുമ്പോൾ കവിഹൃദയം മരവിച്ചുപോകുന്നു. ആ മരവിപ്പിൽനിന്നു് നിസർഗ്ഗസിദ്ധമായ വാസനാവൈഭവത്തിന്നു് ചൂടും വെളിച്ചവും കിട്ടുന്നു. തനിക്കുചുററും നിരാശാഗർത്തമാണ് താൻ കാണുന്നതു്. എങ്കിലും അങ്ങു വിദൂരതയിൽ ഏതോ ഒരു ആശാദീപം പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടു്.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചരിത്രമെവിടെ? അതിന്റെ താളുകൾ ഒന്നു് മറിച്ചിട്ടുനോക്കൂ. സാഹിത്യാദികലകളും ജീവിതവും കൈകോർത്തു പിടിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളാണു്, അതിലെമ്പാടും കാണുക. പുരാതനരാജവംശങ്ങൾ വളരുകയും തളരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആ വളർച്ചയും തളർച്ചയും സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയോടും തളർച്ചയോടും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷു് സാമ്രാജ്യചരിത്രത്തിലെ സുപ്രധാനമായ കാലഘട്ടമാണല്ലൊ, ഷെയ്ക്സ്പിയറുടേയും മററും കാലം. ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലും സാഹിത്യരംഗത്തിലും ഇത്രയും ശോഭായമാനമായ ഒരു കാലഘട്ടം വേറെയില്ല. ഇതിൽനിന്നും നാം അനുമാനിക്കേണ്ടതു് സാഹിത്യവും ജീവിതവും കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നുവെന്നല്ലെ? അവ രണ്ടിന്റേയും പുരോഗതി പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏതാണ്ടു് ഇതു് തന്നെയാണു് എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയും പൌരാണികചരിത്രം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതു്. വിക്രമാദിത്യന്റെ ഭരണകാലം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ സുവർണ്ണയുഗമായി എണ്ണപ്പെടുന്നതിൽ സാഹിത്യത്തിന്നും കാളിദാസാദികൾക്കും അതുല്യമായ ഒരു കയ്യുണ്ടു്. മനുഷ്യപ്രയത്നമാണു് ഇതിന്റെയെല്ലാം അന്തർധാര. ജീവിതത്തിന്റെ ചോരയും ചൂടും കലർന്ന മണ്ണിൽനിന്നകന്നുപാടിയ കവികളെല്ലാം പിൻതള്ളപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്. "ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ജീവരക്തത്തിൽ നിന്നു് ഓജസ്സുകൾ കൊണ്ടാലേ കലയ്ക്കു് ഒരു നിലനില്പുള്ളൂ"വെന്നു് മഹാത്മജി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും മററൊന്നുകൊണ്ടുമല്ല. "ഒരുവൻ തന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ അനുഭവിക്കുന്ന സന്തോഷവും സൌന്ദര്യവുമാണു് കല" യെന്ന മോറിസിന്റെ സിദ്ധാന്തം അതു് തന്നെയല്ലെ ഉദ്ഗാനം ചെയ്യുന്നതു്?

പ്രകൃതിയുടെ അത്യത്ഭുതകരമായ ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ കണ്ടു് മനുഷ്യൻ അമ്പരന്നുപോയി. അവന്റെ ഭാവനയ്ക്കു ചുററും കാട്ടാറിന്റെ കളഗാനവും മഴവില്ലിന്റെ മഞ്ജിമയും പൂക്കളുടെ പുഞ്ചിരിയും പരിവേഷം ചാർത്തി. തന്റെ

ഹൃദയത്തിൻെറ ഉള്ളറകളിൽ ഊറിവന്ന ആനന്ദാഹ്ലാദങ്ങൾക്ക് രൂപവും ഭാവവും ഉണ്ടായി. അവയാണ് സംഗീതവും, നൃത്തവും, ചിത്രമെഴുത്തും, മററ സുകുമാരകലകളും. അദ്ധ്വാനക്ഷീണിതരായ അവർ, കൂട്ടം കൂട്ടമായിരുന്ന് വിശ്രമിച്ചു; പ്രകൃതിരാമണീയകതയുടെ തേനരുവിയുടെ തീരത്ത്. പ്രയത്നത്തിൻെറ മധുരഫലങ്ങൾ വിശ്രമാവസ്ഥയിൽ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ നാമ്പെടുത്തു!

സുഖലോലുപന്മാരുടെ വെന്നിക്കൊടി ആദിമകാലങ്ങളിൽ തന്നെ നാട്ടിയിരുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ സിംഹാസനങ്ങളിൽ കയറിക്കൂടി. അവരുടെ അപദാനങ്ങളെ പാടിപ്പുകഴ്ത്താൻ നിയുക്തരായ ഒരു കൂട്ടം കൂലിപ്പട്ടാളക്കാരാണ് സാഹിത്യകലയ്ക്ക് രൂപം കൊടുത്തതത്രെ. എങ്ങനെയായാലും ഹൃദയത്തിൻെറ അഗാധതയിൽ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച അനുഭൂതികളും വികാരങ്ങളും ആണ് കലയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനം.

'വിജ്ഞാനത്തെ കോരിപ്പകരലും വികാരത്തെ സ്ഫുടീകരിക്കലും' സാഹിത്യം യുഗയുഗാന്തരങ്ങളായി അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

കല ആത്മാവിഷ്കാരം!

മാനവജീവിതത്തോളം പഴക്കമുള്ള ഒരു ചരിത്രമുണ്ട് സാഹിത്യത്തിനും കലയ്ക്കും. ഭൂഭാഗത്ത് മനുഷ്യൻ എന്നു ജാതനായോ അന്നുമുതൽ സാഹിത്യവും കലയും അവൻെറ ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ കടന്നുകൂടി. ഗുഹാഭിത്തികളിലും, വൃക്ഷങ്ങളിലും, ഇലകളിലും അവൻെറ ആത്മാവിഷ്കാരം നടത്തി. അന്ന് ഭാഷ രൂപം കൊണ്ടിരുന്നില്ല; ലിപികൾ ഇല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും അവൻെറ വികാരജന്യമായ ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് നിഷ്കാമസ്നേഹത്തിൻേറയും, ആത്മീയചൈതന്യത്തിൻേറയും ചില പ്രാകൃത ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രാകൃതാഹ്ലാദതിമിർപ്പുകൾ തന്നെ. അതു പോലെ തന്നെ, വേദനാജനകമായ രംഗങ്ങൾ കണ്ടപ്പോഴും അവരുടെ മനസ്സലിഞ്ഞുകാണും. ഹൃദയത്തിൻെറ അഗാധതയിൽനിന്ന് നെടുവീർപ്പുകൾ ഉയർന്നുകാണും. ആ അസുലഭനിമിഷങ്ങളിൽ അവർ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ലിഖിതപ്പെട്ടതിയിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇന്ന് അവ ഉത്തമസാഹിത്യത്തിൻെറ നാഴികക്കല്ലുകളായിത്തീർന്നേനെ.

ഒരു പഴങ്കഥ പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. വാല്മീകി മഹർഷി ധ്യാനനിരതനായിരിക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്തിരുന്നു പ്രേമസല്ലാപം ചെയ്യുന്നു രണ്ടിണക്കിളികൾ. അതിലൊന്നിൻെറ നേരെ ഒരു വേടൻ അമ്പയയ്ക്കുന്നു. പ്രാണവേദനയോടെ ഒരു കിളി നിലം പതിക്കുന്നു. ഇണ പിരിഞ്ഞതിലുള്ള വിഷമംകൊണ്ട് മററെ കിളി വാവിട്ടു കരയുന്നു. ധ്യാനത്തിൽനിന്നും മഹർഷി ഞെട്ടിയുണർന്ന് അമ്പേറ്റു നില്ക്കുന്ന നിഷാദൻെറ നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടി ഗർജ്ജിക്കുന്നു,

"മാനിഷാദ, പ്രതിഷ്ഠാം ത്വ-
മഗമശ്ശാശ്വതീസ്സമാഃ
യൽ ക്രൗഞ്ചമിഥുനാദേക-
മവധീഃകാമമോഹിതം"

എന്ന്. ഈ സംഭവമാണത്രെ രാമായണം വിരചിക്കുവാൻ വാല്മീകിക്ക് പ്രചോദനം നല്കിയത്.

നൂററാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പ് ഒരു പക്ഷിയുടെ നേരെ പ്രവർത്തിക്കപ്പെട്ട അക്രമത്തിൻെറ അമ്പുമുനയൊടിക്കാനാണ് ഭാരതത്തിൻെറ ആ ആദിമഹാകവി കൈ ചൂണ്ടിയത്. ഒരു കിളിയുടെ കണ്ണിൽ നിഴലിച്ചുകണ്ട ശോകം ഒപ്പിയെടുക്കാനും വിശ്വപ്രേമത്തെക്കുറിച്ച് ഹൃദയം തുറന്ന് പാടുവാനും വാല്മീകിയെപ്പോലുള്ള ഒരു സ്നേഹഗായകന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, കണ്ണീരുവാർത്തുകഴിയുന്ന പരശ്ശതം ജീവിതങ്ങളുടെ കണ്ണീരൊപ്പുവാൻ ആധുനികസാഹിത്യകാരന് എന്തുകൊണ്ട് സാധിക്കുകയില്ല! അക്രമങ്ങളുടേയും അനീതികളുടേയും നേരെ കരവാ

ളോങ്ങുക; കരയുന്നവന്റെ കണ്ണീര് തുടയ്ക്കുവാൻ കൈലേസ്സ് നീട്ടുക.

'ജി'യുടെ ചെറുപ്പകാലത്ത് എഴുതിയ ഒരു കവിതയിലെ രണ്ടു വരികളാണ് ഓർമ്മ വരുന്നത്,

"നാശം ജഡത്തിന്നു പററിയാൽപ്പററട്ടെ
ആശയമത്രെ ഭരിപ്പതിപ്പാരിനെ"

ശരീരത്തിനേക്കാളേറെ ആശയത്തിന്നും ആദർശങ്ങൾക്കുമാണ് കവി വില കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യന്റെ അഢ്ശരീരം അവന്റെ ആശയപ്രകടനമെന്നത്രെ "കാർലൈൽ" പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യൻ എന്ത് ചെയ്യും? എന്താണ് ജീവിതം? മരണമെന്താണ്? എവിടെയാണ് സ്നേഹം? എന്താണ് സ്നേഹം? നന്മയും തിന്മയുമെന്താണ്? അതെവിടെ? കവിക്കല്ലാതെ ആർക്കാണ് ഇവയ്ക്കെല്ലാം ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുക! കവിതയിലല്ലാതെ ഇവയുടെ പരിപൂർണ്ണാവിഷ്കാരങ്ങൾ എവിടെയാണുള്ളത്! സാർവ്വലൌകികമായ ഒരു വിചാരണാപത്രമാണ് യഥാർത്ഥകവിത. കാവ്യത്തിന്റെ സന്ദേശം അനശ്വരവുമാണ്.

M. C. GEORGE,

GENERAL MERCHANT & COMMISSION AGENT,

TANA, **IRINJALAKUDA.**

★

Phone 160.

Distributors of:–

TATA PRODUCTS,

DALDA (Hindustan Liver Limited),

SWASTIC & GODREJ PRODUCTS.

ളോങ്ങുക; കരയുന്നവന്റെ കണ്ണീര് തുടയ്ക്കുവാൻ കൈലേസ്സ് നീട്ടുക.

'ജി'യുടെ ചെറുപ്പകാലത്ത് എഴുതിയ ഒരു കവിതയിലെ രണ്ടു വരികളാണ് ഓർമ്മ വരുന്നത്,

"നാശം ജഡത്തിന്നു പററിയാൽപ്പററട്ടെ
ആശയമത്രെ ഭരിപ്പതിപ്പാരിനെ"

ശരീരത്തിനേക്കാളേറെ ആശയത്തിന്നും ആദർശങ്ങൾക്കുമാണ് കവി വില കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യന്റെ അദ്ധശരീരം അവന്റെ ആശയപ്രകടനമെന്നത്രെ "കാർലൈൽ" പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യൻ എന്തു് ചെയ്യും? എന്താണ് ജീവിതം? മരണമെന്താണ്? എവിടെയാണ് സ്നേഹം? എന്താണ് സ്നേഹം? നന്മയും തിന്മയുമെന്താണ്? അതെവിടെ? കവിക്കല്ലാതെ ആക്കാണ് ഇവയ്ക്കെല്ലാം ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുക! കവിതയിലല്ലാതെ ഇവയുടെ പരിപൂർണ്ണാവിഷ്കാരങ്ങൾ എവിടെയാണുള്ളത്! സാർവ്വലൌകികമായ ഒരു വിചാരണപത്രമാണ് യഥാർത്ഥകവിത. കാവ്യത്തിന്റെ സന്ദേശം അനശ്വരവുമാണ്.

M. C. GEORGE,

GENERAL MERCHANT & COMMISSION AGENT,

TANA, **IRINJALAKUDA.**

★

Phone 160.

Distributors of:–

TATA PRODUCTS,
DALDA (Hindustan Liver Limited),
SWASTIC & GODREJ PRODUCTS.

വേഴാമ്പൽ

സച്ചിദാനന്ദൻ, പുല്ലൂററ്.

മാനത്തിൻ മേചകത്തോപ്പിലെങ്ങാനൊരു
വാർമഴവില്ല് വിരിഞ്ഞാൽ,
താഴത്തു നില്ക്കുന്ന നിൻ ഹൃദന്തത്തില-
മാനന്ദം വില്ല് വിടർത്തും;
ദൂരത്തിലെങ്ങാനുമല്പം മഴക്കാറിൻ
കീറുകൾ പാറി നടന്നാൽ,
ചാരത്തുനില്ക്കുമീ നിൻ കൊച്ചുപാദങ്ങൾ
താഴത്തുറയ്ക്കാതെയാവും;
മിന്നല് കണ്ടാൽ നിൻ കൺകളിലാശ തൻ
മിന്നൽപിണരൊളി താവും;
വാനത്തിൽ വെള്ളിടി വെട്ടിയാൽ നീ തൻെറ
വേണുസംഗീതമൊഴുക്കും;
മാധുര്യമൂറുന്ന ഗാനമൊന്നച്ചുണ്ടിൽ
മായാതെ തത്താൻ തുടങ്ങും;
തൂവലിൻ തുമ്പു വിടർത്തി നീയങ്ങനെ
ചോടുകൾ വെച്ചു ചാഞ്ചാടും!

വാനിന്നഗാധമാം നീലിമ തന്നിൽ തൻ
വാരുററ കണ്ണുകൾ നട്ടും,
മാരിജലത്തിനായ് വററിവരണ്ടൊര-
ച്ചോരിവായ്മൊട്ടു പിളർന്നും
നിന്നിടും നിൻരൂപമാശകൾ മുററിട-
മിന്നരഹൃത്തിൻ പ്രതീകം!

നമ്മുടെ ഭാഷാപ്രശ്നം

വഗ്ഗീസ് സി. പുല്ലോക്കാരൻ ബി. എസ്സ്‌സി. ക്ലാസ്സ്.

ചൈനാക്കാരന്റെ വെടിയുണ്ടയേററ് മാതൃഭൂമി പിടയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് ഭാഷാപ്രശ്നകോലാഹലത്തിന് അല്പം ചൂടാറിയതു്. ഭാരതത്തിന്റെ മാനം ഭംഗപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈയവസരത്തിൽ ഭാരതത്തിന്റെ നിലനില്പുതന്നെ അപകടത്തിലായിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ എങ്ങിനെയാണ് ഭാഷാപ്രശ്നവുമായി മുമ്പോട്ടു വരികയെന്നോർത്തിട്ടാവാം ഇന്നു് അത്തരം പ്രശ്നക്കാർ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ ഭാരതീയന്റേയും സിരകളിലോടുന്ന രക്തം തിളക്കുന്ന ഈ കാലയളവിൽപോലും ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തെ ബാധിക്കുന്ന ഇത്തരം ഭാഷാപ്രശ്നങ്ങൾ, ചീപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന ദുർഗ്ഗന്ധംവമിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ, ഇടക്കിടെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നവരുണ്ടു്. അത്തരം പേപ്പുള്ളുകാരെക്കുറിച്ചു് എന്തു പറയേണ്ടു!

ഭാരതീയരെ ഒന്നടങ്കം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ഭീകരപ്രശ്നമായിരുന്നു ദേശീയോൽഗ്രഥനം എങ്ങിനെ പ്രാപിക്കാമെന്നുള്ളതു്. അതു് ചൈനാക്കാരന്റെ ആക്രമണത്തോടുകൂടി ഏതാണ്ടു തീർന്നുവെന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. ഇത്രയും ത്വരിതഗതിയിൽ ആ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിന് നമ്മെ സഹായിച്ച ചീനരോടു കൂറുകാണിക്കുന്ന ചിലരെങ്കിലും നമ്മുടെയിടയിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ളതിൽ അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ലല്ലോ! ഇതിനു മുമ്പും ഇപ്പോഴും ഇൻഡ്യയെ അലട്ടുന്ന ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടു്. അതാണ് ഭാഷാപ്രശ്നം. ഭാഷാപ്രശ്നത്തിനു രണ്ടു മുഖങ്ങളുണ്ടു്. ഔദ്യോഗികഭാഷയേതായിരിക്കണം, കലാശാലകളിലെ അദ്ധ്യയനഭാഷയേതായിരിക്കണം എന്നുള്ളതാണവ. ഭാരതീയനേതാക്കളിൽ തന്നെ ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന ഒന്നാണീ ഭാഷാപ്രശ്നം. ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു രാജഗോപാലാചാരിയെപ്പോലുള്ള മഹാന്മാർ ഇംഗ്ലീഷിനുവേണ്ടി വാദിക്കുമ്പോൾ മറുഭാഗത്തുനിന്നുകൊണ്ടു രാജേന്ദ്രപ്രസാദിനെപ്പോലുള്ള നേതാക്കൾ ഇംഗ്ലീഷു മാറേണ്ടതാണെന്നു് ആവർത്തിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു പാർലിമെന്റിൽ പറഞ്ഞു, ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിയറുപത്തഞ്ചിൽ ഇംഗ്ലീഷു മാറും, ഹിന്ദിയാകുമെന്നു്. വേറൊരിക്കൽ അദ്ദേഹം തന്നെ പറഞ്ഞു ഇംഗ്ലീഷിനു 'പൂർണ്ണപെൻഷൻ' കൊടുക്കാറായിട്ടില്ലെന്നു്. ഇൻഡ്യൻ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു തന്നെ ചില പുതിയ നീക്കങ്ങൾ ഇതിനെത്തുടർന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷു ഇൻഡ്യയിൽനിന്നു ഉത്തെറിയണമെന്നു വാദിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം പുരോഗമനക്കാർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ഗോഷ്ടികൾ കാണുമ്പോൾ ചിരിക്കുകയല്ലാതെ എന്തുചെയ്യാം! സീസറിനെ വധിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള കൂറുകുറവുകൊണ്ടല്ല, റോമിനോടുള്ള സ്നേഹാധിക്യംകൊണ്ടാണ് എന്നു പറഞ്ഞ ബ്രൂട്ടസിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ വരുകയാണിപ്പോൾ. ഇൻഡ്യൻ ഭാഷയോടുള്ള മമതയുടെ ആധിക്യം മൂലമാണത്രെ ഇംഗ്ലീഷിനെത്തുരത്താൻ ഇക്കൂട്ടർ പരിശ്രമിക്കുന്നതു്.'

ഇന്നോളം ഔദ്യോഗികഭാഷയായി പരിലസിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷിനെ ഗളഹസ്തം ചെയ്തു് ആ സ്ഥാനം ഹിന്ദിക്കു കൊടുക്കുവാനാണ് ഹിന്ദിപ്രേമികൾ വാദിക്കുന്നതു്. ഇൻഡ്യയുടെ പുരാതനസംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചോർത്താൽ ഇങ്ങിനെ വാദിക്കാതിരിക്കാൻ എങ്ങിനെ കഴിയും! എന്നാൽ ഹിന്ദിയറിയാൻ പാടില്ലാത്ത തെന്നിന്ത്യർ ഇംഗ്ലീഷു തന്നെ ഔദ്യോഗികഭാഷാസ്ഥാനത്തു തുടർന്നു പോകണമെന്നും വാദിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു വാദമുഖങ്ങളാണ് ഇന്നന്തരീക്ഷത്തിൽ തിരിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ ഭാഷാപ്രശ്നം

വർഗ്ഗീസ് സി. പുല്ലോക്കാരൻ ബി. എസ്സ്‌സി. ക്ലാസ്സ്.

ചൈനാക്കാരന്റെ വെടിയുണ്ടയേററ് മാതൃഭൂമി പിടയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് ഭാഷാപ്രശ്നകോലാഹലത്തിന് അല്പം ചൂടാറിയതു്. ഭാരതത്തിന്റെ മാനം ഭംഗപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈയവസരത്തിൽ ഭാരതത്തിന്റെ നിലനില്പുതന്നെ അപകടത്തിലായിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ എങ്ങിനെയാണ് ഭാഷാപ്രശ്നവുമായി മുമ്പോട്ടുവരികയെന്നോർത്തിട്ടാവാം ഇന്ന് അത്തരം പ്രശ്നക്കാർ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ ഭാരതീയന്റേയും സിരകളിലോടുന്ന രക്തം തിളക്കുന്ന ഈ കാലയളവിൽപോലും ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തെ ബാധിക്കുന്ന ഇത്തരം ഭാഷാപ്രശ്നങ്ങൾ, വിറ്റുമുട്ടിക്കുന്ന ദുർഗ്ഗന്ധംവമിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ, ഇടക്കിടെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നവരുണ്ട്. അത്തരം പേച്ചുള്ളുകാരെക്കുറിച്ച് എന്തു പറയേണ്ടു!

ഭാരതീയരെ ഒന്നടങ്കം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ഭീകരപ്രശ്നമായിരുന്നു ദേശീയോൽഗ്രഥനം എങ്ങിനെ പ്രാപിക്കാമെന്നുള്ളതു്. അതു് ചൈനാക്കാരന്റെ ആക്രമണത്തോടുകൂടി ഏതാണ്ടു തീർന്നുവെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഇത്രയും ത്വരിതഗതിയിൽ ആ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിന് നമ്മെ സഹായിച്ച ചീനയോടു കൂറുകാണിക്കുന്ന ചിലരെങ്കിലും നമ്മുടെയിടയിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ളതിൽ അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ലല്ലൊ! ഇതിനു മുമ്പും ഇപ്പോഴും ഇൻഡ്യയെ അലട്ടുന്ന ഒരു പ്രശ്നമുണ്ട്. അതാണ് ഭാഷാപ്രശ്നം. ഭാഷാപ്രശ്നത്തിനു രണ്ടു മുഖങ്ങളുണ്ട്. ഔദ്യോഗികഭാഷയേതായിരിക്കണം, കലാശാലകളിലെ അദ്ധ്യയനഭാഷയേതായിരിക്കണം എന്നുള്ളതാണവ. ഭാരതീയനേതാക്കളിൽ തന്നെ ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന ഒന്നാണീ ഭാഷാപ്രശ്നം. ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു രാജഗോപാലാചാരിയെപ്പോലുള്ള മഹാന്മാർ ഇംഗ്ലീഷിനുവേണ്ടി വാദിക്കുമ്പോൾ മറുഭാഗത്തുനിന്നുകൊണ്ടു രാജേന്ദ്രപ്രസാദിനെപ്പോലുള്ള നേതാക്കൾ ഇംഗ്ലീഷു മാറേറണ്ടതാണെന്നു് ആവർത്തിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്റു പാർലിമെന്റിൽ പറഞ്ഞു, ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിയറുപത്തഞ്ചിൽ ഇംഗ്ലീഷു മാറും, ഹിന്ദിയാകുമെന്ന്. വേറൊരിക്കൽ അദ്ദേഹം തന്നെ പറഞ്ഞു ഇംഗ്ലീഷിനു 'പുള്ളുപെൻഷൻ' കൊടുക്കാറായിട്ടില്ലെന്നു്. ഇൻഡ്യൻ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു തന്നെ ചില പുതിയ നീക്കങ്ങൾ ഇതിനെത്തുടർന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷു ഇൻഡ്യയിൽനിന്നു തുരത്തിയണമെന്നു വാദിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം പുരോഗമനക്കാർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ഗോഷ്ടികൾ കാണുമ്പോൾ ചിരിക്കുകയല്ലാതെ എന്തുചെയ്യാം! സീസറിനെ വധിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള കൂറുകുറവുകൊണ്ടല്ല, റോമിനോടുള്ള സ്നേഹാധിക്യംകൊണ്ടാണ് എന്നു പറഞ്ഞ ബ്രൂട്ടസിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ വരുകയാണിപ്പോൾ. 'ഇൻഡ്യൻ ഭാഷയോടുള്ള മമതയുടെ ആധിക്യം മൂലമാണത്രെ ഇംഗ്ലീഷിനെത്തുരത്താൻ ഇക്കൂട്ടർ പരിശ്രമിക്കുന്നതു്.'

ഇന്നോളം ഔദ്യോഗികഭാഷയായി പരിലസിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷിനെ ഗളഹസ്തം ചെയ്ത് ആ സ്ഥാനം ഹിന്ദിക്കു കൊടുക്കുവാനാണ് ഹിന്ദിപ്രേമികൾ വാദിക്കുന്നതു്. ഇൻഡ്യയുടെ പുരാതനസംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചോർത്താൽ ഇങ്ങിനെ വാദിക്കാതിരിക്കാൻ എങ്ങിനെ കഴിയും! എന്നാൽ ഹിന്ദിയറിയാൻ പാടില്ലാത്ത തെന്നിൻഡ്യർ ഇംഗ്ലീഷു തന്നെ ഔദ്യോഗികഭാഷാസ്ഥാനത്തു തുടർന്നു പോകണമെന്നും വാദിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു വാദമുഖങ്ങളാണ് ഇന്നന്തരീക്ഷത്തിൽ തിരിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഇംഗ്ലീഷു മാററി ഹിന്ദി ഔദ്യോഗികഭാഷയാക്കണം എന്നു വാദിക്കുന്നവരുടെ പൊള്ളത്തരങ്ങൾ തുറന്നുകാട്ടുവാൻ പ്രയാസമില്ല. അത്തരം ദേശീയസ്നേഹികൾ ഉന്നയിക്കുന്ന സുപ്രധാന കാര്യം ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ ഒരു വിദേശഭാഷയാണെന്നുള്ളതാണ്. ഇരുനൂററാണ്ടു കാലത്തെ ബ്രിട്ടീഷാധിപത്യത്തിൽ നിന്നും മോചനം നേടി ഭാരതീയർ തങ്ങളുടേതായ ഒരു ഭരണകൂടം സ്ഥാപിച്ചിട്ടും ആ വിദേശീയരുടെ ഭാഷ തന്നെ ഔദ്യോഗികരംഗത്തു തുടരുന്നതു് നമ്മുടെ ദേശീയതയോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയല്ലേ എന്നതാണവരുടെ ചോദ്യം. ഇതിനുള്ള ഉത്തരം വളരെ നിസ്സാരമാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരൻെറ ദുർഭരണത്തോടാണ് ഇൻഡ്യൻ ജനതക്കെതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നതു്. അവരുടെ ദുഷ്പ്രഭുത്വത്തോടാണ് ഭാരതീയർ സമരം പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. നമ്മുടെ അടിമത്തമനസ്ഥിതിക്കെതിരായാണ് നാം പടപൊരുതിയതു്. നമ്മുടെ മഹത്തായ ആർഷസംസ്ക്കാരത്തെ തച്ചുടച്ചു് ഈ രാജ്യത്തെ കുട്ടിച്ചോറാക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് ഇൻഡ്യൻജനത ദേശീയതക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വേണ്ടി സമരരംഗത്തണിനിരന്നതു്. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് തുടച്ചയായ സഹനസമരത്തിൻെറയും യാതനയുടേയും ഫലമായി നാം അന്തിമവിജയത്തിലെത്തിയതും ലോകത്തിനു തന്നെ മറക്കാനാകാത്ത ഒരു മാതൃകയായിത്തീന്നതും. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ ഭാരതസംസ്ക്കാരത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ ശോഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല; ഗുണമല്ലാതെ ദോഷം ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ ഇൻഡ്യക്കാർ പഠിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മഹാത്മാഗാന്ധിജിയേയും പണ്ഡിററ്ജിയേയും പോലുള്ള ദേശീയനേതാക്കളെ ഭാരതത്തിനു ലഭിക്കയില്ലായിരുന്നു. ഭാരതം ഇന്നും ബ്രിട്ടീഷാധിപത്യത്തിൽ തന്നെ കഴിയുമായിരുന്നു. “സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെയമൃതം’’ എന്നു ചിന്തിപ്പിച്ചതു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയാണ്. ഫ്രാൻസിലും അമേരിക്കയിലും നടന്ന സ്വാതന്ത്ര്യസമരങ്ങളുടെ നശിക്കാത്ത വീര്യം ഇൻഡ്യക്കാർക്കു പകർന്നുകൊടുത്തതു്. ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസമാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണല്ലോ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ഒടുവിൽ പശ്ചാത്തപിച്ചതു് ഇൻഡ്യക്കാരെ ഇംഗ്ലീഷഭ്യസിപ്പിച്ചതിൽ. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയോടല്ല, ഇംഗ്ലീഷുകാരോടാണ് നാം സ്വാതന്ത്ര്യസമരം നടത്തിയതും സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയതും.

ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ വിദേശഭാഷയായതുകൊണ്ടു് അതിനെ ഇൻഡ്യയിൽനിന്നും നാടുകടത്തണം എന്ന വാദഗതിയിൽ കഴമ്പില്ലായ്മയേയുള്ളു. ഭാരതത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ മാത്രമല്ല ഉത്തരേൻഡ്യൻഭാഷകളൊക്കെത്തന്നെ വൈദേശികഭാഷകളാണെന്നു തെളിയിക്കാവുന്നതാണ്. ഇൻഡ്യയുടെ പ്രാചീനചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ഈ രാജ്യത്തിലെ ആദിമനിവാസികൾ ദ്രാവിഡരായിരുന്നെന്നും പിന്നീട് മദ്ധ്യേഷ്യയിൽ നിന്നു് കുടിയേറി വന്നവരാണ് ആര്യന്മാരെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. ഈ ആര്യന്മാർ ദ്രാവിഡരെ ആക്രമിച്ചുവെന്നും ദ്രാവിഡർ തെക്കെ ഇൻഡ്യയിലേക്കു് ഒഴിഞ്ഞുപോയെന്നും ഉത്തരേൻഡ്യ ആര്യന്മാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയെന്നും ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. അവർ വിദേശികളായിരുന്നല്ലോ! അവരുടെ ഭാഷകളും സംസ്ക്കാരവുമാണ് ഉത്തരേൻഡ്യയിൽ ഇന്നു് നിലനില്ക്കുന്നതെന്നു നിഷേധിക്കാൻ വിഷമമുണ്ടു്. [വടക്കെ ഇൻഡ്യയിലെ ചില ദ്രാവിഡനാട്ടുരാജാക്കന്മാർ, നെഹ്രുവും മററു ഭരണനേതാക്കളും ആര്യവംശത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്നും അതുകൊണ്ടു ദ്രാവിഡരെ ഭരിക്കാൻ അവക്കവകാശമില്ലെന്നും വാദിക്കുന്നു.] അതിനാൽ വൈദേശികമായതുകൊണ്ടു മാത്രം ഇംഗ്ലീഷു മാററണം എന്നു പറയുന്നതും യുക്തിരഹിതമാണ്.

ഭാരതത്തിലിന്നും നൂറിൽപ്പരം വിവിധഭാഷകൾ നിലവിലുണ്ടെന്നു രേഖകൾ തെളിയിക്കുന്നു. പതിനഞ്ചു ഭാഷാസ്റ്റേററുകൾ ഉണ്ടല്ലോ ഇന്നു്. ഇനിയും ഭാഷാസ്റ്റേററുകൾ സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടാൻ പ്രക്ഷോഭണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണല്ലോ മഞ്ഞക്കാരൻെറ ‘മഞ്ഞപ്പനി’ തുടങ്ങിയതു്. ഇനിയും ഇത്തരം ഭാഷാ

സ്റ്റേറ്റുപ്രക്ഷോഭണം ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യതകൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. ഇത്രയേറെ ഭാഷാസ്റ്റേറ്റുകൾ ഉള്ളപ്പോൾ എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഒരു പോലെ സ്വീകാര്യമായ ഒരു ഭാഷ വേണമല്ലോ ഇൻഡ്യയുടെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷയാകുവാൻ. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോഴാണ് കുഴപ്പം മൂർച്ഛിക്കുക.

രാഷ്ട്രപിതാവായ ഗാന്ധിജി ഹിന്ദി രാഷ്ട്രഭാഷയായി തെരഞ്ഞെടുത്തത് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയാലുടൻ ഇംഗ്ലീഷു പുറംതള്ളുവാൻ വേണ്ടിയല്ല. ഹിന്ദിക്കു അദ്ദേഹം കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രാധാന്യം എല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടേ? ഇന്ന് പൊതുവെ ഒരു ഉണർവ്വും ഉന്മേഷവും ഉത്തേജനവും നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദിയെ അംഗീകരിക്കാൻ ദക്ഷിണേൻഡ്യർ മടികാണിക്കുന്നു; ഉത്തരേൻഡ്യർ അതിനു കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്നു. ആ ഉത്തരദക്ഷിണപ്പിളർപ്പ് ഇൻഡ്യയുടെ ഐക്യത്തിനു ഹാനികരമാണ്.

വർഗ്ഗീയതയും ജാതീയതയും പോലെ ഭാഷാപ്രശ്നവും ദേശീയൈക്യത്തിനു ഒരു തീരാവ്യാധിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ദേശീയോൽഗ്രഥനം സുഗമവും സുലളിതവും ആകണമെങ്കിൽ എല്ലാവർക്കും ഒരു പോലെ സ്വീകാര്യമായ ഒരു ഭാഷ വേണം. ആസേതുഹിമാചലം ജനങ്ങൾ ഒരു പോലെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഭാഷയാണ് ഇംഗ്ലീഷ്. വിവിധ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ഇൻഡ്യക്കാരെ ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്ത പുഷ്പങ്ങൾ പോലെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചരടാണ് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഔദ്യോഗികരംഗത്തു തുടരണമെന്നു വാദിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷു തുടർന്നാൽ നമ്മുടെ ദേശീയതയും സ്വാതന്ത്ര്യവും അറബിക്കടലിൽ ആണ്ടുപോകുകയും മറവുമില്ല!

ഭാരതത്തിലെ കലാശാലകളിലെ അദ്ധ്യയനഭാഷയേതായിരിക്കണം എന്നുള്ളതാണ് മറെറാരു കുഴഞ്ഞ പ്രശ്നം. ഭാരതീയരെ അഭിമാനപുളകിതരാക്കിയതു് ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ഇൻഡ്യക്കാരെ വിജയമുഖത്തെത്തിപ്പിച്ച കപ്പിത്താന്മാരെല്ലാം തന്നെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. അന്നവർക്കാർക്കും തന്നെ ഇംഗ്ലീഷു മാദ്ധ്യമം പ്രയാസമായി തോന്നിയില്ല. അവരുടെ ദേശീയതക്കന്നു യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടിയില്ല. ഇൻഡ്യൻജനത ഇത്രയും സംസ്കാരസമ്പന്നരും പരിഷ്ക്കാരപ്രബുദ്ധരും ആയിത്തീർന്നതു് ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടൊന്നു മാത്രമാണ്.

ഭാഷാപരമായി ഇംഗ്ലീഷിനുള്ള സ്ഥാനം മഹത്താണ്. ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തിലെ മുതൽക്കൂട്ടിനോട് ഇൻഡ്യൻഭാഷകളിലെ സാഹിത്യഭണ്ഡാരത്തിലുള്ളതെല്ലാം കൂടി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യസമ്പത്ത് എത്ര തുച്ഛമാണെന്നു കാണാം. ഭാഷാ സാഹിത്യരംഗത്ത് അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു മുന്നേററം നടത്താൻ നമുക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ നമുക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള വിജ്ഞാനസമ്പത്തൊന്നു മാത്രമാണിതിനു കാരണം. ടാഗോർ ആദ്യം തന്റെ ഗീതാഞ്ജലി വംഗഭാഷയിലെഴുതുകയും പിന്നീടതു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ആ വർഷത്തെ സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം നേടുവാൻ വരെ യോഗ്യതയുള്ളതായി. പൊതുവെ ഇൻഡ്യൻസാഹിത്യലോകത്ത് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആധുനിക പ്രവണതകളുടെ മുഖ്യ ഉറവിടവും ഇംഗ്ലീഷു തന്നെയാണ്.

ഭാരതത്തിലെ ബുദ്ധിജീവികളെ ഒന്നിച്ചിണക്കുന്ന ഒരേ ഒരു കണ്ണി ഇംഗ്ലീഷാണ്. ഇവരെ ആശ്രയിച്ചാണ് ഇൻഡ്യയിലെ വൈകാരികൈക്യം നിലനില്ക്കുന്നതു്. ദേശീയബോധവും വൈകാരികഉണർവ്വും ഇന്നു പുലർത്തിക്കൊണ്ടു പോരുന്നതിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷക്കു അതിയായ പങ്കുണ്ട്. മഹാപണ്ഡിതനും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകനുമായ ശ്രീ കെ. എം. മുൻഷി

സ്റ്റേററുപ്രക്ഷോഭണം ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യതകൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. ഇത്രയേറെ ഭാഷാസ്റ്റേററുകൾ ഉള്ളപ്പോൾ എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ സ്വീകാര്യമായ ഒരു ഭാഷ വേണമല്ലോ ഇൻഡ്യയുടെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷയാകുവാൻ. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോഴാണ് കുഴപ്പം മൂർച്ഛിക്കുക.

രാഷ്ട്രപിതാവായ ഗാന്ധിജി ഹിന്ദി രാഷ്ട്രഭാഷയായി തെരഞ്ഞെടുത്തത് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയാലുടൻ ഇംഗ്ലീഷു പുറംതള്ളുവാൻ വേണ്ടിയല്ല. ഹിന്ദിക്കു അദ്ദേഹം കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രാധാന്യം എല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടേ? ഇന്ന് പൊതുവെ ഒരു ഉണർവ്വും ഉന്മേഷവും ഉത്തേജനവും നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദിയെ അംഗീകരിക്കാൻ ദക്ഷിണേൻഡ്യർ മടികാണിക്കുന്നു; ഉത്തരേൻഡ്യർ അതിനു കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്നു. ആ ഉത്തരദക്ഷിണപ്പിളർപ്പ് ഇൻഡ്യയുടെ ഐക്യത്തിനു ഹാനികരമാണ്.

വർഗ്ഗീയതയും ജാതീയതയും പോലെ ഭാഷാപ്രശ്നവും ദേശീയൈക്യത്തിനു ഒരു തീരാവ്യാധിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ദേശീയോൽഗ്രഥനം സുഗമവും സുലളിതവും ആകണമെങ്കിൽ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സ്വീകാര്യമായ ഒരു ഭാഷ വേണം. ആസേതുഹിമാചലം ജനങ്ങൾ ഒരുപോലെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഭാഷയാണ് ഇംഗ്ലീഷ്. വിവിധ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ഇൻഡ്യക്കാരെ ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്ത പുഷ്പങ്ങൾ പോലെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചരടാണ് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഔദ്യോഗികരംഗത്തു തുടരണമെന്നു വാദിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷു തുടർന്നാൽ നമ്മുടെ ദേശീയതയും സ്വാതന്ത്ര്യവും അറബിക്കടലിൽ ആണ്ടുപോകുകയും മറവുമില്ല!

ഭാരതത്തിലെ കലാശാലകളിലെ അദ്ധ്യയനഭാഷയേതായിരിക്കണം എന്നുള്ളതാണ് മറെറാരു കുഴഞ്ഞ പ്രശ്നം. ഭാരതീയരെ അഭിമാനപുളകിതരാക്കിയതു് ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ഇൻഡ്യക്കാരെ വിജയമുഖത്തെത്തിച്ച കപ്പിത്താന്മാരെല്ലാം തന്നെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. അന്നവർക്കാർക്കും തന്നെ ഇംഗ്ലീഷു മാദ്ധ്യമം പ്രയാസമായി തോന്നിയില്ല. അവരുടെ ദേശീയതക്കന്ന് യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടിയില്ല. ഇൻഡ്യൻജനത ഇത്രയും സംസ്ക്കാരസമ്പന്നരും പരിഷ്ക്കാരപ്രബുദ്ധരും ആയിത്തീർന്നതു് ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടൊന്നു മാത്രമാണ്.

ഭാഷാപരമായി ഇംഗ്ലീഷിനുള്ള സ്ഥാനം മഹത്താണ്. ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തിലെ മുതൽക്കൂട്ടിനോട് ഇൻഡ്യൻഭാഷകളിലെ സാഹിത്യഭണ്ഡാരത്തിലുള്ളതെല്ലാം കൂടി തട്ടിച്ചു നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തു് എത്ര തുച്ഛമാണെന്നു കാണാം. ഭാഷാ സാഹിത്യരംഗത്തു് അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു മുന്നേററം നടത്താൻ നമുക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ നമുക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള വിജ്ഞാനസമ്പത്തൊന്നു മാത്രമാണിതിനു കാരണം. ടാഗോർ ആദ്യം തന്റെ ഗീതാഞ്ജലി വംഗഭാഷയിലെഴുതുകയും പിന്നീടതു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ആ വർഷത്തെ സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം നേടുവാൻ വരെ യോഗ്യതയുള്ളതായി. പൊതുവെ ഇൻഡ്യൻസാഹിത്യലോകത്തു് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആധുനിക പ്രവണതകളുടെ മുഖ്യ ഉറവിടവും ഇംഗ്ലീഷു തന്നെയാണ്.

ഭാരതത്തിലെ ബുദ്ധിജീവികളെ ഒന്നിച്ചിണക്കുന്ന ഒരേ ഒരു കണ്ണി ഇംഗ്ലീഷാണ്. ഇവരെ ആശ്രയിച്ചാണ് ഇൻഡ്യയിലെ വൈകാരികൈക്യം നിലനില്ക്കുന്നതു്. ദേശീയബോധവും വൈകാരികഉണർവ്വും ഇന്നു് പുലർത്തിക്കൊണ്ടു പോരുന്നതിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷക്കു അതിയായ പങ്കുണ്ട്. മഹാപണ്ഡിതനും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകനുമായ ശ്രീ കെ. എം. മുൻഷി

യുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇൻഡ്യൻ യൂണിവേഴ്സിററികളിൽ ഇംഗ്ലീഷിനു പകരം ദേശീയ ഭാഷ അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമമാക്കുകയാണെങ്കിൽ അവ ഓരോ രാഷ്ട്രങ്ങളായി മാറുന്നതായിരിക്കും. കലാശാലകൾ ഒററപ്പെട്ടു പോകും. ഇംഗ്ലീഷു മാദ്ധ്യമം ഈ രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതി കുറയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു തന്നെ പറയാം. ഇൻഡ്യയിലെ ഏതു കോളേജിൽ വേണമെങ്കിലും അദ്ധ്യയനം നടത്താൻ സാധിക്കുമ്പോൾ രാജ്യം ചെറുതാവുകയാണു്. ഓരോരുത്തന്റേയും സ്റ്റേററിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിയുകയെന്നുള്ളതു് ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണു്.

ഇംഗ്ലീഷുമാദ്ധ്യമം ഇൻഡ്യൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. പ്രാദേശിക ഭാഷകൾ അവർക്കു തമ്മിൽ വലിയ ഒരു വിടവു് ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കും. ദൈനംദിനം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭാരതത്തിനു വേണ്ടതു് പ്രായോഗികജ്ഞാനമുള്ള ഡോക്ടർമാരേയും എഞ്ചിനീയർമാരേയുമാണു്. ശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിനു് ഇൻഡ്യയിലുള്ള സ്ഥാനം അപരിമേയമാണല്ലോ. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സ്ഥാനം വഹിക്കാൻ ഒരൊററ ഇൻഡ്യൻ ഭാഷക്കും ശേഷിയില്ല. ഇൻഡ്യയിലെ സയൻസെന്ന മഹാ സൗധം ഇംഗ്ലീഷെന്ന അസ്ഥിവാരത്തിന്മേലാണു് പണിതുയർത്തിയിരിക്കുന്നതു്. അസ്ഥിവാരത്തിനെന്തെങ്കിലും കോട്ടം തട്ടിയാൽ ആ മഹാ സൗധം തകർന്നുപോകും. ഇൻഡ്യൻ ഭാഷകളിലെ പദസഞ്ചയം എത്ര തുച്ഛമാണു്. ഇംഗ്ലീഷിലെ വാക്കുകൾക്കു് ഒരു കയ്യും കണക്കുമില്ല. എന്തിനുമേതിനും യോജിച്ച പദങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയിലുണ്ടു്.

ഇംഗ്ലീഷുമാദ്ധ്യമം മാററിയാൽ ഭാവിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സ്വന്തസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിയേണ്ടിവരും. വികസിച്ചു വരുന്ന ഇൻഡ്യൻശാസ്ത്രശാഖക്കു അതൊരു ആഘാതമായിരിക്കും. റഷ്യയിൽ സയൻസെങ്ങിനെ ഇംഗ്ലീഷു കൂടാതെ വളർന്നു വികസിച്ചുവെന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. പീററർ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലത്തു തന്നെ വിദേശീയഭാഷകളിൽ നിന്നു് ഉത്തമപദങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു് റഷ്യൻഭാഷയെ സമ്പന്നമാക്കി. അതിന്റെ ഫലമായി ആ ഭാഷ ഒരു പ്രബലഭാഷയായി വളരുകയും ചെയ്തു. ഇൻഡ്യയിലും അപ്രകാരം ചെയ്യട്ടെ. അപ്രകാരമുണ്ടാകുന്ന പൊതുഭാഷ വളർന്നു പരിപൂർണ്ണവളർച്ചയിലെത്തിയതിനു ശേഷം ഇംഗ്ലീഷു വേണമെങ്കിൽ മാററാം. അപ്രകാരമാണെങ്കിൽ ഇൻഡ്യൻ കലാശാലകൾ ഒററപ്പെടുകയില്ല, ശാസ്ത്രപഠനത്തിനു ഹാനി നേരിടുകയുമില്ല.

അന്താരാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് ഇംഗ്ലീഷിനു് അദ്വിതീയസ്ഥാനമുണ്ടു്. ഇൻഡ്യ അവളുടെ തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു വീറോടു കൂടി നില്ക്കുന്നതും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാനൈപുണ്യം കൊണ്ടാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ പാകപ്പിഴയില്ല. ഏതു പ്രകാരത്തിൽ ചിന്തിച്ചാലും ഇൻഡ്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷിനു സുപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷിനോടു മല്ലിടത്തക്ക ഒരു പൊതുഭാഷ വളർന്നു വരുന്നതുവരെയെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷു ഔദ്യോഗികരംഗത്തും അദ്ധ്യയനരംഗത്തും തുടർന്നുപോകേണ്ടതത്യാവശ്യമാണു്; നാടിനതു ഗുണവുമാണു്.

അയൽവീട്ടുകാരി: ഇന്നു ജിമ്മിയ്ക്കു് എന്തായിരുന്നു പരീക്ഷ?

ജിമ്മി: ചരിത്രം.

"എങ്ങിനേ? നല്ലോണം എഴുതീല്ലേ?"

ജിമ്മിയുടെ അമ്മ ഇടപെട്ടുകൊണ്ടു്: "എങ്ങന്യാണു് അവൻ എഴുതുക? മിക്ക ചോദ്യങ്ങളും അവൻ ജനിക്കുന്നതിനു പോലും മുൻപുള്ള സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചാണു്."

COLLEGE ATHLETIC TEAM-1962-63.

CATHOLIC STUDENTS' UNION
WITH
REV. FR. CEYRAC, S. J.

Gabriel P. Thattil,
Secretary,
Catholic Students' Union

Varghese M. Alappatt,
Chairman,
Catholic Students' Union

T. K. Baskaran,
Chairman,
College Literary Union

K. V. Kochappu,
General Captain.

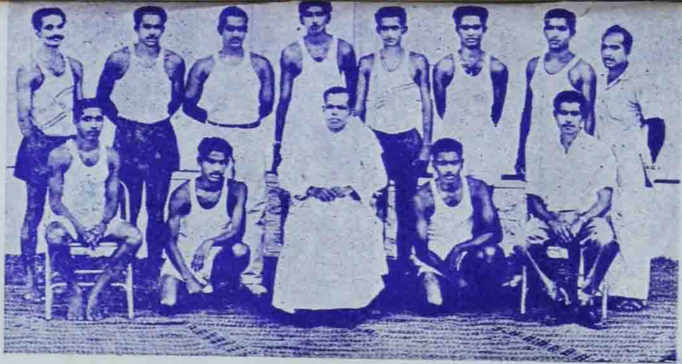

COLLEGE ATHLETIC TEAM-1962-63.

CATHOLIC STUDENTS' UNION
WITH
REV. FR. CEYRAC, S. J.

Gabriel P. Thattil,
Secretary,
Catholic Students' Union

Varghese M. Alappatt,
Chairman,
Catholic Students' Union

T. K. Baskaran,
Chairman,
College Literary Union

K. V. Kochappu,
General Captain.

— COLLEGE DAY —

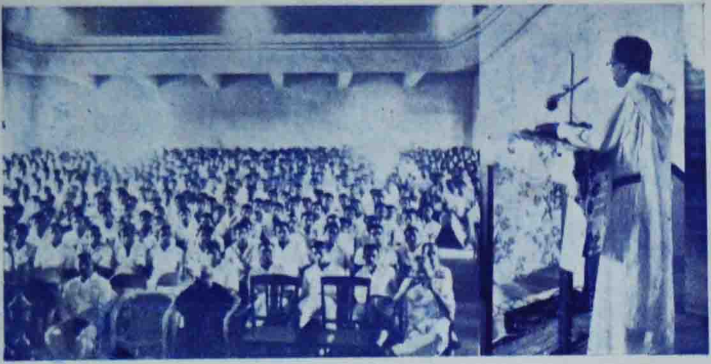

Rev. Fr. Principa
reading
Ann

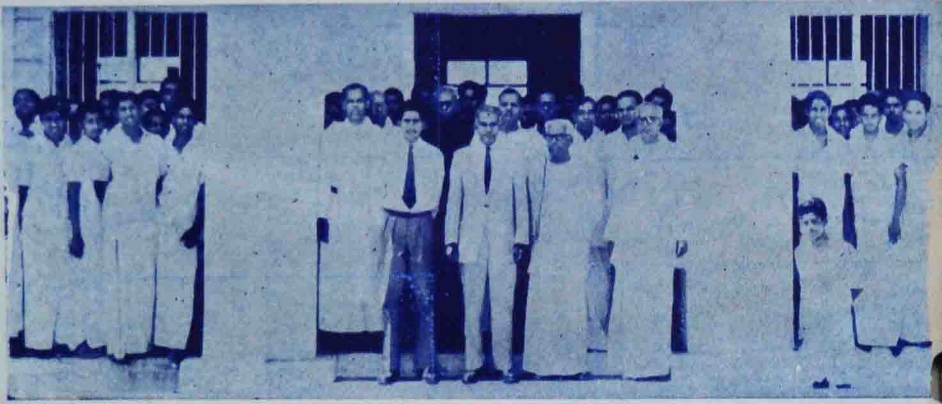

Dr. Baskharan Nair, Director of Collegiate Education and other guests on arrival.

Rev. Fr. Principal presenting the Cheque
for National Defence Fund
on the occasion
to the Tahsildar

" मिलन " – एक आस्वादन।

(*Joseph J. Kaithakadupil.*)

'मिलन' काव्य रामनरेश त्रिपाठी की सुन्दर सरस और सुखांत रचना है। भारतीयों की स्वतंत्रता की जाग्रृति के समय तब के प्रचलित देशी आदर्शों को अपनी कल्पना का मोहक रंग देकर उन्हों ने आकर्षक बनाया है। सदियों से भारत में विदेशियों का कुशासन होता रहा, प्रकृति संपन्ना और ऐश्वर्य पूर्ण भारत की संपत्ति लूट ली गयी, सब कहीं नर-कंकाल दिखाई पडे; राज्य की इस दुस्तिति में प्रजा के मन का सोया देश-प्रेम जा उठा। भारत माता के गांधी जैसे योग्य पुत्रों के नेतृत्व में विदेशियों की जड उखाडकर भारत को ऊपर उठाने की चेष्टायें होने लगीं। भयानक आन्दोलन चला, हज़ारों ने अपने देश और भाईयों की इस दुस्तिति से, अपने प्राण तक को बलि चढाया। लोक-सेवा लोगों का कर्तव्य रहा। मिलन का नायक लोक-सेवा को ईश्वर भक्ति ही मानकर अपने कर्तव्य पालन में रत रहा। इस यत्न में उन्हें कैसी कष्टतायें नहीं हुई होगी! इन सब का स्पष्ट चित्र हम मिलन में देख सकेंगे। इसी पृष्ट भूमि पर लिखी यह कविता, देश-प्रेम, समाज-सेवा, और कर्मयोग के उज्वल आदर्शों से भरा हुआ तो इस में आश्चर्य क्यों?

त्रिपाठी निरालाजी की काव्य रचना निराली ही है। जब उन के मन में कोई भाव-तरंग उठती, तभी आप उसे अपनी कोमल कल्पना के ढाँचे में ढालकर कलात्मक रूप देते हैं। वे अपने भावों को अस्पष्टता का घूँघट न पहनाकर सरल ओज एवं प्रसादात्मक रूप देकर जनोपयोगी बनाते हैं। उन की रजनाओं में सामाजिक और मानवीय भावनाओं का विशेष रूप से चित्रण हुआ है। इस कारण उन की रचनायें अत्यंत अनूठी रही है। यही स्पष्टता और सरलता हम मिलन में आद्यंत देख सकेंगे।

कवि तब कवि बन सकता है जब वह युग की मार्ग को पूरा करने अपनी अमूल्य लेखनी लेकर जनसाधारण के जीवन के विशाल प्रांगण में खडे हो जाते हैं; यही कवि का कर्तव्य होना चाहिये। त्रिपाठिजी ने यह बात पहले ही जान ली थी। वे आदर्शोन्मुख होने पर भी यथार्थ को छोडा नहीं और ऐसे वे आदर्शोन्मुख यथार्थवादी रहें। वे अपनी कविताओं में राजनीति का पुट देकर स्वतंत्रता का पवित्र सन्देश सब के कानों में पहुँचाने का यत्न करते हैं। उन का हृदय शुद्ध देश-प्रेम और सहानुभूति से भरा पडा है। इस प्रेमामृत को अपने भाई-चारों को बाँट देने में वे आतुर हैं। मानवीय भावों में वे प्रेम को अनुपम मानते हैं। वह प्रेम बाह्य सौन्दर्य का न होकर सहजीवियों से सहयोगकर सांसारिक

"मिलन" – एक आस्वादन।

(*Joseph J. Kaithakadupil.*)

'मिलन' काव्य रामनरेश त्रिपाठी की सुन्दर सरस और सुखांत रचना है। भारतीयों की स्वतंत्रता की जागृति के समय तब के प्रचलित देशी आदर्शों को अपनी कल्पना का मोहक रंग देकर उन्हों ने आकर्षक बनाया है। सदियों से भारत में विदेशियों का कुशासन होता रहा, प्रकृति संपन्ना और ऐश्वर्य पूर्ण भारत की संपत्ति लूट ली गयी, सब कहीं नर-कंकाल दिखाई पडे; राज्य की इस दुस्तिति में प्रजा के मन का सोया देश-प्रेम जा उठा। भारत माता के गांधी जैसे योग्य पुत्रों के नेतृत्व में विदेशियों की जड उखाडकर भारत को ऊपर उठाने की चेष्टायें होने लगीं। भयानक आन्दोलन चला, हज़ारों ने अपने देश और भाईयों की इस दुस्तिति से, अपने प्राण तक को बलि चढाया। लोक-सेवा लोगों का कर्तव्य रहा। मिलन का नायक लोक-सेवा को ईश्वर भक्ति ही मानकर अपने कर्तव्य पालन में रत रहा। इस यत्न में उन्हें कैसी कष्टतायें नहीं हुई होगी! इन सब का स्पष्ट चित्र हम मिलन में देख सकेंगे। इसी पृष्ट भूमि पर लिखी यह कविता, देश-प्रेम, समाज-सेवा, और कर्मयोग के उज्वल आदर्शों से भरा हुआ तो इस में आश्चर्य क्यों?

त्रिपाठी निरालाजी की काव्य रचना निराली ही है। जब उन के मन में कोई भाव-तरंग उठती, तभी आप उसे अपनी कोमल कल्पना के ढाँचे में ढालकर कलात्मक रूप देते हैं। वे अपने भावों को अस्पष्टता का घूँघट न पहनाकर सरल ओज एवं प्रसादात्मक रूप देकर जनोपयोगी बनाते हैं। उन की रजनाओं में सामाजिक और मानवीय भावनाओं का विशेष रूप से चित्रण हुआ है। इस कारण उन की रचनायें अत्यंत अनूठी रही है। यही स्पष्टता और सरलता हम मिलन में आद्यंत देख सकेंगे।

कवि तब कवि बन सकता है जब वह युग की मार्ग को पूरा करने अपनी अमूल्य लेखनी लेकर जनसाधारण के जीवन के विशाल प्रांगण में खडे हो जाते हैं; यही कवि का कर्तव्य होना चाहिये। त्रिपाठिजी ने यह बात पहले ही जान ली थी। वे आदर्शोन्मुख होने पर भी यथार्थ को छोडा नहीं और ऐसे वे आदर्शोन्मुख यथार्थवादी रहें। वे अपनी कविताओं में राजनीति का पुट देकर स्वतंत्रता का पवित्र सन्देश सब के कानों में पहुँचाने का यत्न करते हैं। उन का हृदय शुद्ध देश-प्रेम और सहानुभूति से भरा पडा है। इस प्रेमामृत को अपने भाई-चारों को बाँट देने में वे आतुर हैं। मानवीय भावों में वे प्रेम को अनुपम मानते हैं। वह प्रेम बाह्य सौन्दर्य का न होकर सहजीवियों से सहयोगकर सांसारिक

सुख-शान्ति के लिये होता है। समाज कल्याण के लिये अपना शाश्वत आदेश आप अपने पात्रों द्वारा स्पष्ट करने का यत्न करते हैं।

इस का कथानक कल्पित है तो भी उस को अपनी सजीवता अवश्य है। निस्तब्ध निशा में एक कुटी में एक युवक और युवति बातें कर रहें हैं। वे दोनों संतप्त दिखाई पडते हैं। युवक देश-सेवा के लिये जाना चाहता है तो युवती उस को छोड न सकी। वह भी प्रणयी के साथ पुरुष वेश में इस सुन्दर कानन मध्य से विशाल संसार में जाती है। बीच में नदी पार करते समय नाव के साथ वे मंझधार में डूब गये। प्रात काल एक मुनि स्नान करने नदी तट पर आये और युवती को बचाते है। होश आने पर वह पति को खोजती है। तब मुनि युवती को कुटी में खडाकर युवक की खोज में गया। जलधारा से युवक की प्राप्ति हुई और होश आने पर उस ने अपनी सारी कहानी कही। — वह अपने पिता के कहे अनुसार देश को पराधीनता से बचाने कडी बंद्ध था। मुनि के साथ युवक देश-सेवा में रत रहा। युवती-विजया ने भी, लोगों की दुस्तिति अपने अनुभव से जानकर क्रूर शासक के विरुद्ध विद्रोह किया। विद्रोही शासक और जनता में लडाई हुई; इस में युवक घायल हुआ। मुनि मार खाकर मर गया। मरते वक्त मुनि ने कहा :— बेटा, मैं तुम्हारा प्यारा पिता हूँ। युवक का दुःख और भी बढा। किन्तु युवती की गोद में युवक ने अनंत सुख पाया।

त्रिपाठिजी का प्रत्येक पात्र आदर्शमयी है। वे उज्वल भावनाशील, देश प्रेमी, ईश्वर भक्त और महान गुनों की खान भी हैं। प्रकृति के उस स्वर्गीय सौन्दर्य पर वे हर दम तल्लीन रहना चाहते हैं। स्वाभाविकता चरित्र चित्रण की जान है। इसी स्वाभाविकता ने त्रिपाठी के पात्रों को अधिक ओजस्वी बनाया है। प्रचलित जीवन के ज्वलंत चित्र को प्रकट करने उन के पात्र विशेष समर्थ हैं। उन के काव्य पथिक, मिलन और स्वप्न में भी यह तत्व कूट-कूट कर भरी रहती है। उन के नारी पात्र प्रेम के प्रत्यक्ष रूपक हैं। जैसे पुरुष पात्र देश-सेवा अपना कर्तव्य समझता है वैसे स्त्री-पात्र पुरुष की श्रेष्ठता मानकर उस की लक्ष्य-प्राप्ति में सहायता पहूँचाते हैं। पुरुष का मानसिक आनन्द ही वह अपना सौभाग्य समझती है। कहीं २ वे अपने पतियों को अकर्मण्यता से कर्मण्य बनाने की दिव्य चेतनता भी दे सकती हैं। मुख्यतः उन के पात्र उज्वल नग्न आदर्शों को पेशकर जन-समाज को सुख-शान्ति के मार्ग पर अग्रसर होने प्रेरणा देते हैं। उन के पथिक का योगी और मिलन का मुनि दोनों लोगों के सोए ज्ञान को जागृत करनेवाले उपदेशक हैं।

मिलन का नायक सहृदय, प्रेमी और कर्तव्य परायणा है। कुशासकों से अपनी स्वर्ण-भूमि को कौडी का मुहताज बनाने पर भी वह विचाराधीन न होता, किन्तु मानवता की रक्षा के लिये अपने क्षणिक जीवन की परवाह किये बिना, विचारानुकूल कर्तव्य ही करने में रक्ष रहता है। जग में ही मनुष्यता

कला कुसुम

१)	माँ की पुकार	के. एस. केलुकुट्टि	१
२)	भावात्मक एकता और भारत का भविष्य	ए. जयशंकर	३
३)	प्रेम के दर्शन	सच्चिदानन्दन	५

कला कुसुम

१)	माँ की पुकार	के. एस. केळुकुट्टि	१
२)	भावात्मक एकता और भारत का भविष्य	ए. जयशंकर	३
३)	प्रेम के दर्शन	सच्चिदानन्दन	५

अपने को बलि दे रही थी। हर घायल जवान की शुश्रूषा वह राज्य की सेवा मानती थी वह वास्तविक देवी है। सौन्दर्य में वह सब को मात कर सकती थी। जीवन में उस की अनेकों प्रतिज्ञायें थी, पर जब राज्य के लिये अपने प्राण की जरूरत आ पडी तो वह सब को तिलांजली देकर मोर्चे पर आ गयी। जयशंकर की झिलमिलाती मुख शोभा वह भूल न सकी; वह रात-दिन कमांडर की शुश्रूषा में थी। न जाने क्यों और कैसे वह कमांडर की ओर आकृष्ट हो गयी। उसने जाना, वह कमांडर है जिन्होंने मोर्चे पर चीनी को भगाया और धोखे में घायल हो आये हैं। किन्तु अचानक "जयशंकर" नाम सुनकर उस का मन अस्वस्त बन गया। उस चांदनी रात में, मन में क्या २ विचार न हुए! वह सब को दबाना चाहा, पर चांद के उदय से कौन समुद्र शांत रह सकता?

कमांडर की बेहोशी टूटी। वे विचार करते थे, यह धाया कितनी दयावनी है, वात्सल्यशील है! वे उसे भूल न सकते थे। निस्वार्थ भाव की उस की सेवा पर वे मुग्ध हो गये। कुछ दिनों में वे चंगा बन गये। पर उस अस्पत्ताल और मोहिनी की छोड वे तत्काल जा न सके। उन का मन चंचल बन गया। बचपन की प्रेमिका उस मोहिनी ने उन्हें अब भी मोहित कर दिया। प्रेमी हृदयोंने एक दूसरे को पहचान लिया।

एक महीना बीत गया। वसन्त पौर्णमी का दिन था। शुभ्र चांदनी में कलिकायें विकसित हो, प्रणी को गोदी में बिठाकर मधु पान करा रही थी। प्रकृति में सब कहीं आनन्द है। कमांडर और मोहिनी सब देखते रह गये। मोहिनी, आस्पताल को छोड उस अनंत धवल चन्द्रिमा में प्रेमी के साथ नहा-धोना चाहती थी। उस ने याचना की—प्रिय, मैं भी आप के साथ सैनिक बनकर आऊँ, इस फूले हुए यौवन में आप को कैसे छोड सकूँ। पर कमांडर कह रहेथे ——माता, मातृ-भूमि की पुकार हो रही है। मुझे विह्वल माता से अपने कर्तव्य को पूरा करने दो, मुझे सकुशल तुम विदा करो, और यहाँ आगे भी जवानों की शुश्रूषा करते रहो। कमांडर जा रहा था,— मोहिनी विचार मग्न थी, उस के उस हृदय सागर में यह शांत मधुर ध्वनी हो रही थी, — प्रिय जाओ, मैं अकेली रहूँ, तो माता की रक्षा कर।

मिल्ट्री के दो जवान बातें कर रहे थे। एक ने पूछा,

—"तुम मिल्ट्री क्यों ज्वोइन हुए?"

जवाब मिला,—"मेरी शादी न हुई इसलिये और तुम ने?"

—"मेरी शादी हो गयी इसलिये"

भावात्मक एकता और भारत का भविष्य

By A. Jayashanker, II D. C.

संघर्षों के इस समय हमें एकता की महत्ता को समझना चाहिये। जहाँ एकता है वहाँ शक्ति है और साथ ही साथ उन्नति भी संभव है। एक राष्ट्र की उन्नति उस की जनता के मानसिक और भौतिक शक्ति पर आधारित है। हमारी,—राष्ट्र की, जैसी भी बाहरिक शक्ति या ऐश्वर्य हो, अगर जनता में भावात्मक एक्य नही हो तो राष्ट्र के लिये अपने कर्तव्य को वे पूर्ण न कर सकते और वैसे सब नाश भी हो जाता है। शताब्दियों से हम भारतीय विदेशियों के अधीन थे। हम विभव संपन्न थे; जन-शक्ति यहाँ बडी थी सुसंस्कृत हुए तो क्या हुआ, राजा-राजाओं में तथा जनता-जनता में भी एकता न होने से भारत की अब तक हानि हुई है। आगे हम जागृत हुए और स्वतंत्र भी, अब भी छोटी २ बातों पर हम लड पडते हैं। किन्तु हम जरा सावधान रहेंगे तो हमें किसी प्रकार की आपत्ति न होगी।

जिस चीन ने "भाई २" और "पंचशील" का आदर्श स्वीकार किया था, आज उसी ने जान बूझकर भारत पर हमला किया। शायद वे भारत और एष्या का ही नेतृत्व चाहते हो तो भी उन्होंने जो, अपना मित्र राष्ट्र भारत से किया वह धोखा ही रहा। आर्य भारत कौडी के लिये अपनी स्वतंत्रता बेचनेवाला नही, नष्ट करनेवाला नही। हम युद्ध न चाहते और अगर कोई हमारी स्वतंत्रता पर कलंक लगायेगा तो हम उन से बदला लेंगे, वह धर्म मात्र है। चीनाक्रमण से भारतीयों ने एकता का मूल्य समझ लिया और अभी वे राष्ट्र की रक्षा के लिये भी जी-जान से कोशिश कर रहे हैं।

भारत की समस्या भिन्न प्रकार की है जिस ने अब तक मातृ भूमि की हानि ही की। स्वतंत्रता के साथ जो भारत एकता की डोरी में बंधा गया था, वह भाषाओं के आधार पर टुकडे २ बनाया गया है, वैसे केरल, मद्रास, आदि छोटे २ प्रन्त बन गये। हम एकता में शक्ति देखते हैं तो क्यों एक न हो सकते! हर कोई नेतृत्व चाहता है। इस से भावात्मक एकता संभव नही। जाति के नाम भी हमें झगडा न करना चाहिये। किसी प्रकार के पेशे या आदर्श के नाम जाति बनायी गयी; कुछ विशाल अर्थ में मनुष्य अपने को एक ही जाति—मानव-जाति—के समझे तो जाति के नाम झगडा क्यों। हमारी भावनायें जाति, भाषा, प्रदेश और प्रत्येक विभाग के आधार पर न हो, राष्ट्र की उन्नति के लिये हो। आर्थिक, व्यावसायिक और खाद्य वस्तुओं में भी हमें उन्नति पाना है। इस के लिये हम ने पांचवर्षीय योजनाओं का आरंभ किया। शायद हम केरलीय हो या मद्रासी, पर हम में यह भावना हो कि हम भारतीय हैं और राष्ट्र को समृद्ध बनाने के लिये एक ही रहेंगे तभी ये योजनायें पूर्ण हो जायेंगी।

भावात्मक एकता और भारत का भविष्य

By A. Jayashanker, II D. C.

संघर्षों के इस समय हमें एकता की महत्ता को समझना चाहिये। जहाँ एकता है वहाँ शक्ति है और साथ ही साथ उन्नति भी संभव है। एक राष्ट्र की उन्नति उस की जनता के मानसिक और भौतिक शक्ति पर आधारित है। हमारी,— राष्ट्र की, जैसी भी बाहरिक शक्ति या ऐश्वर्य हो, अगर जनता में भावात्मक एक्य नही हो तो राष्ट्र के लिये अपने कर्तव्य को वे पूर्ण न कर सकते और वैसे सब नाश भी हो जाता है। शताब्दियों से हम भारतीय विदेशियों के अधीन थे। हम विभव संपन्न थे; जन-शक्ति यहाँ बडी थी सुसंस्कृत हुए तो क्या हुआ, राजा-राजाओं में तथा जनता-जनता में भी एकता न होने से भारत की अब तक हानि हुई है। आगे हम जागृत हुए और स्वतंत्र भी, अब भी छोटी २ बातों पर हम लड पडते हैं। किन्तु हम जरा सावधान रहेंगे तो हमें किसी प्रकार की आपत्ति न होगी।

जिस चीन ने "भाई २" और "पंचशील" का आदर्श स्वीकार किया था, आज उसी ने जान बूझकर भारत पर हमला किया। शायद वे भारत और एष्या का ही नेतृत्व चाहते हो तो भी उन्होंने जो, अपना मित्र राष्ट्र भारत से किया वह धोखा ही रहा। आर्य भारत कौडी के लिये अपनी स्वतंत्रता बेचनेवाला नही, नष्ट करनेवाला नही। हम युद्ध न चाहते और अगर कोई हमारी स्वतंत्रता पर कलंक लगायेगा तो हम उन से बदला लेंगे, वह धर्म मात्र है। चीनाक्रमण से भारतीयों ने एकता का मूल्य समझ लिया और अभी वे राष्ट्र की रक्षा के लिये भी जी-जान से कोशिश कर रहे हैं।

भारत की समस्या भिन्न प्रकार की है जिस ने अब तक मातृ भूमि की हानि ही की। स्वतंत्रता के साथ जो भारत एकता की डोरी में बंधा गया था, वह भाषाओं के आधार पर टुकडे २ बनाया गया है, वैसे केरल, मद्रास, आदि छोटे २ प्रन्त बन गये। हम एकता में शक्ति देखते हैं तो क्यों एक न हो सकते! हर कोई नेतृत्व चाहता है। इस से भावात्मक एकता संभव नही। जाति के नाम भी हमें झगडा न करना चाहिये। किसी प्रकार के पेशे या आदर्श के नाम जाति बनायी गयी; कुछ विशाल अर्थ में मनुष्य अपने को एक ही जाति—मानव-जाति—के समझे तो जाति के नाम झगडा क्यों। हमारी भावनायें जाति, भाषा, प्रदेश और प्रत्येक विभाग के आधार पर न हो, राष्ट्र की उन्नति के लिये हो। आर्थिक, व्यावसायिक और खाद्य वस्तुओं में भी हमें उन्नति पाना है। इस के लिये हम ने पांचवर्षीय योजनाओं का आरंभ किया। शायद हम केरलीय हो या मद्रासी, पर हम में यह भावना हो कि हम भारतीय हैं और राष्ट्र को समृद्ध बनाने के लिये एक ही रहेंगे तभी ये योजनायें पूर्ण हो जायेंगी।

एक प्रकार से भारत पर चीनाक्रमण, भिन्न-भावनावाले भारतीयों में एकता लाने उचित हो बना; उन्होंने हमारा मानों वैसे उपकार ही किया!! भगवान् कृष्ण ने वीर आर्य संतान अर्जुन को उपदेश दिया था कि, अपने स्वत्व पर अधिकार जमानेवाले से बदला लेना है, भगवान् के उसी उपदेश को हमें अब स्वीकार करना है ही। वह हमारा धर्ममात्र है। राज्य-रक्षा के लिये किसान, मजदूर, धनी, गरीब, सभी काम कर रहे हैं। सभी के मन में यही ऐक्य की भावना हुई कि तन-मन-धन से राज्य रक्षा करना धर्म है हम, एक बने; अब, पार्टी, भाषा, जाति, प्रांत, ऊँच-नीच की भावना नही रही। भारतीयों में ऐसे, इस बाह्य संघर्ष से जो भावात्मक एकता हुई है वह अचानक ही हुई और अगर ऐसे ही आगे बढ़ेंगे तो हमारी मातृभूमि की भावि उज्वल बन जायेगी। धन-शस्त्र से जो हमारी सहायता कर रहे हैं उन से हम कृतज्ञ रहेंगे। भारतीय-एक-भाव को लाने और उसे स्थायी रखने N. C. C. आदि की शिक्षा जोरों से हो रही हैं। इस स्थिति में भारत उन्नत ही बन जायेगा।

कविता पढाते समय रोज के समान अध्यापक ने कहा, देखिये इस में छायावाद, रहस्यवाद और प्रगतिवाद भी है।

विद्यार्थी— 'वाद' किसे कहते हैं, मास्टर ?

'जानते नही, तो क्यों दर्जे आये, बैठे रहो' अध्यापक ने उत्तर दिया।

प्रेम के दर्शन

Sachidanandan, I B. Sc.

मिलती नदी से है जल धारा,
सागर से मिलती धुनि धारा;
मृदुबयार का, गगननिलय में
सुखद मिलन होता प्रतिपल;
मंजु कुसुम के मधु-प्याले से
रस लेता यह रसिक भ्रमर।
तृप्ति नहीं एकांत रहन में
ईश्वर है सबका हितकारी ;
माशुक होके, एक ही मन से
हिल मिल सब पीते मधु क्षण में;
तब मैं ही एकांत रहूँ क्यों ?
सब दुःख एकांत सहूँ क्यों ?
क्यों मैं भी अब तुझसे न मिलूँ
जीवन पथ में साथी न बनूँ!

*   *   *   *   *   *

देने नभ को ऊष्मल चुंबन
आशा मन में मचल रही है
प्रेम नदी में उमड नशे में
आलिंगन कर लहरें नाचतीं ।
अरुण धरा को देता है नव
कर जालों से गुदगुद पुलक;
कोमल किरणावलियों से शशि
मिलता है सागर से निशि निशि ।
इन के मोहक इन चित्रों को
देख न पाता, मैं सन्तप्त;
शीतल किरणें बरसा रहा
शशि वह तेरे निकट नहीं है ।

अंग्रेजी कवि 'षेली' से स्वतन्त्रानुवाद ।

प्रेम के दर्शन

Sachidanandan, I B. Sc.

मिलती नदी से है जल धारा,
सागर से मिलती धुनि धारा;
मृदुबयार का, गगननिलय में
सुखद मिलन होता प्रतिपल;
मंजु कुसुम के मधु-प्याले से
रस लेता यह रसिक भ्रमर।
तृप्ति नहीं एकांत रहन में
ईश्वर है सबका हितकारी;
माशुक होके, एक ही मन से
हिल मिल सब पीते मधु क्षण में;
तब मैं ही एकांत रहूँ क्यों?
सब दुःख एकांत सहूँ क्यों?
क्यों मैं भी अब तुझसे न मिलूँ
जीवन पथ में साथी न बनूँ!

* * * * * *

देने नभ को ऊष्मल चुंबन
आशा मन में मचल रही है
प्रेम नदी में उमड नशे में
आलिंगन कर लहरें नाचतीं।
अरुण धरा को देता है नव
कर जालों से गुदगुद पुलक;
कोमल किरणावलियों से शशि
मिलता है सागर से निशि निशि।
इन के मोहक इन चित्रों को
देख न पाता, मैं सन्तप्त;
शीतल किरणें बरसा रहा
शशि वह तेरे निकट नहीं है।

अंग्रेजी कवि 'षेल्ली' से स्वतन्त्रानुवाद।

The Editor acknowledges with thanks the following Exchanges.

Alagappanagar	:	Thyagaraja's Polytechnic Magazine.
Alleppey	:	The Carmel Polytechnic Annual.
	:	St: Joseph's College Magazine.
Alwaye	:	The Union Christian College Magazine.
Calicut	:	St: Joseph's College Magazine.
	:	The Guruvayurappan College Miscellany.
	:	The Calicut Medical College Magazine.
	:	The Providence College Magazine.
Changanachery	:	"Excelsior" St: Berchman's College.
	:	The Assumption College Magazine.
Ernakulam	:	St: Albert's College Magazine.
	:	"The Teresian" Annual of St: Tereasa's College.
Feroke	:	Farook Training College Annual.
	:	Farook College Magazine.
Guruvayur	:	"Assisi Blossom" Little Flower College.
Kasargod	:	Government College Magazine.
Kothamangalam	:	Mar Athanasius College Annual.
Kottayam	:	Bishop Chulaparambil Memorial College Annual.
	:	Mt. Carmel Training College Magazine.
Mangalore	:	The St: Aloysius College Annual.
Mannanam	:	St: Joseph's Training College Annual.
Madras	:	Loyola College Magazine.
Muvattupuzha	:	Nirmala College Magazine.
Palai	:	"Thomist" St: Thomas College Magazine.

Palayamcottai	:	St: Xavier's College Magazine.
Palghat	:	Government Victoria College Annual.
Pandalam	:	N. S. S. College Magazine.
Quilon	:	"Pyarima" Fathima Matha National College Magazine.
	:	T. K. M. Engineering College Magazine.
Tellichery	:	The Government Brennen College Magazine.
Thambaram	:	Madras Christian College Magazine.
Thevara	:	Sacred Heart College Annual.
Trichur	:	St: Thomas College Magazine.
	:	'Marian Voice' St: Mary's College Magazine.
	:	Sree Kerala Varma College Magazine.
	:	Government Veterinary College Magazine.
Trivandrum	:	Mar Ivanios College Annual.
	:	Mar Theophilus Training College Magazine.
Trichinopoly	:	St: Joseph's College Magazine.
	:	Holy Cross College Magazine.
Tirupattur	:	Sacred Heart College Annual.
Tiruvalla	:	Mar Thoma College Annual.
Udyogamandal	:	F. A. C. T. Township School Magazine.

Palayamcottai	:	St: Xavier's College Magazine.
Palghat	:	Government Victoria College Annual.
Pandalam	:	N. S. S. College Magazine.
Quilon	:	"Pyarima" Fathima Matha National College Magazine.
	:	T. K. M. Engineering College Magazine.
Tellichery	:	The Government Brennen College Magazine.
Thambaram	:	Madras Christian College Magazine.
Thevara	:	Sacred Heart College Annual.
Trichur	:	St: Thomas College Magazine.
	:	'Marian Voice' St: Mary's College Magazine.
	:	Sree Kerala Varma College Magazine.
	:	Government Veterinary College Magazine.
Trivandrum	:	Mar Ivanios College Annual.
	:	Mar Theophilus Training College Magazine.
Trichinopoly	:	St: Joseph's College Magazine.
	:	Holy Cross College Magazine.
Tirupattur	:	Sacred Heart College Annual.
Tiruvalla	:	Mar Thoma College Annual.
Udyogamandal	:	F. A. C. T. Township School Magazine.

Statement of Ownership and other particulars about Newspaper

(THE MAGAZINE, CHRIST COLLEGE.)

See Rule 8.

1.	Place of Publication	—	Irinjalakuda
2.	Periodicity of Publication	—	Annual
3.	Printer's Name	—	Stanley Paul
	Nationality	—	Indian
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
4.	Publisher's Name	—	Stanley Paul
	Nationality	—	Indian
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
5.	Editor's Name	—	T. V. Ouseph
	Nationality	—	Indian
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
6.	Name and address of the individual who owns the Newspaper	}	Christ College, Irinjalakuda.

I, Stanley Paul, hereby declare that the particulars given are true to the best of my knowledge and belief.

Sd. (Stanley Paul)

15—5—1963. *Signature of Publisher.*

PRINTED AT ST. GEORGE'S PRESS,

MAIN ROAD, IRINJALAKUDA, (SOUTH INDIA.)

CHIEF MINISTER, KERALA
R. SANKAR.

Trivandrum,
15th December 1962.

I am extremely glad to be able to certify that the 'Chandrika' Ayurvedic Toilet Soap is one of the most efficacious remedies for ailments of the skin. The oil and other ingredients that to be unrivalled in their curative and preventive qualities. Shri C. R. Kesavan Vaidyar has evolved a process of manufacture which imports to the final products all the usual qualities of a first class toilet soap besides its medicinal properties. I am sure this soap will grow in its already wide popularity.

(Sd.)
(R. Sankar)
Chief Minister, Kerala State.

P. B. No. 18. Grams: "CHANDRIKA" Phone { Res: 17 Office: 18

Manufacturers

S. V. PRODUCTS,

IRINJALAKUDA.

(KERALA)